

46
72

FLACĂRA

ANUL XXI
NR. 910
11 NOIEMBRIE 1972

În

șapte

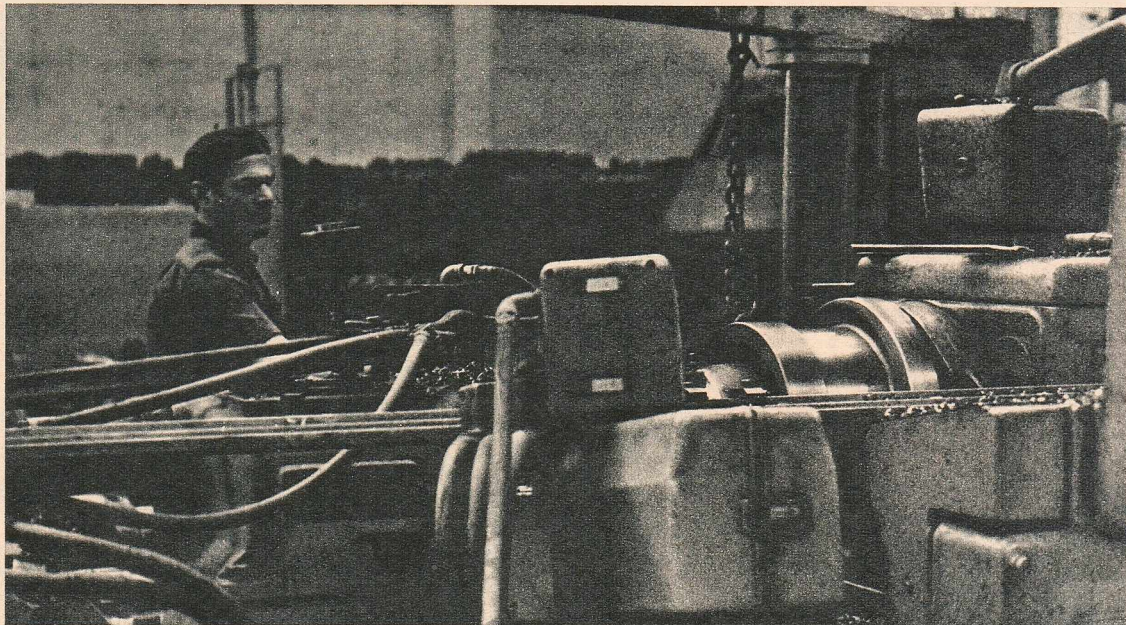
zile

Spunem, și pe drept, că niciodată nu am trăit cu intensitatea de azi. Și este vorba de o trăire la scara întregului popor. O intensitate care își are sorginea în fantasticele ritmuri ale existenței noastre cotidiene. Ne grăbim. Ne grăbim să recuperăm, ne grăbim să ajungem. Ne grăbim să ajungem spre acele culmi, să atingem acele orizonturi pe care cu atîta clarviziune științifică ni le-a arătat, ni le-a deschis partidul, ne grăbim în construirea propriului nostru nivel de viață, modelat pe măsura, meritele și virtuțile noastre, ale celor care de milenii sălășluim pe aceste meleaguri. Dar această nemaiîntîlnită intensitate își are cea mai adîncă sursă în noi, în conștiința menirii noastre istorice, a tuturor la un loc și a fiecăruia în parte. Trăim intens pentru că vrem în ritmurile în care vrea țara, pentru că pasul nostru este potrivit mării cadențe a țării. Și intensitatea existenței noastre își are reflectarea în gestul nostru de fiecare zi, în atitudinea noastră față de muncă, în poziția noastră față de marile comandamente ale zilei, în înțelegerea lor nu numai rațională ci și afectivă. Pentru că ne iubim realitățile noastre așa cum sînt, cu luminile dar și cu umbrele lor. Tristețile pentru tot ce nu este încă cum trebuie sînt un reflex al dragostei noastre pentru tot ceea ce este și trebuie să fie cum trebuie. Nu sînt tristeți platonice, pentru că nici intensitatea trăirilor noastre nu este contemplativă. Uneori tristețile noastre sînt pline de minie, de revoltă, întotdeauna însă ele sînt însoțite de actul concret al acțiunii. Repudiem din atitudinea noastră oblovismul. Aparținerea la idei a însemnat și înseamnă din ce în ce mai mult angajare concretă, acțiune practică. Am provocat istoria, am provocat timpul, pornind o întrecere cu noi înșine perfect conștienți de greutatea pe care le avem de întîmpinat, luîndu-ne măsurile necesare pentru a le depăși. Ne-am propus să cheltuim în acest uriaș efort cît mai multă inteligență, pentru a economisi cît mai multă muncă. Efortul fizic îl vrem minim, iar eficiența maximă. Și s-a dovedit că se poate. Inteligența este astăzi parte integrantă a procesului productiv. Și în poporul nostru ea are izvoare nesecate. O numim inițiativă, raționalizare, inovație, invenții. O numim astăzi luptă împotriva risipei de orice fel. Pentru că refuzînd — cum am mai spus — becul aprins fără rost, cărămida aruncată la întîmplare pe șantier și spartă, știuletele de porumb rămase necules pe cocean, nu putem admite nici risipa provocată de o proastă organizare, de o concepție învechită, concretizată într-o proiectare uneori prea generoasă în risipa de muncă materializată. În asemenea împrejurări, economia de inteligență — atunci cînd ea există — este contraindicată. Acolo unde se petrec asemenea fenomene înseamnă că a apărut rugina rutinei, conștiința plutește în ape lîncede, gîndirea s-a lenevit. Acolo, atmosfera se cere improspătată. Dacă un lucru se poate face mai bine și cu cheltuieli mai puține atunci comoditatea trebuie înlăturată, inteligența aruncată în luptă, efortul — oricît de mare ar fi — făcut. Pentru că el va fi recompensat. Este singurul mod de a trăi la nivelul mării intensități a țării. Pentru că trăim cu adevărat intens numai în măsura în care ne cheltuim cu dăruire și eficiență.

Petru ISPAS

Marti, 7 noiembrie 1972

UN IMPERATIV D SPIRI

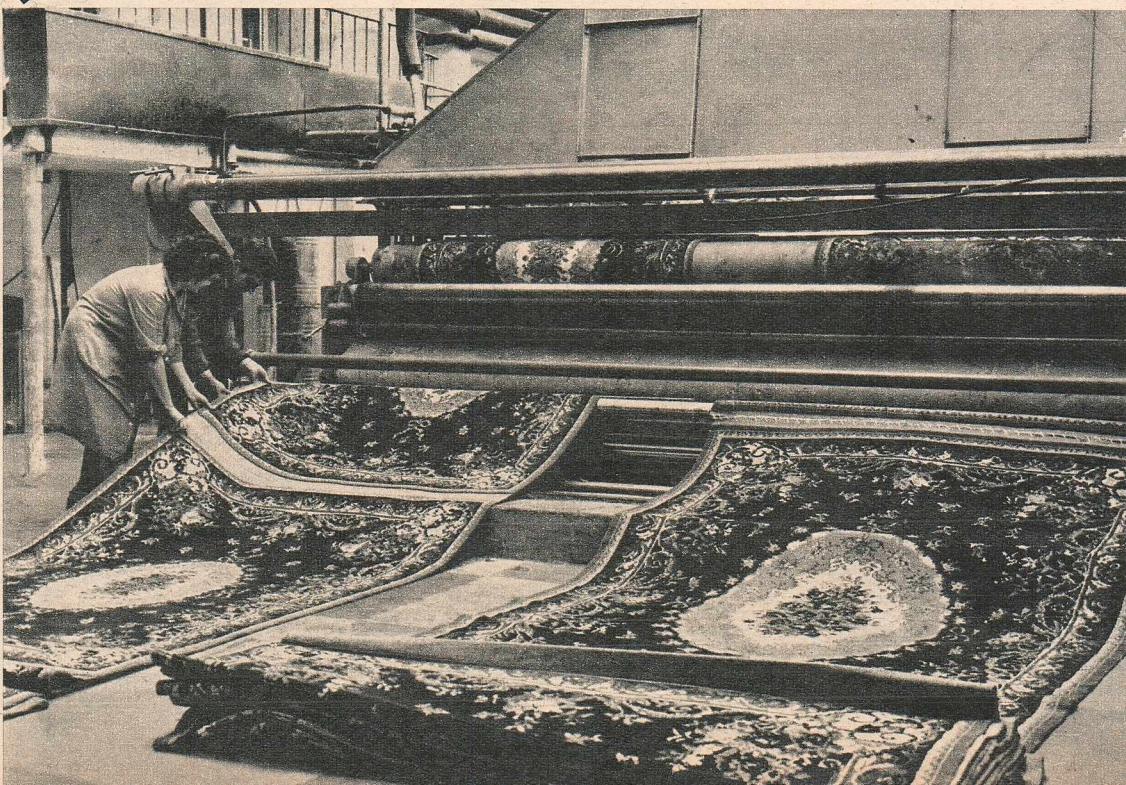
Împotriva risipei de timp și de forță de muncă

Ion Delescu, secretarul comitetului de partid de la secția sape a Uzinelor «1 Mai»-Ploiești, o mai veche cunoștință de a noastră, a simțit nevoia să-mi precizeze din capul locului: «Acțiunile pe care le inițiem, după o prealabilă cunoaștere a situației din secție, cuprind de îndată marea masă a muncitorilor. Și după ce hotărîrea a fost luată, ai satisfacția să urmărești cum prinde viață de la o zi la alta, să vezi cum fiecare salariat devine preocupat de soarta secției, de soarta uzinei». O astfel de acțiune cu caracter general a fost și continuă să fie pe mai departe preocuparea reducerii prețului de cost, problemă devenită esențială pentru secția sape. Reducerea cu un singur procent a prețului de cost în cadrul produselor realizate de secția sape a însemnat economii de peste un milion lei. Acest lucru a fost posibil printr-o judicioasă organizare a locurilor de muncă, prin pregătirea prealabilă a planului de producție — fiecare muncitor știind cel puțin cu o zi înainte ce va avea de făcut la începerea lucrului.

deșeurile nu se mai aruncă

La Uzinele textile din Cisnădie un colectiv de inovatori (inginerii Eleonora Milca, Oprea Carabulea, Ion Bratu și tehnicianul Constantin Ionescu) au izbutit să realizeze, pe baza unui proiect original, războaie de țesut capabile de a prelucra deșeurile de lînă și de poliesteri. Cu ajutorul lor, colectiful întreprinderii sibiene fabrică în prezent un

produs nou: pînze-suport pentru covoare și obține astfel o economie anuală de 1.300.000 lei valută. Mai notăm faptul că prin asimilarea în producție a 36 de modele noi, realizate tot din deșeurile de lînă, se vor economisi anual peste 100 tone de lînă pură.

RUNTE: GOSPODĂRESC EXIGENT!

bunul gospodar și eficiența economică

Ferma nr. 1 a I.A.S.-Giurgiu numără 400 de vaci din rasa Holstein. S-au obținut aici rezultate remarcabile în producția de lapte, media fiind de 5 000 de litri pe vacă furajată. Dar la I.A.S.-Giurgiu există buni gospodari pe care-i interesează nu doar cantitatea de lapte livrată conform planului, ci și prețul cu care a fost obținut produsul. Explicațiile pe care ni le furnizează dr. Ilie Măcăneală, șeful sectorului zootehnic al întreprinderii, sînt edificatoare. S-a pornit de la asigurarea unei hrăniri ireproșabile a animalelor — obținută în condiții economice cît mai avantajoase — în primul rînd din furaje verzi și alte furaje, produse chiar pe loturile fermei. Excelente s-au dovedit a fi culturile duble de porumb furajer care au asigurat o masă verde bogată și foarte hrănitoare. Cît privește sîmbla fura-

jeră (un nesecat izvor de lapte — o caracterizează dr. Măcăneală), de pe terenul economicos îngrășat cu 80 de tone de gunoi de grajd s-au obținut 120 de tone sîmbla la hectar. Abundența acestor furaje obținute la un preț de cost scăzut a implicat reducerea consumului de concentrate — relativ scumpe — de la 220 la 190 g pe litru de lapte fără a influența cîtuși de puțin în sens negativ cantitatea și calitatea producției. Prețul de cost al unui litru de lapte s-a redus la o cifră care este extrem de grăitoare în analiza eficienței economice a întreprinderii.

Peste două săptămîni, mai precis la 25 noiembrie, colectivul I.A.S.-Giurgiu va avea satisfacția să raporteze că, în cinstea aniversării Republicii, planul anual de livrare a laptelui a fost îndeplinit.

În urmă cu 5-6 ani, la magazinul «Electrotehnica» se realizau, anual, în medie pe fiecare salariat, vânzări de mărfuri în valoare de 1,346 milioane lei; în prezent, datorită unei mai bune organizări a muncii, volumul vânzărilor, pe salariat, atinge o medie de 2,384 milioane lei anual, deși mărfurile ce se desfac aci s-au bucurat între timp de apreciable reduceri de prețuri.

surse de economii

Magazinul bucureștean «Electrotehnica» din bd. Magheru. La întrebările noastre privitoare la preocupările pentru combaterea risipei de orice fel, șeful unității, tov. N. Antonescu, ne-a subliniat în primul rînd faptul că realizările comerțului pe această linie vizează simultan atît avutul obștesc, cît și pe cel al cumpărătorului. În magazinul vizitat, această economie se obține în special printr-o mai bună organizare a muncii. Într-adevăr, dacă numai cu vreo 5 ani în urmă «Electrotehnica» realiza anual vânzări de zeci de milioane lei, folosind pentru aceasta un anumit număr de salariați, în prezent planul de vânzări, ce se realizează de către aproape același număr de salariați, este aproape dublu. Și aceasta în condițiile în care multe din mărfurile ce se desfac aici (frigidere, televizoare, aparate de radio etc.) au cunoscut serioase reduceri de prețuri.

Colectivul unității consideră însă că în comerțul al cărui obiect îl constituie activitatea sa mai există multe posibilități de realizare a unor importante economii. Ast-

fel, se sugerează cercetarea și aflarea căilor de valorificare a ambalajelor televizoarelor. Marile cutii de carton, prevăzute cu «perne» din același material și cu plăci fibro-lemnnoase, menite a proteja ecranul aparatului în timpul transportului, costă, desigur, destul de mult; prin dimensiunile lor mari, păstrarea acestor cutii în gospodăriile cetățenilor este de cele mai multe ori incomodă. Oare nu s-ar putea găsi o cale de valorificare și a acestor ambalaje? O altă problemă o constituie ambalajele, greoaie și costisitoare, confecționate din lemn, ale frigiderelor «Fram» și ale mașinilor de cusut «Ileana». Sugestie pentru întreprinderile producătoare: adoptarea unor ambalaje asemănătoare celor folosite de uzina din Găești la frigiderile «Frigero»: cutii din carton, avînd ca «perne» de protecție, la colțuri, bucăți de PVC expandat. Acest tip de ambalaj este și mai ieftin, și mai ușor de desfăcut (fără cuie, fără bucăți de tablă etc.), și mai ușor de conservat, transportat și valorificat. Traducerea în viață a acestor propuneri ar constitui, la scară republicană, o importantă sursă de economii.

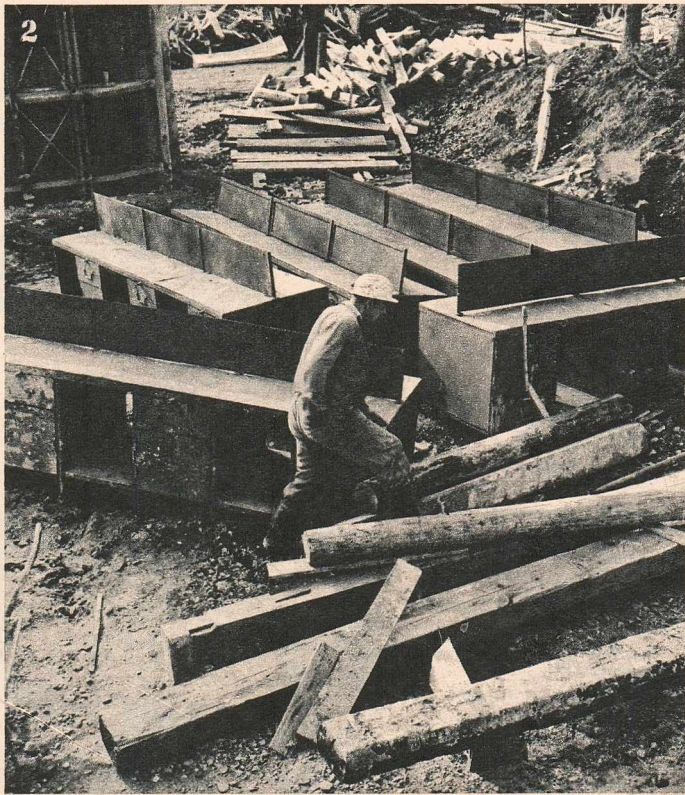

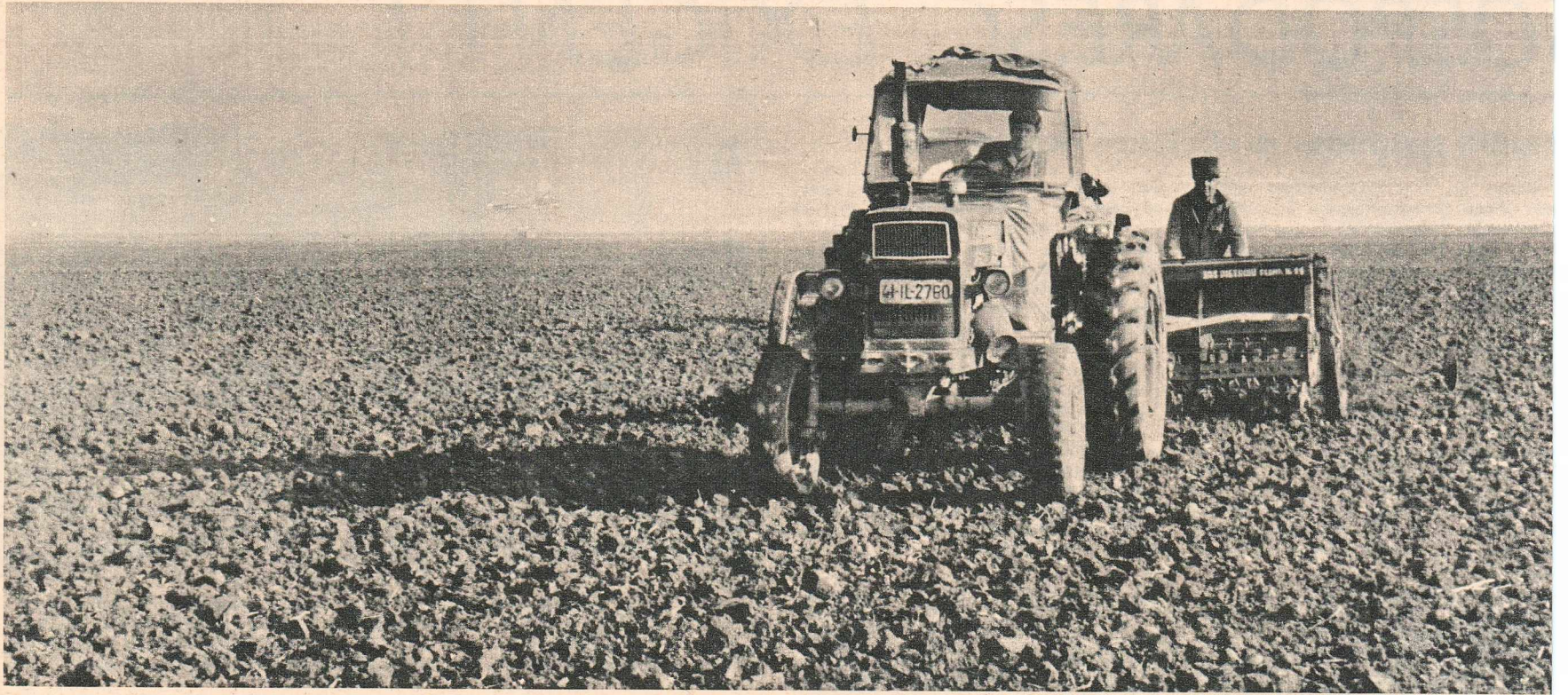
imaginea concretă a risipei

1
Ne găsim pe șantierul Casei de cultură din Sibiu, aici unde, după cum se observă ușor, constructorul a fost nevoit să treacă la capitolul deșeurilor acești elemente de calorifer. Explicația? Una singură: neglijență crasă, lucru făcut de mîntuială, lipsă de răspundere. Pe buzunarul cui s-a desfășurat această cochetație cu risipa? Sperăm că răspunsul nu va întîrzia să sosească și pe adresa revistei noastre.

Cu cea de-a doua fotografie pătrundem pe șantierul școlii nr. 5 din aceeași localitate. Și aici materialele au fost depozitate la întîmplare (în cazul de față mai multe mese metalice pentru atelierul-școală) și deci lăsate pradă ploilor și ruginei. Sîntem informați de asemenea că după vizita «neanunțată» a fotoreporterului nostru, beneficiarul a adăpostit în grabă materialele din curte, mutîndu-le într-un loc mai puțin vizibil. Atît doar că verba volant dar... fotografia continuă să deconspire și postfestum fața hidoasă a neglijenței.

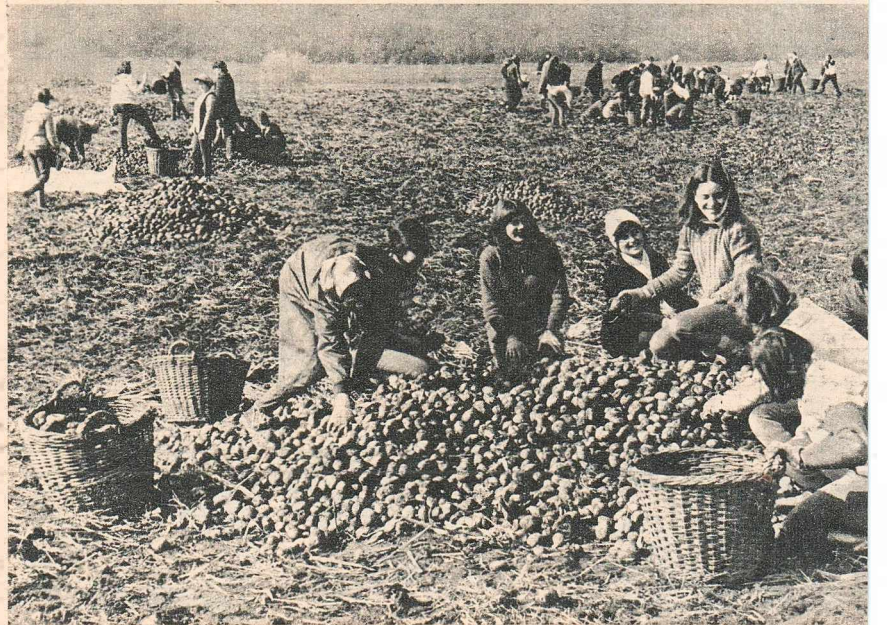
ZILE DE MAXIMĂ IMPORTANTĂ PENTRU STRÎNGEREA RECOLTEI ACESTUI AN ȘI PENTRU ASIGURAREA PRODUȘIEI VIITOARE

A mai trecut o săptămîna de adevărată bătălie cu timpul, săptămîna în care cooperatorii, mecanizatorii, toți lucrătorii din agricultură n-au precupețit nici un efort pentru încheierea la timp a campaniei de toamnă. O atenție deosebită a fost acordată în continuare strîngerii și depozitării recoltelor, livrării către fondul pieței a produselor necesare aprovizionării de iarnă. Această muncă susținută, încordată, a făcut posibil ca în majoritatea cooperativelor agricole de producție și în întreprinderile agricole de stat legumele să fie strînse și adăpostite. Totodată, s-a continuat strîngerea porumbului, scoaterea lui de sub influența ploii, depozitarea în hambare și, acolo unde spațiile nu s-au dovedit suficiente, adăpostirea lui în șoproane improvizate, pînă la transportarea definitivă în silozuri.

La ferma «Unirea», din cadrul I.A.S.-Pietroiu — jud. Ialomița, pe care am avut pri-

lejul să o vizităm de curînd, fermă care are tarlalele de porumb amplasate în Insula Borcei, porumbul adunat cu grijă, știulete cu știulete, a fost ferit de umezeală prin adăpostirea lui în mici hambare improvizate. În acest fel, harnicii lucrători din agricultură au evitat cu pricepere risipa, nelăsînd timpului și ploii posibilitatea de a dijmui recolta. În urma camioanelor, inginerul Constantin Petreanu, șeful fermei, care supraveghează îndeaproape strînsul porumbului, se apleacă după știuleții căzuți, dînd adevărată pildă lucrătorilor de ceea ce înseamnă grija pentru fiecare bob.

Aceste cîteva secvențe se înscriu firesc în marea bătălie pe care lucrătorii ogoarelor o dau în aceste zile cu timpul, preocupăți fiind de adăpostirea roadelor rămase încă pe cîmp, de încheierea în cel mai scurt timp a campaniei de însămînțări, cheazășie sigură a recoltelor viitoare.

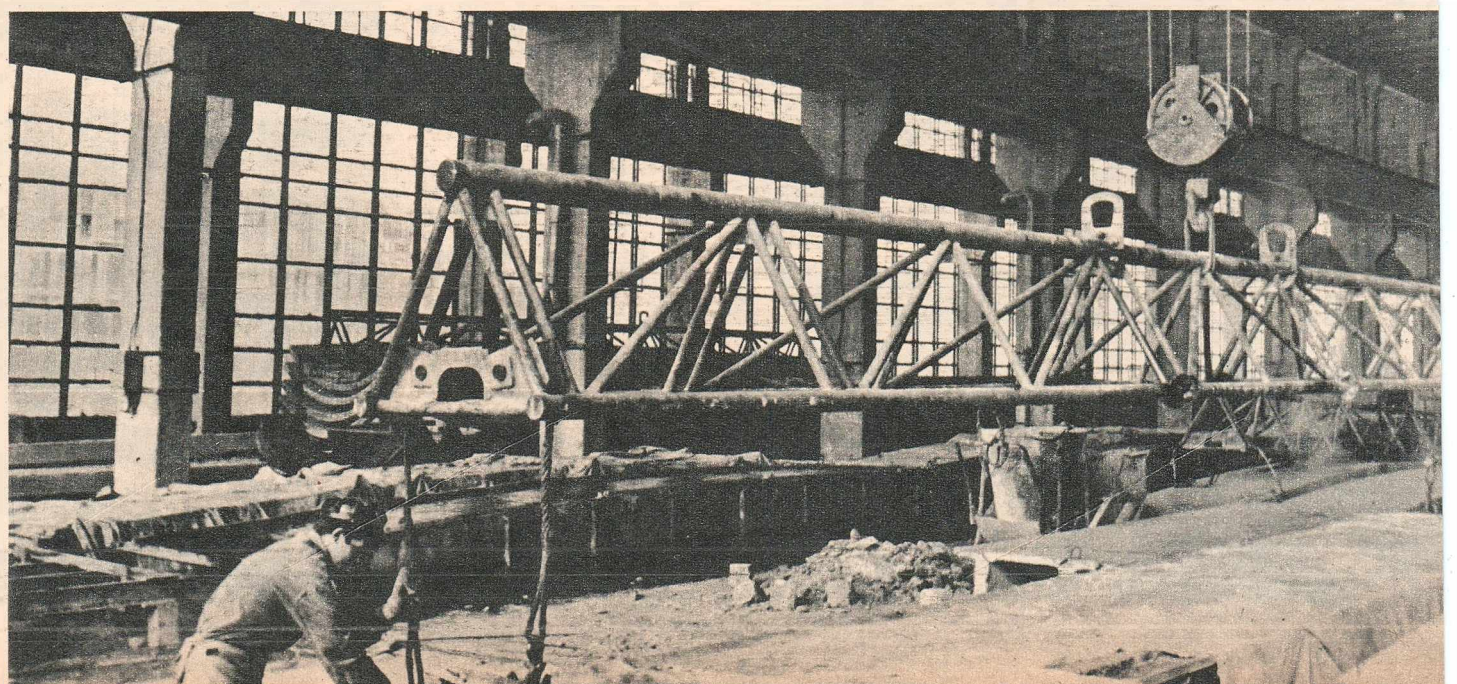

studenți în amfiteatrele... toamnei

Duminica și în după-amiezile libere muncitori, funcționari, studenți, numeroși oameni ai muncii vin în sprijinul lucrătorilor de pe ogoare, dînd un real ajutor în campania de strîngere a recoltelor. Fotografia noastră vă prezintă un grup de studenți de la Institutul de medicină și farmacie din Tg. Mureș prezenți la strînsul cartofilor de pe terenurile fermei nr. 2 — Sînpaul — I.A.S.-Iernut, județul Mureș.

sarcinile de plan îndeplinite la nivelul anului 1973!

Succesele obținute de constructorii de la I.P.M.C.-Constanța de la începutul anului și pînă acum au creat premisa unei valoroase inițiative: sarcinile de plan ale acestui an să fie îndeplinite la nivelul anului 1973. Nefăcînd nici un rebut calității — elementele din beton armat și precomprimat fiind în continuare la înălțimea exigențelor — constructorii constănțeni contribuie în acest fel la îndeplinirea înainte de termen a cincinalului.

COPERTA NOASTRĂ

«Cincinalul înainte de termen!» — un angajament și o deviză adoptate în unanimitate de către toți muncitorii, tehnicienii și inginerii Uzinei de autoturisme din Pitești.

Fotografie de
S. STEINER

Prezentarea artistică:
V. OLAC

FLACĂRA, Redacția București
Piața Școlii 1, Sectorul 1
Căsuța poștală 4112. Of. 33.
Telefon 17.60.10—int. 1744
TIPARUL executat la Combi-
natul poligrafic «Casa Școlii».

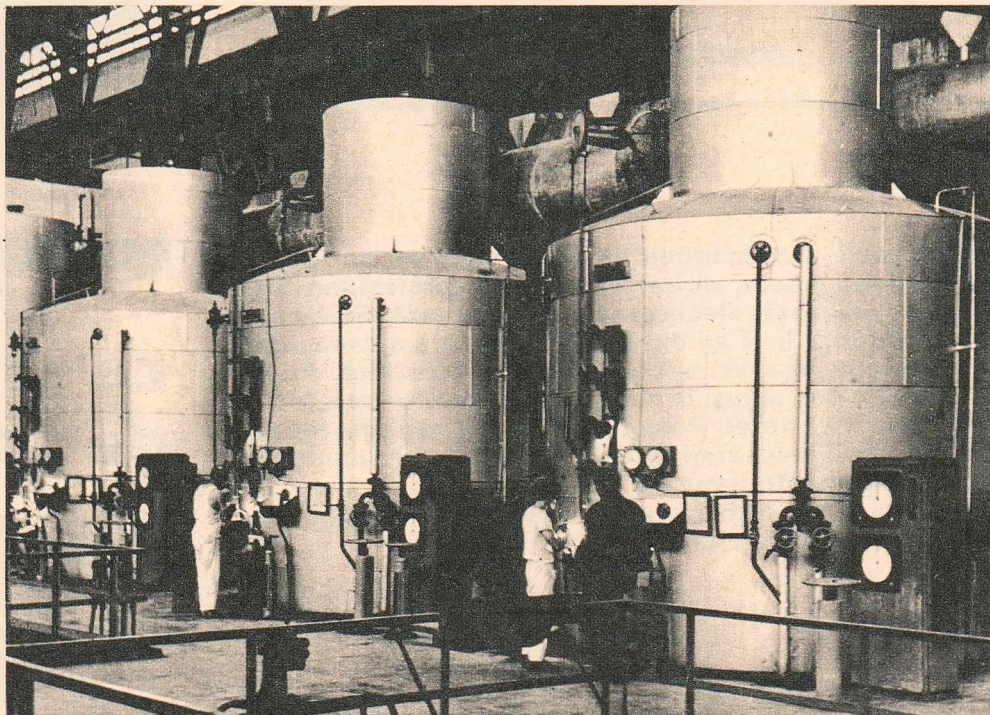
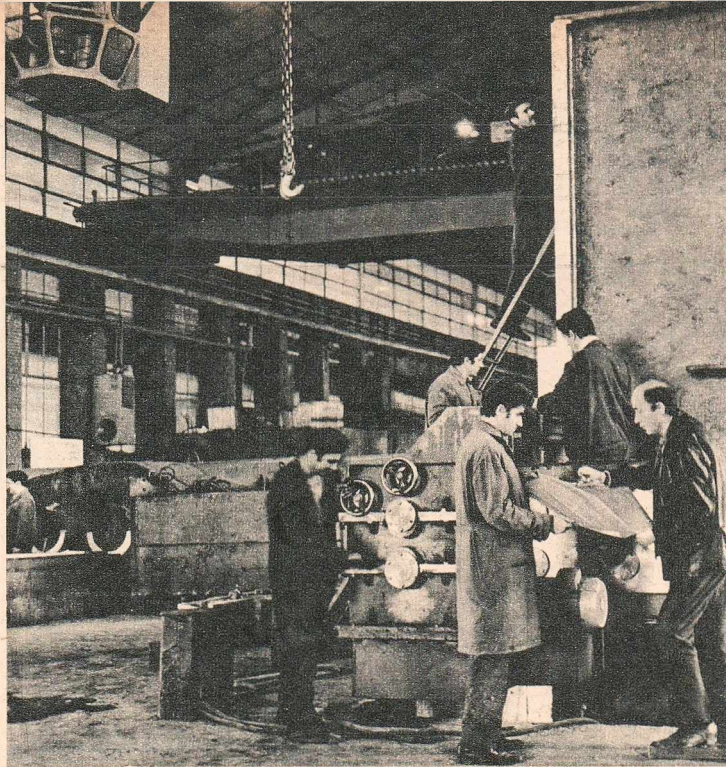

83 milioane lei, producție suplimentară

În vechea cetate siderurgică Hunedoara a fost obținută, de la începutul anului și pînă acum, o producție marfă suplimentară evaluată la peste 83 milioane lei. Acest spor de producție s-a realizat cu cheltuieli materiale și consumuri specifice reduse, economiile la prețul de cost planificat fiind în valoare de peste 30 milioane lei. Prin îmbunătățirea regimului termic de funcționare a agregatelor, prin ridicarea temperaturii aerului cald utilizat în procesul de topire și elaborare a metalului, furniștii hunedoreni au economisit aproape 5 500 tone de coals metalurgic. În același timp, oțelarii au prelungit considerabil durata de funcționare a cuptoarelor între două reparații, diminuând consumul de cărămidă refractară cu circa 8 000 tone.

premieră de oțel

S-au apucat de treabă exact acum opt luni. Se numesc inginerii Paul Blayer, Lucian Radu și Mircea Vintilă, ajutați de un colectiv de muncitori și tehnicieni ai Uzinei «23 August» din București. Acum, treaba poate fi considerată terminată: un strung carusel, capabil să așchieze piese cu diametrul de 7 metri, agregat unicat în țara noastră. Este și acesta un fel de a răspunde indicațiilor tovarășului Nicolae Ceaușescu la Conferința Națională a partidului: «...sarcinile tot mai complexe ale construcției socialiste cer cunoștințe multilaterale, spirit gospodăresc, cutezanță și perseverență...»

pînă acum — 253 de zile avans față de planul inițial

În primele 9 luni ale anului la Fabrica de zahăr din Luduș — de unde vă prezentăm această imagine — volumul producției globale și marfă a fost depășit cu 20 000 t de zahăr. Aceste succese remarcabile se datoresc folosirii la maximum a capacităților de producție prin scurtarea remon-
tului cu 80 de zile, timp în care fabrica a prelu-

crat zilnic cu 46% mai multă sfeclă decît, capacitatea nominală a instalațiilor.

Datorită bunei gospodării a capacităților de producție și, nu mai puțin, datorită disciplinei în muncă — pînă la începutul lunii octombrie Fabrica de zahăr din Luduș și-a devansat cu 253 de zile sarcinile planului cincinal, pe care de altfel s-a angajat să-l îndeplinească în numai 4 ani.

„cheile turzii” — din 3000 de bucățele

Autorul acestui mozaic, executat din resturi de țesături, este decoratorul Plájás György din Tîrgu Mureș, care în primăvară a expus 40 de tablouri de acest gen la Casa de cultură «Mihail Eminescu» din București, iar acum se pregătește intens pentru expoziția consacrată celei de-a XXV-a aniversări a Republicii, care va avea loc la Casa centrală a creației populare din Capitală. Pentru acest eveniment, maestrul Plájás pregătește un monumental tablou istoric — executat tot în textilo-plastie: «Intrarea lui Mihai Viteazul în Alba Iulia».

teze și paranteze

de Aurel BARANGA

tales din milet

Mă obsedează figura, necunoscută și etern misterioasă, a acestui filozof, primul al umanității, de pe urma căruia nu ne-a rămas decît o singură propoziție, alcătuită din patru vorbe: «Totul vine din apă». Nu știu dacă a gîndit și altceva, dar dacă s-ar fi rezumat doar la cuvintele citate, și încă efigia lui rămîne de o unică și cutremurătoare grandoare. Fiindcă a fost primul om al acestei lumi, și prima ei minte, care, evadînd de pe orbita copilăriei, din lumea mirifică a basmelor mitologice, și-a pus întrebarea: cine sîntem, de unde venim, care este explicația rațională a existenței noastre. Nu îmi dau seama cît a nimerit-o și cît a greșit răspunzînd: «Totul vine din apă», dar numai faptul de a se fi întrebat îi asigură o glorie nemuritoare. Am din ce în ce mai tare convingerea că Istoria umanității e alternanța perpetuă a epocilor în care omul își pune întrebările, urmate de epoci în care își dă răspunsurile. Răspunsuri care nasc alte întrebări, somînd la noi răspunsuri. Evident, în această lungă și somptuoasă desfășurare a dialogului, dintre om și el însuși, există și perioade de criză. De ruptură și hiatusuri. Nu sînt perioadele cînd nu găsește răspunsuri. Sînt epocile cînd, obosit sau mulțumit de sine, absent sau în divorț cu propria lui conștiință, nu-și pune întrebări. Și, din ce mă gîndesc mai tare, ajung la concluzia că mărețe în istoria omului n-au fost atît răspunsurile găsite, cît întrebările, grave, scormitoare, urgente, ridicate de conștiința umană. Să găsești răspunsuri, fie și de dimensiunea răspunsurilor date de un Galileo, poate fi, pînă la sfîrșit, un travaliu facil. Să ridici întrebări, iată marea, ineputabilă dramă a spiritului uman. Nu știu, și nu bănuieș nimeni, cum arăta Tales din Milet, cel ce și-a pus, primul, întrebarea cu privire la rosturile omului în această lume. Dar pot presupune nopțile lui de chin și sfîșiere, în care, ars pe rugul de tortură al îndoilei, se întreba: cum și de ce? În clipa în care în conștiința primului om s-au infiltrat aceste două vocabule, atît de scurte, dar atît de crîncene: cum și de ce? a început Istoria OMULUI, despărțit de fiară.

Iar epocile de ruptură, de tristețe și de prăbușire au fost epocile în care le-a uitat.

Tales din Milet a fost primul om al civilizației europene care s-a întrebat: cum și de ce. De aici, statuia lui ignorată, dar fără moarte.

OAMENII ACESTUI SFERT DE VEAC

Grupaj realizat de
E. DASCĂLU, Mihai HETCO și Petre ANGHEL

Sînt eroii reportajelor noastre. I-am întîlnit în întreprinderi, pe șantiere, pe ogoare. Le-am consemnat nu o dată drumul ascendent, victorios, în viață, în profesiune. Sînt dintre aceia a căror personalitate, prezență, electrizează, dinamizează. Sînt sute, sînt mii. Mai tineri, mai vîrstnici. Cu toții însă au dat întreaga măsură a capacității lor în acești ani de avîntată construcție, în acest sfert de veac de Republică. Au înflorit sub soarele Revoluției și la rîndul lor, ajunși în deplinătatea forțelor creatoare, sporesc zestrea materială și spirituală a patriei. Personalitatea lor, evoluția lor atît de semnificativă i-au impus, i-au făcut respectați în colectivele în care muncesc. Au devenit cu adevărat exemple demne de urmat.

Reporterul are dificila misiune ca dintre atîtea și atîtea siluete ce se înalță, asemenea unor peristiluri ale victoriei, să aleagă doar cîteva...

directorul

La 11 iunie 1948, clasa muncitoare din România semna o nouă și glorioasă pagină din istoria social-politică a patriei — trecerea în mîinile proprietarului de drept, poporul muncitor, a principalelor mijloace de producție. În ziua aceea, mulți muncitori erau chemați la organele de partid. Veneau direct de la mașina la care lucrau, își ștergeau de ulei mîinile și luau cunoștință c-au fost numiți directori. Directori ai întreprinderilor în care pînă atunci lucraseră ca simpli muncitori. Uluiți, puțin descumpăniți, copleșiți de griji se duceau să-și ia în primire noua funcție...

În ziua aceea, a fost numit director al Șantierului naval-Oltenița Ioan V. Cristea, mastru din atelierul de trasaj al întreprinderii. Director! Sună frumos, desigur. Ești om, iar mîndria este omenească. Mîndria poate fi un bun sfătuitoare, un stimul — cum se spune — al acțiunii și gîndirii creatoare, tot așa cum, nesupravegheată, mîndria se poate transforma ușor în orgoliu, adică în morb nociv. Ioan V. Cristea s-a mîndrit și se mîndrește cu titlul de director fiindcă l-a dobîndit prin meritele lui de om, de muncitor conștiincios, de comunist dîrz în luptă. Sînt 24 de ani de cînd el este directorul Șantierului naval-Oltenița. În acești ani, dintr-un atelier de reparat bărci pescărești, întreprinderea dunăreană a devenit o puternică verigă a economiei naționale, unitate fruntașă constructoare de nave moderne, fluviale și maritime, de diverse tipuri, pentru nevoile interne și pentru export. Directorul a înțeles că o asemenea dezvoltare explozivă a întreprinderii nu se poate realiza numai cu romantismul din zilele naționalizării. Fostul mastru, cu învățatură puțină, a elaborat, odată cu planurile de dezvoltare a șantierelor, propriul plan de studii pe care l-a realizat întocmai: și-a terminat școala medie, a intrat la Politehnică, și-a luat diploma de inginer... Pentru străduința de a fi util colecti-

vității, de a se situa mereu la înălțimea evenimentelor, pentru succesele pe plan economic obținute de întreprinderea pe care o conduce, directorul a fost distins cu înaltul titlu de Erou al Muncii Socialiste.

Ioan V. Cristea este unul dintre acei oameni minunați, făuriți de Republică, care-și închină întreaga capacitate de gîndire și acțiune Republicii, pildă grăitoare de împletire a personalității cu interesele majore ale poporului. Aniversarea Republicii îi găsește la post, inundu-și strădaniile cu ale muncitorilor, tehnicienilor, inginerilor pe care-i conduce spre izbînda mării chemări care însuflețește întregul nostru popor — îndeplinirea sarcinilor cincinalului înainte de termen.

Inginerul Ion Petre (primul din dreapta), într-un fertil dialog cu foști colegi de strung.

ce ar mai fi de adăugat?

Transcriu aici cu minime modificări una dintre acele mărturii directe, spontane, care nu mai au nevoie de nici un comentariu. Dar mai bine judecați singuri.

«...Mă numesc Ion Petre, sînt inginer, șeful secției de reparații și autodotări de la Uzinele „23 August” din București. Ce vîrstă am? Nu mai sînt atît de tînăr, am împlinit 31 de ani. Credeți că glumesc, ori că vorbesc așa din cochetărie? Știți de cînd sînt în uzină? Din 1955, de la vîrsta de 14 ani. Aici m-a adus într-o zi tata de mîină, să învăț meserie. În 1958 m-am calificat strungăr. Paralel, mi-am continuat școala și în 1962 am absolvit liceul, la seral. Acum eu spun lucrurile acestea așa, unul după altul, dar să știți că mi-a fost tare greu. Munceam ziua, seara învățam. Dormeam apoi somn de plumb. Și-a doua zi, tot așa, timp de ani de zile. Cum am reușit? Mi-am impus din capul locului un program strict de muncă și învățatură. Mi-am dat seama din exemplul meu și al altora că altfel nu se poate rezista. Dar p_ote la fel de mult au contat cuvîntul bun și încurajările tovarășilor de muncă, ale maestrului meu, Vasile Iscru. Erau momente cînd descurajat așa fi fost tentat să renunț. Și dacă cineva dintre colegi ori maestrul mi-ar fi spus cu plictis în glas: „Mă loane, las-o dracului de școală, doar ai meserie, mai trăiește și tu!”, aproape sigur că așa fi cedat. Dar eu întotdeauna am întîlnit la ei încurajare. Așa se face că în 1962 am hotărît să mă înscriu la Politehnică și-n 1968 s-o absolv (cu media 10. Nu mi-o luați în nume de rău că vorbesc despre acest lucru, dar prea „am tras” tare, ca să nu-mi facă plăcere să-mi aduc aminte). Cum a fost în facultate? Dacă se poate, și mai greu ca la școală. Dar am avut șansa să fiu sănătos, iar disciplina care mi-o impusesem cu ani în urmă îmi intrase în sînge, devenise un fel de reflex. Și-apoi în preajma examenelor, a colocviilor găseam aceeași încredere, aceleași cuvinte bune din partea colegilor, a maestrului. Asta face enorm, asta te calmează și te limpezește. Dar n-au fost numai vorbe de îmbărbătare. Conducerea uzinei mi-a creat posibilități, condiții de a munci într-un singur schimb, numai dimineața, am fost scutit de o serie de activități, numai ca să-mi văd de învățatură. Aveam obraz să le înșel speranțele? Și să vă mai spun ceva. Paradoxal, dar faptul că paralel cu învățatul și munciam mi-a folosit enorm, de fapt eu, în uzină, verificînd ceea ce profesorii ne explicau cu ajutorul teoriei și formulelor la Politehnică. Cred că această „convertire” continuă a teoriei în practică, la care asistam zi de zi, m-a ajutat să înțeleg mai profund cele învățate. În '68 am absolvit Politehnică, așa după cum spuneam și, bineînțeles, m-am întors, dacă se poate spune așa (fiindcă de fapt nu plecasem niciodată), în uzină. Am lucrat în proiectare, apoi din 1971 am fost numit șeful secției de reparații. Ce să mai spun? Cîntec mare, responsabilități, asemenea. Caut să-mi fac treaba în așa fel încît să nu-mi dezamăgesc foștii colegi de strung, pe maestrul Vasile Iscru, cu care dealtfel mă consult zilnic. Caut să mă țin la curent cu noutățile tehnice. Pe la orele cinci-șase după-amiază ajung și acasă, dar mi

se întâmplă destul de des ca seara să mai dau o raită prin secție — stau cu locuința foarte aproape — să văd cum se lucrează. Duminică mă întâlnesc cu foști colegi, dar în continuare buni prieteni, și mai joc un fotbal, asta mă relaxează, citesc, merg cu soția la spectacole (dar să fiu sincer, stăm mai mult la televizor, fiindcă vorba cîntecului: Timpul!...). Cam asta-i, ce-aș mai putea adăuga?...
...Într-adevăr, s-ar mai putea adăuga ceva?

de-o seamă cu republica

Nu mi-a fost greu să înțeleg de îndată ce am vizitat Cooperativa agricolă de producție-Bragadiru, județul Ilfov, că prestigiul acestei unități se datorează nu numai pămîntului roditor, hărniciei cooperativilor, ci și bunei înțelegerii care există între marea masă de cooperatori și conducerea aleasă de ea. L-am urmărit pe tehnicianul Nicolae Arădău, șeful sectorului legumicol, ceasuri în șir și n-am putut să nu constat cu bucurie respectul cu care-l înconjoară cooperativii. Explicația e dintre cele mai simple: «mai marele legumelor» este totdeauna în mijlocul grădinii, pune mîna la cules cînd este nevoie, arată care-i prioritatea acțiunilor, stabilește ce anume trebuie făcut pînă-n prînz. Roadele unei asemenea munci n-au întîrziat să se arate: grădina de legume de la Bragadiru a adus în anii trecuți importante venituri bănești cooperativilor, anul acesta dovedindu-se la fel de bun, planul de livrări fiind nu numai realizat, ci și depășit. Cooperativii din Bragadiru — îmi spune tovarășul Arădău — trăiesc azi în condiții pe care nu le-au sperat decît în visurile lor cele mai frumoase, anii cooperativizării, ultimii ani, au însemnat pentru ei creșterea substanțială a veniturilor... Ei, ca și noi toți dealtfel, au urmat o politică ce s-a dovedit deosebit de fructuoasă, de avantajoasă pentru cei ce muncesc.

Ajunși aici cu discuția, îl întreb:

— Spuneți-mi, ce credeți că au însemnat pentru dv. cei 25 de ani de la proclamarea republicii?

— Pot să spun multe despre asta, deși sînt destul de tînăr, cu puțin peste vîrsta republicii, cum s-ar zice, de-o seamă cu ea, dar tot ce s-a înfăptuit în țara aceasta m-a privit îndeaproape și pe mine, a avut urmări directe și asupra mea. Sînt, așadar, un «kom făcut», cu nevastă, casă, legat trup și suflet de cooperativii cu care lucrez. Republica și-a pus semnul și peste viața celorlalți și sînt convins că ați băgat deja de seamă că cele mai multe case din Bragadiru sînt noi. Despre aparatele de radio, televiziune, des- spre covoarele din casă sau despre copiii trimiși la școli și ajunși bine, ce să mai vorbim... Important e că oamenii se simt uniți între ei și muncesc cu spor. Cooperativii noștri au reușit în felul acesta să depășească cu mult planul la producția de legume, să suplimenteze contractele, să culeagă la timp produsele toamnei și asta este, cred eu, suprema cinstire adusă sărbătorii republicii.

fiul de onoare al secției

De peste 27 de ani în uzina ploieșteană «1 Mai», turnătorul-formator Gheorghe Bretea nu s-a gîndit nici o clipă că ar putea pleca în altă parte. Firește, nu pentru că nu ar fi avut unde, ci pur și simplu pentru că uzina a devenit o a doua sa casă, la fel de dragă ca și prima, împărțind cu colegii de muncă atît necazurile cît și bucuriile. Iar uzina i-a devenit mai dragă pe an ce trecea, fiindcă începuseră să apară utilaje noi, secții noi, oameni noi. Pe mulți dintre oamenii de bază ai uzinei de azi i-a crescut chiar el și asta o declară în primul rînd aceștia. Și cel mai frumos semn al recunoștinței, acum în prag de pensionare, e faptul că bătrînul Bretea a fost ales de cei din jur nu «maistrul de drept» al secției, nu «povățuitorul de necontestat», ci **fiul de onoare al secției**, asta vrînd să însemne că omul a rămas și va rămîne pentru toți ca un simbol al simbiozei trainice dintre muncitor și locul său de muncă.

Am încercat să culeg date despre eroul meu și trebuie să recunosc că mi-a fost destul de lesne. Oamenii erau într-o unanimitate de păreri, demnă de toată lauda. Pentru toți maistrul Bretea este un formator de prestigiu, un bun organizator al locului de muncă. «Comunistul Gheorghe Bretea — a ținut să precizeze tehnicianul Vasile Bușcă, secretarul organizației de bază P.C.R. — are o trăsătură esențială: îi place să facă lucruri de calitate excepțională. Așa se și explică cum de nu l-am văzut niciodată făcînd un lucru de două ori, asta ar crea pentru el o mare mîhnire».

«...Cînd s-a proclamat Republica — precizează comunistul Bretea — eram aici în uzină. Mi-am dat seama de atunci că poporul a înlăturat ultimul bastion al reacțiunii interne și al capitalismului internațional, că punînd mîna pe putere va schimba fața țării. Că a fost așa o știe și o vede toată lumea. Cei 25 de ani care au trecut au adus prefaceri mari în România și au creat condițiile ca, pe zi ce trece, totul să devină mai bun, mai înfloritor».

Formatorul turnător Gheorghe Bretea e unul dintre miile și zecile de mii de muncitori ai României socialiste cărora sfertul de veac de Republică le-a creat posibilitatea afirmării din plin a vocației lor profesionale. Omul care și-a căutat și a găsit adevărata liniște sufletească în muncă și în succesele colectivului.

«Aplecat totdeauna cu grijă asupra formelor cărora trebuie să le dea viața, formatorul Bretea — ne-a spus inginerul șef al secției — e adevărat exemplu pentru cei din jur... La început, cînd nu-l cunoșteam foarte bine, credeam că lucrează încet, apoi mi-am dat seama că acest calm însemna sîrguință și activitate metodică, fiindcă lună de lună a fost și rămîne printre cei dintîi... Un om a cărui activitate s-a desfășurat în anii Republicii, a cărui muncă a fost răsplătită cum se cuvine în anii noștri, ai României socialiste.

dialog cu cititorii

de H. DONA

Scrisoarea cititorului G. Marcu din Sibiu despre repartizarea în producție a tinerilor specialiști, despre organizarea stagiaturii și a concursurilor pentru obținerea de calificări superioare ni s-a părut plină de interes. Înainte însă de a răspunde (prin revistă sau direct) găsim nimerit să consultăm unele persoane competente și care au studiat mai profund problemele ridicate de corespondentul nostru. Deocamdată, o observație: ni se pare cu totul nepotrivită formula «pînă atunci ne împăcăm și cu provincialismul». Mai întîi, deoarece cu provincialismul nu trebuie să ne împăcăm niciodată. În al doilea rînd, pentru că identificarea vieții în provincie cu provincialismul este cu totul și cu totul inexactă. Există mulți locuitori ai Capitalei (unii chiar «băștinași») care manifestă un spirit provincialist absurd, insuportabil, după cum există mulți oameni care, trăind în provincie, nu sînt deloc afectați de această rugină a spiritului. Dar, în definitiv, prin ce se caracterizează provincialismul? Fără a încerca să dăm o definiție riguroasă și fără a pretinde că înșirăm toate principalele trăsături caracteristice ale unui asemenea fenomen, ne vom mulțumi să amintim cîteva mai izbitoare: lipsa de perspectivă și de anvergură, cantonarea într-un univers îngust în care toate drumurile sînt de mult bătătorite, în care îndrăzneala și fantezia sînt considerate impertinență și sacrilegiu, iar conformismul plat, suprema virtute, frica de nou și de necunoscut, exagerarea maladiivă a importanței unor fapte mărunte și a reacțiilor unor oameni mărunți, lipsa simțului umorului (înțeles, mai cu seamă, ca umor aplicat la propria-ți persoană), o tendință irezistibilă spre solemnitate, spre prosternare față de toate locurile comune (cărora li se creează o aură de «sacralitate»), transformarea intereselor și răfuielelor personale în «mari principii», satisfacția provocată de ignoranță și de incapacitatea de a înțelege lucruri mai puțin obișnuite, neîncrederea în oameni etc., etc. E clar că nu e nevoie ca cineva să locuiască la Hirău sau la Găești pentru a manifesta asemenea «calități».

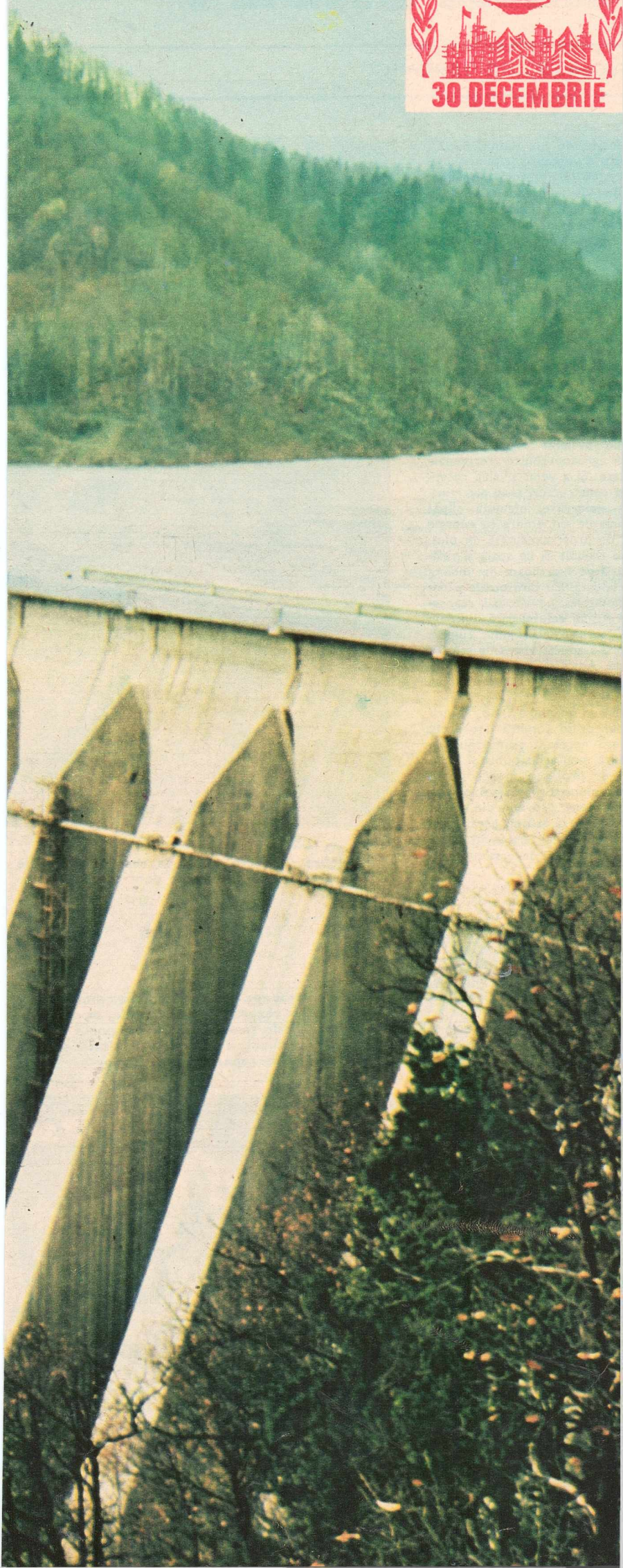
Cititorul Dumitru Neagu din Tirgoviște se arată (nu e singurul!) iritat de incapacitatea specialiștilor meteorologi de a realiza prognoze care să se confirme și ne întreabă dacă «nu există totuși vreo legătură între intensa explorare a spațiului cosmic și deteriorarea vremii din anul acesta». Fără a fi cituși de puțin specialiști meteorologi (ce comod e să te desolidarizezi de o tagmă atît de ironizată!), ne permitem să credem că nu există nici o legătură de felul celei amintite. Și aceasta, din mai multe motive de bun-simț: a) toate tribulațiile umane în cosmos nu au nici măcar ponderea unei picături într-un ocean; b) anul acesta nu s-au desfășurat mai multe explorări cosmice ca în trecut, ci mai puține; c) perturbările atmosferice importante n-au afectat toată suprafața pămîntului și s-au manifestat în răstimpuri și în forme diferite (vară extrem de ploioasă în Franța, uscăciune pronunțată în centrul și sudul părții europene a U.R.S.S., toamnă ploioasă la noi etc.). E adevărat, în schimb, că cu toată intrarea în funcțiune a unor sateliți meteorologici, cercetărilor despre starea vremii nu li se acordă încă fonduri și forțe prea mari (în comparație, de pildă, cu cercetările cosmice). Dar nu e prima dată în istoria omenirii cînd energiile sînt cheltuite nu în direcția care reprezintă interesul general cel mai acut (altfel, oamenii ar fi renunțat de mult la războaie!).

Am apreciat cu emoție scrisorile cititorilor T. Răpcău din Rimnicu Sărat, Nic. Gonțu din Lugoj, R. Stavru din București și ale altora care și exprimă satisfacția și mulțumirile pentru îmbunătățirile aduse regimului de pensii, începînd de la 1 noiembrie. Cititorii noștri consideră că aceste măsuri, care se înscriu în continuarea altor ameliorări pe aceeași linie, reprezintă un efort însemnat pentru statul nostru și constituie o expresie elocventă a umanismului care caracterizează societatea noastră socialistă. S-a făcut mult, foarte mult și se creează condiții pentru a se face și mai mult în viitor. Desigur, unul dintre cititorii noștri exagerează cînd afirmă că «orice pensionar poate duce acum o viață îmbelșugată»; sîntem deocamdată în faza în care se urmărește ca fiecare pensionar să aibă un nivel decent de viață. Așa cum vom ajunge ca venitul național pe locuitor, deocamdată încă modest, să atingă într-un viitor nu prea depărtat nivelul țărilor intens dezvoltate, tot așa și bunăstarea celor care au muncit cinstit ani mulți va continua să crească tot mai mult.

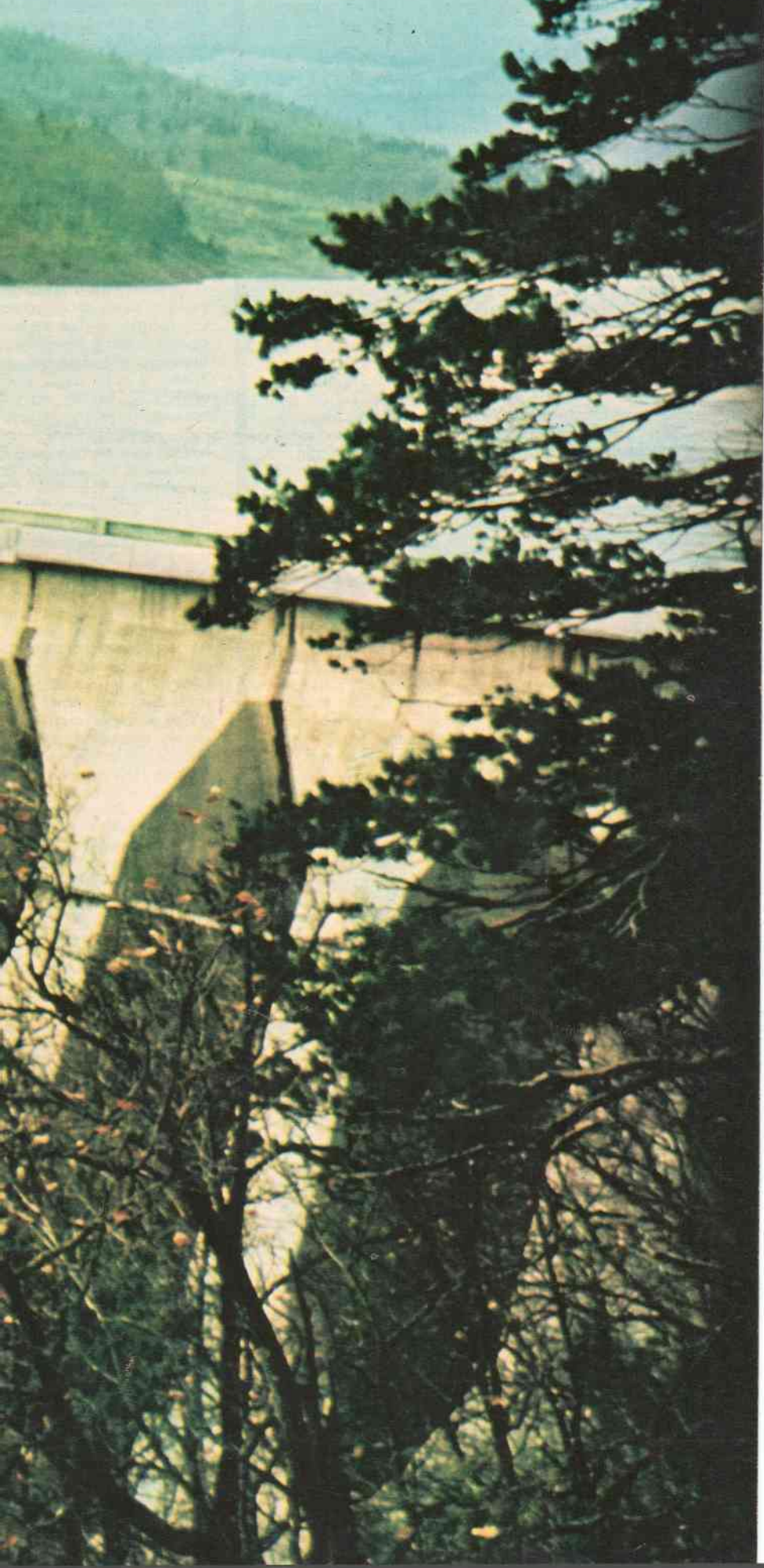
Primim la redacție sute și sute de răspunsuri la ancheta noastră pentru desemnarea celor mai reușite producții artistice și a celor mai apreciați artiști. Ne exprimăm speranța că unii cititori pasionați nu vor încerca să influențeze rezultatele trimițînd pachete de răspunsuri identice (există cîteva cazuri).

Pe cei care ne înștiințează că n-au găsit Almanahul Flacăra pe 1973 îi informăm că un nou transport de almanahuri a pornit spre localitățile în care nu au ajuns încă pînă acum sau în care stocul a fost complet epuizat. Rugăm ca eventualele defecțiuni să ne fie semnalate în continuare pentru a putea interveni la organele de difuzare.

**Barajul de la Valea Uzului
în ultima lui haină de lucru.
Un succes de prestigiu
al constructorilor:
acest magistral zid
de 85 m înălțime și 530 m deschidere,
ce va servi alimentării
cu apă potabilă și industrială
a centrelor Comănești, Tg. Ocna,
Gh. Gheorghiu-Dej, Borzești,
va fi dat în exploatare
cu un an înainte de termen.**

visul prinde contur

Pe la jumătatea lunii octombrie, profitând de o sîmbătă și o duminică în care toamna a reușit să ne trimită un zîmbet între două valuri de nori vineții, am plecat la munte. Fiindcă doream să văd cum se va petrece întâlnirea unei noi generații de studenți cu muntele mai dificil, cu alpinismul, drumul meu a urcat din nou Munticelul, a traversat Poiana Coștilei, îndreptîndu-se spre lumea aspră a stîncilor golașe. N-am să vă spun cît de luminoasă a fost ziua acestei evadări în împărăția piscurilor (ar fi și imposibil de a o cuprinde în cuvinte). N-am să insist nici asupra întâlnirii viitorilor studenți alpiști cu «regatul» de mîine al activității lor extrașcolare (găsesc destul de firesc entuziasmul care i-a cuprins în fața cunoscutei generozități a muntelui, dar vreau să mă conving și că acest entuziasm va rezista — în continuare — celorlalte tentații distractive ce pun plumb peste aripile colegilor). Voi sublinia totuși că această acțiune organizată de Clubul studentesc de alpinism din București (IPGG) a confirmat (dacă mai era nevoie) că muntele continuă să atragă și să încinte pe cei ce reușesc să se apropie de el.

La coborîrea de pe clinurile prăpăstioase, înviorate de argintul timpurii al iernii și aurul zadelor, m-am oprit mai mult ca de obicei în Poiana Coștilei, și am ales chiar locul viitoarelor cabane. Din Poiana Coștilei m-am îndreptat spre Diham și Poiana Izvoarelor. Vreau să schimb cîteva cuvinte cu Ghiță Stănilă, reprezentantul celei de-a treia generații de cabanieri din vrednica familie rișnoveană. La Poiana Izvoarelor am avut două surprize. Prima, gîndul lui Ghiță Stănilă de a abandona meseria de cabanier.

— Cabana nu prea mai e cabană — mi-a spus el. Mie nu-mi vine să spun turistului care pășește pragul să nu-și desfășoare sacul și să mînfînce din ce și-a adus. Dar sînt obligat s-o fac. Și mi-e greu, fiindcă la drept vorbind aceștia sînt adevărații iubitori ai muntelui.

Puteam să nu-l înțeleg pe Ghiță Stănilă? Totuși nu l-am aprobat. Ba i-am spus să mai aibă răbdare. I-am spus-o convins că azi-mîine va veni și rîndul cabanelor să intre în sfera atenției diriguitorilor turismului; să li se precizeze — în lumina realelor nevoi — scopul și să fie organizate și gospodărite economic dar nu și cu excesele «comerciale» care le-au năpădit în ultimii ani. Și sper ca timpul să nu mă dezminț...

Părăsind Poiana Izvoarelor cu dorința de a-l regăsi aici pe același harnic cabanier încă mulți ani — cel puțin pînă la vremea pensiei — m-am grăbit să ajung la Gura Dihamului și să văd ceea ce aflasem că se întîmplă: modernizarea drumului. Și, într-adevăr, am văzut și cîteva benzi de bitum frumos așternute, și patul pregătît altora, și podurile noi, și zidurile de sprijin. Iată deci că, mai curînd decît credeam, orașul Bușteni va fi legat de munte, pe circa cinci kilometri, cu un drum modern. Mai mult chiar, gospodării locale, sprijiniți de județ, pregătesc organizarea unui complex turistico-sportiv, ce vrea să cuprindă în final întreaga vale dintre Poiana cu arini — atît de dragă lui Nestor Urechia, cel vrăjît de Bucegi pe la sfîrșitul veacului trecut — și Gura Dihamului. Exact ce anume cuprinde acest plan local de valorificare a Văii Cerbului n-am putut afla. Sper că nu vor fi uitate nici satul de vacanță, nici campingul, nici cabanele, nici oglinzile de apă văzute în vis ca o primă treaptă spre gura de rai a Poienii Coștilei, minunata poartă a împărăției piscurilor.

Oricum, începutul promite. Visul din Poiana Coștilei începe să prindă contururi reale. Vor fi însă aceste contururi pe măsura locurilor? Vor urca ele și mai sus de Gura Dihamului? Sînt convins că localnicii doresc s-o facă, dar este puțin probabil că vor găsi și resursele materiale necesare. Iată de ce cred că este momentul să solicităm Ministerului Turismului ajutorul. Nu știm dacă el cunoaște ce și-au propus și au început să facă buștenarii (deși ni se pare normală — ca în orice alt domeniu — necesitatea unei avizări de specialitate). Dar ar fi potrivit să așteptăm și să completeze planul cu mutarea pe Valea Cerbului a telecabinei hărăzite Bușteniului (dar pe Valea Jepilor), cu adăugarea unui alt mijloc mecanic de învins înălțimile între Gura Dihamului și Poiana Coștilei și desigur a așteptatelor cabane-hotel din Poiana Văii Cerbului și Poiana Coștilei. Visul nostru numai în aparență este îndrăzneț. În realitate, el înseamnă doar o nouă poartă spre alte orizonturi — cea mai frumoasă — din această vale a Prahovei, tot mai mică de la o vreme.

CINE RĂSPUNDE?

de M. HETCO — Fotografii de E. IAROVICI

Am asistat la o înmormîntare de lux. Lume puțină, vreme ciinească. Cei apropiați, cunoscuții, cîți erau, nu vărsau o lacrimă. M-am mirat, m-am interesat. Era doar vorba de peste patru milioane de lei, reduși așa, cît ai bate din palme, la neființă. Cu nepăsare, cu nonșalanță erau îngropați acolo, între mormane de moloz și pămînt mustind de apă. Pe tăcute, fără nici o publicitate. M-am gîndit că poate ar fi meritat o soartă mai bună. Și așa, interesîndu-mă, am aflat cîte ceva despre trista poveste a milioaneilor pierdute în neagra veșnicie...

Totul s-a consumat undeva în Drumul Taberei. Se construiau acolo un depozit alimentar aparținînd întreprinderii de comerț cu ridicata (pentru inițiativa I.C.R.A.) și o fabrică, de mici dimensiuni, pentru prelucrarea plantelor medicinale — beneficiar fiind Centrocoopul.

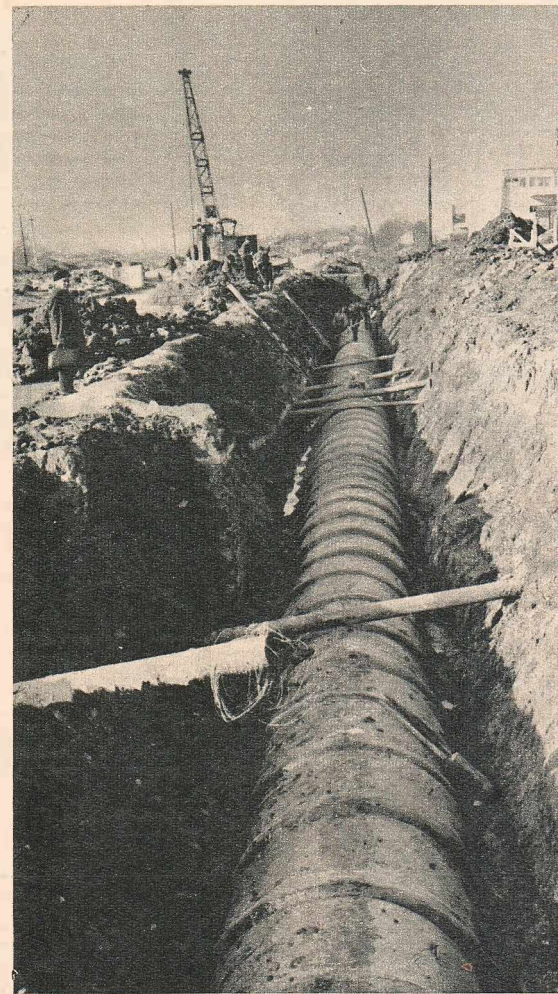
S-au înălțat clădirile respective, au fost angajați salariați. Treaba părea să deuteze sub cele mai favorabile auspicii. Numai că respectivele obiective economice trebuiau să fie dotate și cu instalații termice. Și după cum se obișnuiește, s-a apelat la un specialist cu experiență — întreprinderea de construcții agrozootehnice. Termenele contractuale au fost respectate. Și a venit și ziua recepționării lucrării. Beneficiarii și constructorii și-au dat mîna. Frumoasă, neuitată și, din nefericire, efemeră clipă! Fiindcă la puțin timp, conducta de alimentare cu energie termică s-a dovedit extrem de prost executată. În plus, bazinul pentru ape pluviale a trebuit să fie spart și refăcut — prezenta fisuri — stația de hidrofoare din incinta fabricii fiind pur și simplu inundată. Cu care ocazie patru motoare au fost avariate. Bineînțeles, beneficiarii, respectiv fabrica și depozitul I.C.R.A., au refuzat încă dintr-un început lucrarea. Iar constructorul a făcut «mea culpa». Sau mai exact «sua culpa». Și s-a apucat vîrtos de treabă. Să refacă ceea ce făcuse odată. Adică să consolideze conducta, să-i cîrpească fisurile, să dreagă ce se mai putea drege.

De atunci a trecut aproape un an. Între timp, muncitorii fabricii au lucrat luni în șir în condiții improprii. Temperatura apei era sub cea necesară tehnologiei de fabricație. În disperare de cauză, s-au achiziționat și montat cîteva boilere. Normele de protecția muncii impuneau ca la ieșirea din schimb muncitorii să facă obligatoriu duș — din cauza prafului dens, provenit din prelucrarea plantelor medicinale. Numai că apă nu prea era și oamenii ieșeau pe poarta întreprinderii travestiți parcă în cosari. În schimb, conducta respectivă deversa cu generozitate H₂O pe o mare suprafață...

Acum se muncește cu spor la ceea ce trebuia să fie de mult gata. Sîntem asigurați că în puține zile totul va fi așa cum trebuie. Fără fisuri, fără inundații și lacuri artificiale. Un singur amănunt se evită a fi precizat: reparațiile se ridică la peste 4 milioane lei.

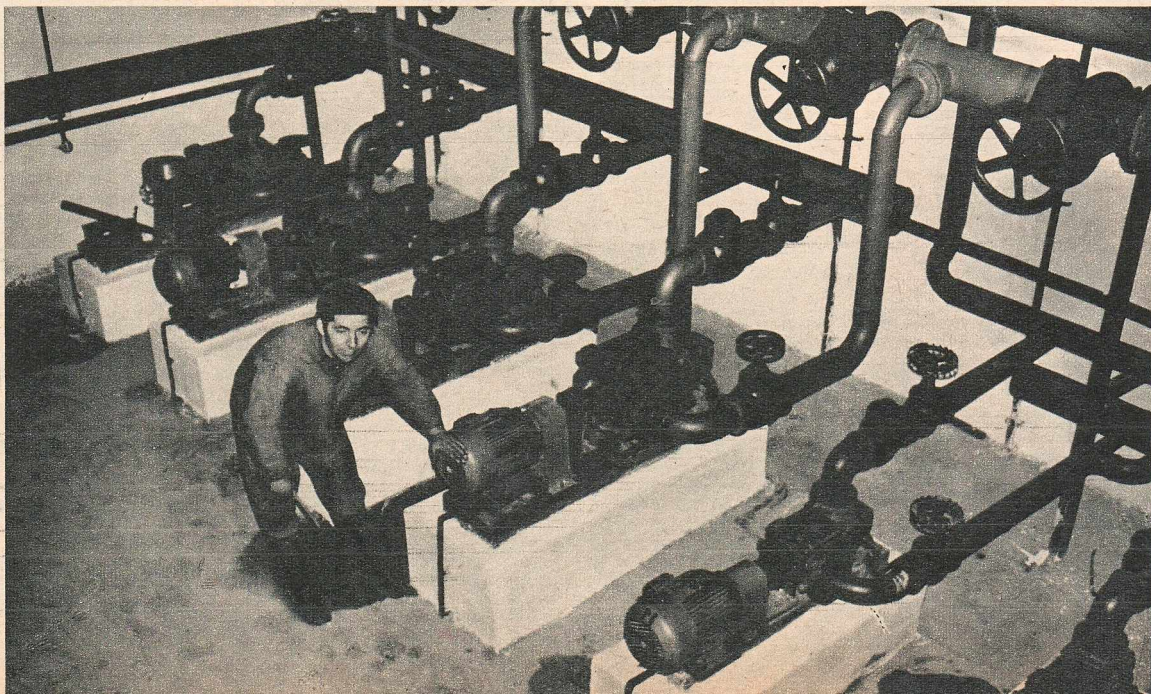
Duceți-vă în Drumul Taberei, la capătul Aleii Bujoreni. Veți asista la febrila îngropare a mai bine de 4 milioane, sub forma unei conducte, făcute, refăcute, niciodată în stare de perfectă funcționare.

Să plîngem sau să strigăm, parafrazîndu-l pe August după pierderea unei lupte: «întreprindere agrozootehnică (de pe lîngă M.C.I.), dă-ne banii înapoi!?»

▲ Iată celebra conductă, aflată în avansat stadiu de reparație. Cine știe, poate de data aceasta va corespunde...

▼ «Pînă aici a urcat apa. Ne-a stricat patru motoare!»... Sau unul dintre rezultatele deficiențelor de construcție la bazinul de prea plin. Cine suportă munca, cheltuielile de bani și energie necesitate de evacuarea apei și de reparația motoarelor?

OPINII

VIITORII INGINERI EDUCAȚI ÎN SPIRITUL ECONOMIEI

Convorbire cu prof. dr. ing. Dragoș GEORGESCU, decanul Facultății de construcții civile și industriale din București

La întrebarea noastră — «Care sînt preocupările facultății dv. în legătură cu educarea studenților, viitorii ingineri constructori, în spiritul economiei, al combaterii risipei?» — tov. prof. dr. ing. Dragoș Georgescu ne-a răspuns:

— Un mare număr dintre studenții noștri vor lucra ca ingineri încă în actualul cincinal, a cărui devansare presupune atît rezolvarea unor serioase probleme cu caracter tehnico-organizatoric, cît și luarea unor ample măsuri de reducere a costurilor investițiilor și în mod special a consumurilor de materiale, menite a elibera fonduri pentru alte lucrări. Deci, actualii studenți trebuie să fie pregătiți în acest sens.

Facultății noastre îi revin sarcini speciale pe această linie. Ele se traduc prin deprinderea studenților în spiritul combaterii risipei de la prima fază a oricărei lucrări de construcție — proiectul — în cadrul căruia trebuie găsite soluțiile cele mai economicoase, con-

nuind cu aplicarea celor mai raționale metode de muncă în toate fazele construcției, pînă la finisarea lucrării.

În Raportul prezentat la Conferința Națională a P.C.R., tovarășul Nicolae Ceaușescu arăta că: «Reducerea cu un procent a ponderii cheltuielilor materiale în industrie la nivelul anului 1973 echivalează cu un spor de venit național de circa 4 miliarde lei». Pentru ca și în domeniul construcțiilor să putem realiza reducerile de cheltuieli materiale pe care ni le cere partidul, noi punem în prezent un accent deosebit pe pregătirea constructorilor, pe însușirea de soluții și tehnologii noi, ca și a principiilor de calcul modern, pe programare, căutînd să-i deprindem pe studenți cu mașinile de calcul. O serie de discipline de bază din facultatea noastră — construcții de beton armat, construcții metalice, clădiri, organizarea și conducerea șantierei ș.a. — punînd în centrul activității lor preocuparea pentru formarea și educarea studenților în spiritul economiei și al obținerii celei mai mari eficiențe economice, se sprijină tot mai mult pe aceste mijloace moderne de calcul.

Dar cele mai bune rezultate în formarea viitorilor

ingineri constructori le obținem traducînd în viață o altă indicație a partidului: imbinarea procesului de învățămînt cu practica în producție. Dacă în anii precedenți facultatea a reușit în mai mică măsură să-i informeze pe studenți asupra problemelor directe ale producției — începînd din actualul an universitar lucrurile s-au schimbat fundamental. Studenții facultății noastre lucrează direct, cu continuitate, timp de 10 luni pe an, pe unele șantiere de construcții și în întreprinderi de prefabricate, aplicînd zi de zi în practică cele învățate la cursuri și învățînd direct din contactul cu muncitorii calificați, meșterii experimentați, tehnicienii și inginerii de pe respectivele șantiere, cum să rezolve problemele ce li se pun și li se vor pune în muncă. Facultatea noastră a preluat construcția unui cămin pe platforma industrială Pipera. Pe acest șantier — ca și pe altele pe care fac practică — studenții noștri, pe lîngă obișnuința cu activitatea tehnică, iau cunoștință directă și cu problemele economice concrete și învață să le facă față. Ne străduim astfel ca inginerii noștri de mîine să fie cadre cu pregătire tehnică superioară în care spiritul de luptă pentru economii să fie adînc înrădăcinat.

RISIPA DUPĂ NORMATIVE ȘI NORMATIVE ÎMPOTRIVA RISIPEI

de Nicolae CRISTACHE

Fotografii de Ion PREDOȘANU

- Sînt normativele obligatorii?
- Fără îndoială.
- Chiar dacă sînt depășite?
- Asta nu mai e vina noastră.

Adresasem aceste două întrebări unor meșteri din câteva fabrici de mătase. Cu producția realizată într-un an numai în țara noastră la acest articol, s-ar putea întinde în covor multicolor care să acopere de la un capăt la celălalt teritoriile Belgiei, Olandei și Luxemburgului luate la un loc. Milioane și miliarde de lei investite întru stimularea consumului unui produs ce tinde a acapara poziții substanțiale în rubricile bugetului familial pe plan mondial și a cărui sporire de la un an la alt în țara noastră vădește etăgădita noastră propensiune spre bunăstare. În următorii ani cantitatea de mătase pe care fiecare dintre noi o a putea procura va fi dublă și triplă, ceea ce presupune, vînd în vedere coeficientul de creștere a populației, un daos mult mărit în cifrele producției globale.

Deci, dumneata, cititorule, producător ori consumator, deseia și una și alta, vei defalca în viitor o parte crescută în bugetul anual al familiei pentru a-ți procura bunuri în viscoză. Nu ne este indiferent felul cum gospodarii, meșterii și administratorii acestui important patrimoniu al bunurilor de consum îl întrețin și-i valorifică resursele. Că de la început e necesară o precizare: industria mătăsii, modernizarea și ascensiunea ei de-acum, datează la oi nu de multă vreme; iar în acest domeniu, ca și în altele, alificarea forței de muncă este uneori determinantă. Consumurile materiale sînt încă relativ ridicate dacă le

raportăm la nivelul mondial și în prețul de cost materiile prime dețin ponderea covîrșitoare: aproape 70 la sută.

În țări socotite mari producătoare de mătase, cu tradiții de decenii, un muncitor ajunge să deservească și 30 de războaie; la noi — pînă la opt. Nu e puțin nici atît: este de natura evidenței că acele țări n-au ajuns de la început la această performanță. N-o putem pretinde prin urmare producătorilor noștri de la o zi la alta. Deși dotarea tehnică a uzinelor le-ar înlesni această ambiție. Ea ar viza programarea științifică a operațiunilor și proceselor de bază, ritmicitatea aprovizionării, îmbunătățirea calității materiilor prime, ridicarea calificării... Adică, cum afirma șeful serviciului de marketing din centrula industrială, lucruri care nu depind decît de pregătirea lucră-

torilor din breasla țesătorilor de mătase. Și încă ceva: gospodarul adevărat nu așteaptă momentul marilor sărbători să-și mătoreze bătătura; el își chivernisește avutul, sporindu-l zilnic, pornind de la lucrurile mărunte pe care nimeni nu le cunoaște mai bine ca el.

CE ÎNSEAMNĂ 15 CM?

Ca să se poată urmări o bucată țesută din momentul intrării în fabricație pînă la înmagazinare, se ștampilează capetele de lot cu datele trebuincioase. Pentru a se evita ștergerea pe parcurs a indicativelor, se folosește cerneală

(Continuare în pag. 12)

OPINII

A FI GOSPODAR — PRIMA MESERIE

În meseria noastră, a cazangiiilor, sinceritatea reprezintă o condiție de bază. Pe lîngă unele calități, cu care orice minutor al tablei trebuie să se nască: spirit de observație, capacitate de a privi în spațiu și chiar fantezie, cinstea și dragostea de meserie sînt indispensabile. În meșteșugul acesta n-a mîntî și nu va putea minți niciodată nimeni. În fața planșei de tablă, mese-rișul adevărat trasează și retrasează singur, mai ales aici, la noi, unde nu executăm decît unicate. Reperete pe care le primim în execuție le putem alătura în fel și chip în dreptunghiul metalic. Deșeurile sînt inerente. A fi gospodar în indeletnicirea pe care de bunăvoie ne-am ales-o este ceea ce pentru un scriitor, de exemplu, înseamnă a ști să scrie. Cînd am intrat, pe vremea mea, în atelierul patronului, meșterul mi-a spus: Dacă ai cap și ochi, vezi ce fac. Învață!

În secția a 4-a unde lucrez, ca și în celelalte, sînt foarte mulți tineri. Aproape jumătate dintre ei sosesc din provincie, de prin părțile Piteștiului. N-aș putea spune că toți au chemare pentru meseria de cazangiu. Unii vin din școala profesională, alții se califică direct la locul de muncă. Li ajutam deopotrivă pe toți. Mijloacele sigure rămîn, fără îndoială, exemplul personal și îndrumarea atentă, supravegherea zilnică a lucrului executat. La sfîrșitul fiecărei zile de muncă ne adunăm cinci, zece minute și popularizăm metodele originale, spiritul de invenție, ne oprim asupra greșelilor fiecărui. Gospodar la noi înseamnă să-ți iubești meseria, și o iubești deslușindu-i secretele, stăpînindu-o pînă la perfecțiune, într-o necontenită întrecere cu tine însuși. Dar înseamnă și conștiința lucrului care îți aparține, a lucrului dincolo de trasator, prin care ne adăugăm muncitorilor din toată țara.

În acest an ne-am aneajat să realizăm 300 tone metal economii. Pînă-n prezent am recuperat deja 250 de tone și sperăm ca pînă la sfîrșitul anului să trecem peste cifra pe care ne-am propus-o. Obiectivele comune sudează colectivul. Cum am reuși altfel? Ce educație este mai bună ca fapta? Ne mobilizăm reciproc, exigența munci-

toarească sporește. Munca, angajarea din convingere în ea sînt o bună educație. Organizația U.T.C. ne ajută și ea, pe alte planuri.

Spuneam la început că nu toți tinerii par a avea chemare pentru meseria asta. Unii, ca Adrian Nicolae, își lasă mașinile necurățate, murdare, pline de praful. Alții vin numai temporar, cu alte fumuri, îi vezi de la început. Dau rebuturi, ne păcălesc pe noi, dar se păcălesc în primul rînd pe ei. Ani pierduți inutil. Spre aceștia ne îndreptăm în mod special atenția. Sînt și unii care nu rezistă și pleacă. Spre alte meserii. Dar marea majoritate a celor tineri se angajează de la început alături de noi, cei mai în vîrstă. Învațînd să prețuiască metalul, bunul comun, se prețuiesc înainte de toate pe ei, calificîndu-se, devenind muncitori demni de stîmă și prețuirea noastră, a colectivului.

Spiritul muncitoresc, prețuirea lucrului ieșit din mîna ta, respectul față de unealta cu care lucrezi, față de timpul pe care îl ai de efectuat se transmit din generație în generație. Tinerii învață ceea ce vîd, ceea ce observă în jurul lor. Învață deprinderi, dar și spiritul acestora. Mă gîndesc că la această atmosferă o contribuție importantă o are organizarea locului de muncă, cea parte în special, care iese din atribuțiile conducerii secției. În prezent o brigadă de trei oameni pierde zilnic pînă la cinci ore pentru îndeplinirea unor munci necalificate. A cîncea parte din timpul de muncă plătit pentru efectuarea unor operații de înaltă calificare se pierde cu căratul pieselor, de la o secție la alta, cînd în acest scop ar putea fi angajată forță de muncă necalificată. În scripțe poate acest lucru devine complicat, dar în practică se produc pierderi irecuperabile, care nu se înregistrează nicăieri, e drept, dar tocmai de aceea se impun măsuri urgente.

Ion MANEA, maistru,
Uzinele de utilaj chimic
Grivița roșie, București

UN IMPERATIV DE FRUNTE: SPIRIT GOSPODĂRESC EXIGENT!

(Urmare din pag. 11)

nelavabilă. Normativul prevede posibilitatea ajustării, în acest scop, a unei bucăți de 15 cm. Ce înseamnă 15 cm la suprafața Belgiei, Olandei și Luxemburgului luate la un loc? Mai nimic. De atîția ani însă, de cînd se folosește acest procedeu, au fost aruncate la coș și arse sute de mii, milioane de lei. Banii cui?

— Sînt normativele obligatorii?

— Fără îndoială.

Fără îndoială, dar un bun gospodar nu poate accepta asemenea normative mai ales cînd, în acest caz, risipa poate fi înlăturată prin lipirea unei etichete dintr-un alt material.

Să fim serioși!, au spus unii. Nu rezolvăm noi problema prețului de cost, recondiționînd la nesfîrșit niște biete suveici sau reparînd piesele uzate. Un accesoriu nou nu costă mare lucru și e mult mai spornic. La drept vorbind, nu era decît dorința firească a fiecăruia dintre noi de a lucra confortabil, cu randament ridicat, beneficiînd de iluzia noului. Și totuși... Un calcul recent efectuat la centrală, pe baza datelor furnizate de către întreprinderi, dovedește că prin folosirea rațională a sculelor și recondiționarea lor se pot obține economii în valoare de 1,5 milioane lei.

ATENȚIE LA PIESELE DE SCHIMB

Ajungînd la capitolul piese de schimb, o cifră reține atenția: la începutul anului 1971 valoarea pieselor lucrate în atelierul de autoutilare al centralei a fost de circa 3 milioane lei; pentru ca la sfîrșitul aceluiași an să atingă 6 milioane și să se prevadă pentru 1973, 20 de milioane. Foamea de accesorii și scule resimțită ani îndelungați a fost potolită prin intrarea în funcțiune a atelierului profilat pe realizarea necesarului de înlocuitori. Pînă aici nimic rău. Dimpotrivă, o realizare cu care orice uzină s-ar putea mîndri. Oamenii inimoși, meșteri unul și unul, muncitorii din sectorul mecanic au reușit numai într-un an performanțe ce au adus centralei economii de milioane. Paralel însă cu creșterea firească a consumului de scule și accesorii, datorat introducerii unor tehnologii mai pretențioase, exploataării intensive a utilajelor etc. se constată o superficială mînuire a uneltelor de lucru, o concepție eronată în folosirea lor: acum dacă avem de unde schimba ce contează cîtiva lei — și sînt aruncate piese ce ar putea fi recondiționate; în unele cazuri, uzura nefiînd decît închipuită. Alte milioane aruncate cu cîte cinci, cu cîte zece lei. Fiindcă, oricît am presupune că au intervenit factori de natură obiectivă, e greu de imaginat că într-un interval de un an, consumul de scule poate crește de la 3 la 20 de milioane.

CAPITOLE MINORE

Un timp, de cînd nu știu care specialist a afirmat că produsele românești nu vor fi competitive dacă nu se folosesc coloranții din străinătate, s-au investit statornic și cu seninătate leii-valută în importul acestei materii prime. Devenise acest import piesa de rezistență, mîndria sectorului. De unde se vede că bursele de studii n-ar trebui acordate numai peste hotare. Specialistul cu pricina ar fi meritat o indemnizație personală ca să deprindă cîțiva ani meșteșugul țărănilor din Săpînța (Maramureș) în producerea culorilor vegetale, care uimesc și stîrnesc elogiile cunoscătorilor din lumea întreagă. Un studiu elaborat în centrală prevede înlocuirea coloranților de import cu cei autohtoni, obținîndu-se astfel beneficii importante. Dealtfel, acest studiu (problema înlătu-

...deci, dumneata, cititorule, vei defalca o parte din ce în ce mai mare din bugetul anual al familiei ca să-ți procuri obiecte din mătase.

rării risipei nu e o preocupare recentă a specialiștilor din industria mătăsii) notifică în acest an, printr-o gospodărire atentă a resurselor interne, o economie de 17 milioane lei. Sînt demne de reținut cîteva așa-zise capitole minore: folosirea integrală a firelor de pe canete, mărirea lungimii urzelei și recuperarea capetelor care se pierd, acoperirea cu huse a materialelor depozitate în vederea reducerii cantității de țesături degradate, reducerea con-

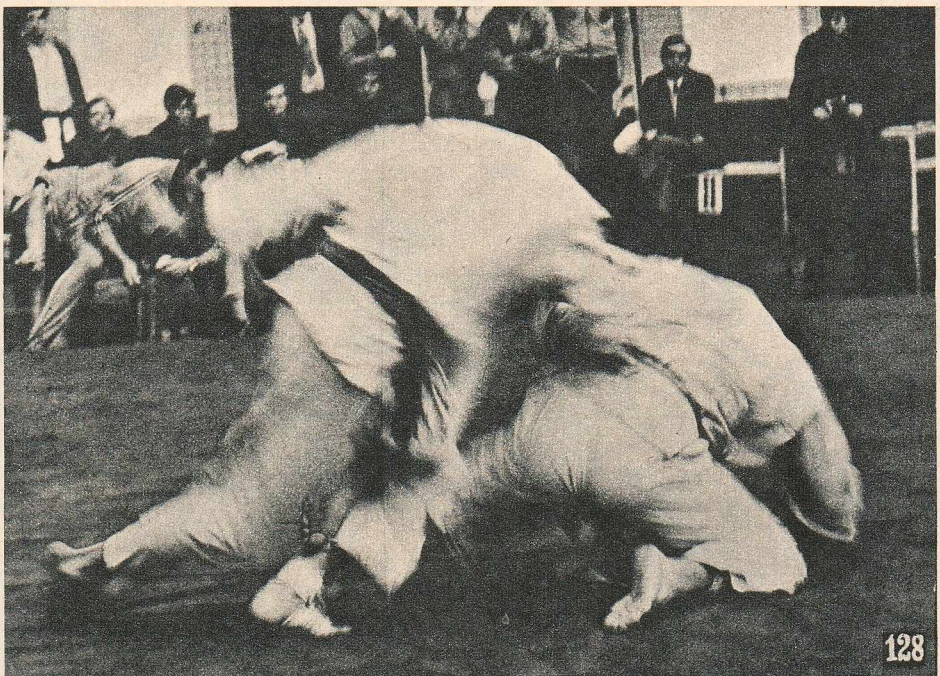
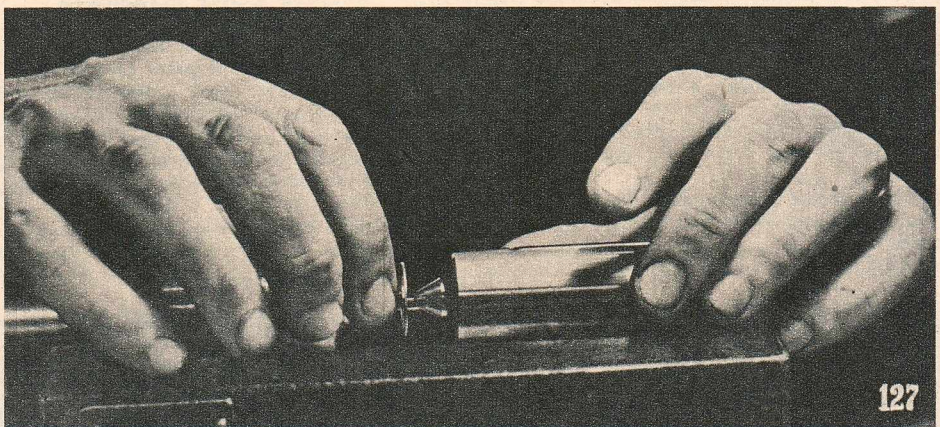
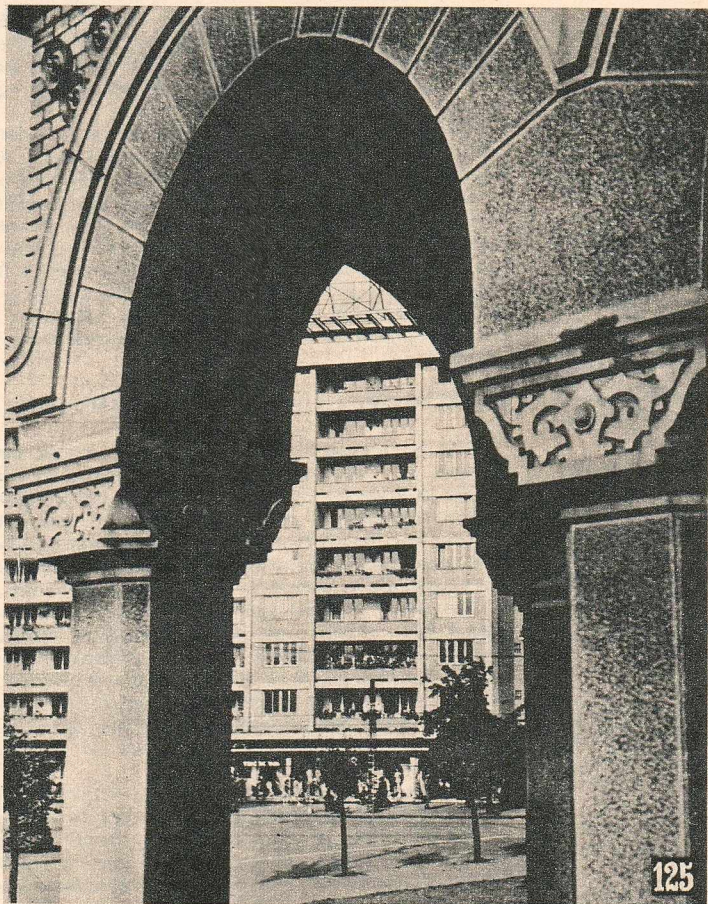
sumului de energie electrică etc. Și din nou se naște întrebarea: sînt oare necesare normative speciale pentru ca produsele depozitate să fie acoperite cu huse și în acest fel să se evite cheltuielile gratuite pricinuite de recondiționarea partizilor degradate? Este nevoie de dispoziții speciale de la centrală ca luminile să nu ardă inutil iar mașinile să fie oprite odată cu încetarea lucrului și să nu funcționeze în gol?

Cu producția de mătase realizată într-un an numai în țara noastră se poate întinde un covor multicolor care să acopere teritoriile Belgiei, Olandei și Luxemburgului luate la un loc.

17 milioane economii în acest an: «Nu depind decît de noi, lucrătorii din breasla țesătorilor de mătase».

concurusul nostru cea mai frumoasă FOTOGRAFIE

125) Încadrare

Prof. OSKAR PETERNELL
com. Periam, jud. Timiș

126) Lipsanii

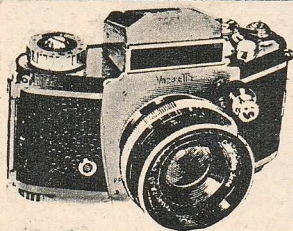
MARIN NĂSTASE
Galați

127) C.T.C.

FRANCISC KONCZ
Gherla

128) Lupta contra timp

ȘTEFAN TOTH
Oradea

concurusul
"CEA MAI
FRUMOASĂ
FOTOGRAFIE"

Fotografia
aleasă Nr. _____

Numele, prenumele și adresa
cititorului

ANGOLA 1972

LANTURI CARE SE RUP

de Madeleine RIFFAUD

«Pe imensa plantație, cafeaua e coaptă. Boabele ei roșii ca cireșele sînt picăturile singelui meu devenit sevă», scrie Antonio Jacintho, poet angolez, prizonier al poliției portugheze. «Cafeaua va fi arsă, călcată în picioare, torturată. Va deveni neagră. Neagră ca un «contradato» (muncitor arestat).

Angola este marele cadrilater situat între Atlanticul de Sud, Republica Populară Congo, Republica Zair, Zambia și Namibia. Trecutul Angolei, colonie portugheză? Cinci secole de opresiune, de jaf, de exterminare a populației de culoare. Zece milioane de locuitori acum cinci sute de ani, nici jumătate azi.

Acest trecut ucide încă, în închisori, în lagăre, în centrele de regrupare în care colonialiștii încearcă să țină prizonieră populația pentru a o împiedica să dea ajutor rezistenței. Aceste sate, botezate «ale păcii», par a fi fost modelate — cu lipsa de succes cunoscută — după cele create de imperialismul american în Vietnamul de Sud.

Angola, ca și Guineea-Bissau și Mozambicul, trăiește ora luptei patriotice victorioase. O luptă care a și modificat profund, în zonele eliberate, existența poporului, oamenii înșiși.

«Napalm, produse toxice, elicoptere cu arme la bord — mi-au repetat ei — nu ne vor sili să ingenuchem, relatează cunoscuta reporteră franceză Madeleine Riffaud. Oamenii nu vor mai accepta niciodată destinul boabelor de cafea».

În Angola zonele eliberate de M.P.L.A. cuprind aproape jumătate din teritoriul național: zece din cele cincisprezece districte create de administrația colonială portugheză. Populația a sărbătorit anul acesta împlinirea a 11 ani de la

declanșarea luptei armate: acea zi cînd un grup de patrioți membri ai M.P.L.A. a luat cu asalt închisorile din Luanda, capitala Angolei, oraș din care colonialiștii și-au făcut un bastion. «Venind după manifestul nostru publicat la 10 decembrie 1956 în clandestinitate, această primă acțiune a făcut un zgomot de lanțuri care se rup. Era semnalul schimbării istorice a atitudinii poporului față de sclavie, începutul luptei pentru independență națională și democrație» — mi-a explicat recent președintele M.P.L.A., doctorul Agostinho Neto.

Doctorul Neto e un bărbat de patruzeci și nouă de ani, născut nu departe de capitala țării sale. De cîte ori a fost arestat, cîte ani de închisoare sau de domiciliu forțat a trebuit să facă? Cîte evadări cu ajutorul populației, pentru a relua lupta?... Dar luptătorul Neto — care este de asemenea un poet ale cărui versuri sînt cunoscute în întreaga Angolă, în Africa și chiar în Portugalia și traduse în mai multe limbi — nu îmi va vorbi despre sine.

IMENSE ZONE ELIBERATE

...Trebuie știut că numai frontul de est, controlat de M.P.L.A., este de patru ori mai mare decît Portugalia și că reprezintă două treimi din suprafața Franței. «Aceste imense zone eliberate pun probleme logistice și combatanților noștri — mi-a explicat doctorul Neto. Orice transport de arme, de muniții, de alimente, se face cu piciorul. Populația își asumă voluntar sarcina transporturilor, camuflindu-și trecerea prin savane și terenuri mlăștinoase. E nevoie de mai multe luni pentru a pregăti un singur atac asupra unei cazarme. În aceste condiții însuși faptul că ofensiva generalizată a fost o reușită, că a surprins total adversarul, spune

multe despre eroismul colectiv al poporului nostru, bărbați, femei și copii. Nimeni n-a vorbit, nimeni n-a cedat, nici țărâncă aceea capturată de un grup elopurtat, căreia călăii i-au tăiat amîndouă brațele».

«M.P.L.A. ESTE POPORUL»

«După zece ani de luptă armată, acum atacăm în zone în care portughezii nu ne așteaptă: în jurul orașelor, al bazelor militare.

În interiorul orașelor ocupate, chiar în capitală, în ciuda represiei atroce a unei poliții care a trecut prin școala C.I.A. și a naziștilor, avem celule din ce în ce mai numeroase, din ce în ce mai eficiente, deprinse cu acțiunile politico-militare. Militanții noștri tipăresc și distribuie manifeste și ziare. Ei au organizat sabotaje în chiar centrul dispozitivelor inamice, de pildă la puțurile de petrol de la sud de Luanda și la depozitele de muniții.

M.P.L.A. este poporul angolez. Teroarea nu face decît să întărească această legătură și hotărîre de a învinge. Astfel, în decembrie 1971, cînd forțele noastre au atacat cu succes un lagăr al poliției militare lângă Luzo, portughezii au arestat la întimplare aproape o sută de civili, bărbați și femei, considerînd că n-am fi putut realiza acest raid fără sprijinul populației. Zeci dintre ei au fost executați în închisoare fără a fi judecați, li s-au tăiat minile, brațele, alții au fost deportați în ocnele din sud. Totuși, la Luzo, ca și în Luanda, compatrioții noștri continuă să lucreze pentru rezistență».

CE SE ÎNTÎMPLĂ PE FRONTUL DIN NORD

Cîtva timp după această convorbire mi-a fost dat să întîlnesc în condiții care nu trebuiau cunoscute nici de poliția portugheză, nici de aliații săi, un om urmărit de aceștia: comandantul unei zone eliberate în care nici un ziarist nu a putut pătrunde de ani de zile: frontul de nord, care începe la circa 50 km de capitală și nu are deocamdată nici o comunicare directă cu celelalte zone eliberate. «În sectorul nostru — mi-a spus comandantul Imoniel — a început lupta armată și tot aici, în apropierea imediată a statului-major al forțelor de represiune, războiul e cel mai intens. Fără îndoială, el vă amintește puțin de războiul din Vietnam. Am organizat populația, care s-a repleat în junglă, în sate de luptă semisubterane, în care s-au amenajat tot felul de curse și capcane pentru a descuraja incursiunile inamice, «acțiunile de curățire»».

În fiecare zi, în sezonul uscat, avioane și elicoptere lansează asupra noastră napalm (pe care portughezii au început să-l fabrice singuri cu ajutorul N.A.T.O.), bombe clasice și bombe cu bile de tip «goyave», cum li se spune în Vietnam.

Totuși, portughezii nu și-au putut atinge obiectivele în sectorul nostru, n-au putut construi nici măcar «drumurile

O unitate a M.P.L.A. străbate în marș jungla.

Oră de instrucție militară a patrioților angolezi.

tactice" prin care să pătrundă în inima junglei. Decimată de dezertări, armata portugheză face apel la mercenari europeni, la trupe din Republica Sud-Africană. Pe frontul de nord, ca și în toate zonele eliberate de M.P.L.A., avem centrele noastre revoluționare, avem „Apărătorii ai poporului” (milițieni, voluntari, bărbați și femei). În fiecare sat funcționează în subterane școli. Anul acesta serviciile noastre de sănătate au făcut vaccinări împotriva febrei galbene și a holerei care fac ravagii în zonele ocupate».

«PACEM IN TERRIS» INTERZISĂ

La Luanda, ca și la Lisabona, e de ajuns să pronunți în public cuvintele «război colonial» ca să fii arestat. Sinistra poliție politică portugheză P.I.D.E., creată de Salazar, a păstrat aceiași șefi. Specialiștii ei fac frecvente stagii de studii în S.U.A. pentru a-și moderniza tehnicile de interogatoriu. Printre numeroasele mărturii o voi cita pe aceea a unui om care n-ar putea fi bănuț de parțialitate în favoarea «roșilor», preotul Waldo Garcia, membru timp de mai mulți ani al Institutului catolic din Angola, apoi expulzat pentru refuzul de a colabora cu poliția portugheză. El a relevat că autoritățile foarte «catolice» Portugalii au interzis preoților din Angola să aducă la cunoștință credincioșilor lor enciclica «Pacem in terris». În Angola, ca și în Africa de Sud, albi și negrii nu se pot ruga împreună la biserică. Există parohii rezervate celor dintii, «misiuni» pentru credincioșii negri.

«Poliția — scria preotul — interoghează africanii spânzurându-i cu capul în jos. Pe urmă le deschide pînțele cu biciul, le toarnă alcool în măruntaie și le dau foc...»

După cincisprezece ani de luptă revoluționară, M.P.L.A. s-a structurat în nordul și în sudul Angolei. E ușor de constatat, chiar în timpul unei scurte șederi aici, că toate clasele, toate păturile sociale, oricare ar fi tribul lor de origine, sînt reprezentate în rîndul combatanților, unite în jurul unui țel comun: independența patriei lor și demnitatea umană. «Președintele nostru de onoare, reverendul Pinto de Andrade — mi-a confirmat doctorul Neto — se găsește încă în închisoare în Portugalia, la Peniche. A fost condamnat la zece ani, dar detențiunea poate fi prelungită fără termen, ca și în închisorile din Republica Sud-Africană».

COPIII ANGOLEI LIBERE

Undeva în Angola, în pădurea tropicală care acoperă în parte provincia Cabinda, după ce am trecut de sirmele ghimpate ale frontierei și de două posturi portugheze de poliție, am întrezărit, în jurul unui foc, chipurile lor. Chipurile luptătorilor Mișcării Populare pentru Eliberarea Angolei, care fac să dispară, într-unul dintre sectoarele cele mai rămase în urmă ale Africii, rănilor secolilor de sclavie.

Responsabilii centrului de instrucție revoluționară din satul X... mi-au explicat: «Cu începere din anul acesta, dușmanul a trebuit să retragă din Cabinda, al cărei nord a fost eliberat, „trupele sale speciale” formate din militari

în zonele eliberate se dă o mare atenție învățămîntului. Pregătirea cadrelor de miine ale țării se desfășoară pretutindeni, chiar și în cele mai grele condiții.

sala pașilor pierduți

de Sergiu ANDON

războiul celor două piulițe (II)

Ne aflam, cu ediția trecută a rubricii, în plină lectură a dării de seamă anuale a comitetului blocului din str. Știrbei Vodă nr. 65. Fosta președintă El. B. redactase un vehement rechizitoriu plin de citate și de idei mult prea mari pentru o întrunire care se ținea probabil în holul de la intrare. După ce se consemnaseră toate lozincile care se puteau consemna, autoarea referatului a ridicat brațul și a electrizat masa locatarilor: «Destul, tovarăși, cu egoiștii, cu înapoiții, cu cei care au tendința de a scăpa fără saț (?) (poate fără zaț?), tendință egoistă, îngîmfarea, lipsa de modestie, toate acele atribute care-l dezumanizează pe individ».

Era timpul să aflăm în ce constau alterarea condiției umane și celelalte acțiuni subversive ale conștiințelor scăpătate. Ei, da: nu se știe dacă a existat furtun la gurile de incendiu, în schimb cineva a aruncat mucuri pe palier, altcineva nu închidea bine ușa liftului, iar o familie de la IV ieșea cu piulița și pisa pesmet pe balcon.

Vinovații se situau, într-un fel sau altul, de partea aceluia uzurpator S.D. care a votat împotriva înlocuirii jgheburilor căutînd «prin orice tertipuri să împiedice o lucrare de folos obștească aprobată de majoritatea proprietarilor particulari». Desigur, S.D. n-ar fi avut curaj să ridice capul împotriva «fosoșului obștească al proprietarilor particulari» dacă n-ar fi avut complici. Și pe cine credeți? Pe unul care nici măcar «nu este proprietar decît prin filiațiune»!!!

Sperăm că cititorul își amintește că darea de seamă a apărut pe fundalul luptei dintre El.B. și S.D. pentru fotoliul prezidențial al comitetului de bloc. Luptă seculară care a durat aproape treizeci de ani. Nu odată la avizierul de la parter au apărut afișe de tipul: «ii avertizăm pe cei vizați mai sus să înceteze aceste practici, subversive... boicotînd toată activitatea comitetului de bloc, care se străduiește din răsputeri...»

Dacă am lăsat impresia că persoana care a întreținut conflictul este exclusiv El.B., de vină e faptul că am pornit facerea cronicii de la dosarul introdus de ea însăși la Judecătoria sectorului 7. Aflăm însă, din documente mai vechi, că S.D. vîna într-adevăr cu îndrîjire supremația puterii cel puțin pe scara B. Prin anul 1969 el a încercat chiar un fel de lovitură de palat, dar comitetul de bloc, bine informat, a stîrpit tentativa din fașă cu următorul ANUNȚ: «Sîntem informați că locatarul S.D. ... agită problema convocării la el acasă a unei adunări extraordinare a locatarilor, în scopul alegerii unui nou comitet... Considerăm acțiunea de culise a sus-numitului ca fiind lipsită de răspundere și..., ca urmare, comitetul de locatari și comisia de cenzori condamnă comportarea necorespunzătoare a locatarului S.D. și declară nule eventualele hotărîri ale proiectatei ședințe».

Iată deci la ce temperatură se duceau luptele politicianiste în imobilul din Știrbei Vodă nr. 65. Iar noi n-am reușit să cităm decît vreo 10% din perlele ce au ajuns apoi între copertele dosarului menționat. Ar merita și restul curiozităților să fie reproduse, dar n-avem spațiu. Adică spațiu avem pentru mai multe, pentru vreo 11%, dar ne-am păstrat un procent de suprafață de hîrtie ca să ne întrebăm: De unde atîta apetit pentru sentințe radicale?

Frazeologia folosită este, desigur, caraghioasă în context. Dar noi n-am reprodus-o pentru nostimadă, ci revolțati de subînțelesurile și corespondentele ei în caracterul promotorilor. În primul rînd — ca să vehiculezi principii sacre în lupta pentru un burlan trebuie să dispui de rezerve considerabile de demagogie. În al doilea rînd — ca să ticluiești largi manevre electorale pentru un post în comitetul de bloc înseamnă să nu ai o preocupare mai serioasă. În al treilea rînd — ca să folosești în această luptă prerogativele micuței tale funcții denotă o nefericită predispoziție către abuz dictatorial. Iar ca să sfîrșești cu toate acestea într-o sală de judecată înseamnă să revii la condiția inițială: mahalagismul.

În atelier, cu pictorul

GRIGORE VASILE

— Privind tablourile duminale, Grigore Vasile, și mai ales acelea din ultima expoziție, am avut sentimentul că ele sînt în primul rînd rodul spontaneității sau, poate mai exact spus, că ele trădează un act creativ în care acțiunea spontană domină elaborările raționale, cu toate că n-aș vrea să exclud actul premeditat, acea voință de a crea o anume arhitectură a imaginii...

— Eu mă consider un temperament echilibrat. Sigur că această construcție psihică «influențează și procesul creației». Dar niciodată cînd lucrez nu-mi «programez» să fiu spontan sau cu tot dinadînsul rațional. Prețuiesc însă mult spontaneitatea, acel moment superb al libertății artistice, care te copleșește prin ineditul ei. Ea este poarta prin care autenticul se strecoară pe pînză. Ea este irepetabilul. Spontaneitatea îmi pare a fi o calitate înăscută, care nu se învață, cu toate că poate fi mimată, o calitate pe care un pictor trebuie totdeauna s-o posede... Apoi, trebuie să prețuim — ca pe o a doua constantă a actului de creație — și raționalul. El corectează aberațiile, el este ca un semnal

care avertizează. Dar nu-i permit să mă domine...

— De ce?

— Ar însemna să îngădui unei puteri dinafara sferei mele temperamentale să-mi impună canoane care nu-mi aparțin... Cred totuși că spontaneitatea aparține domeniului aparențelor. De exemplu, în tablourile mele există multe reveniri pe care privitorul nu le va observa niciodată. Ele fac parte din acea luptă secretă de atelier pe care pictorul o duce cu imaginea pentru exprimarea unui gînd sau sentiment.

— Acum, după a șaptea expoziție personală, care credeți că sînt elementele noi în pictura dv.?

— În ultimii ani m-am străduit să investesc imaginile cu mai multă expresivitate și să realizez o cît mai fidelă concordanță între semnele vizuale ale tabloului și ceea ce la un moment dat simt că trebuie să exprim. Apoi există — sper că ați observat — o anumită eliberare a culorii față de temă. Eliberare în sensul acordării rolului primordial în construcția imaginii culorii. Atitudinea mea a fost deliberată și constituie un lung proces de emancipare față de canoa-

nele desenului așa cum era el exprimat în lucrările mele de început. Pe măsură ce anii treceau am simțit marile posibilități pe care le poate avea o interpretare a realului prin forța unică a culorii. Există, evident, în tablourile mele o schemă compozițională liniară riguroasă care e o altă ipostază a desenului. Funcțiile referențiale sînt preluate de astă dată de culoare... Aș vrea să vă mărturisesc însă că nu abordez cu plăcere categoria de «noutate». Ea a fost demontizată de multe discuții exterioare. Ea înseamnă nu de puține ori un experiment neconcludent. Ea coincide adeseori cu mîmarea cutărui artist sau cutărui curent. Și mie nu-mi place să mimez. Consider că n-aș fi eu însumi. Să căutăm, deci, noutatea în calitățile autenticității, în acea strădanie de a exprima cît mai sincer și mai direct ceea ce vrei să comunici.

— Din spusele d-tale aș putea înțelege că nu agreezi experimentul...

— O, nu! Experimentul face parte din îndrăzneala artistului. El este necesar ca aerul și lumina. E un mod de existență, așa zice. Și nu o simplă tentativă de a epata. El nu trebuie să fie exterior, ca un cîntec

de sirene care te cheamă în adîncuri, ci să se impună ca o chemare lăuntrică, ca o necesitate. În fond, fiecare tablou este un experiment în lungul drum al unui artist. Eu încep totdeauna un tablou cu credința de a descoperi ceva, fie chiar puțin: un raport cromatic nou între două culori, între două suprafețe, între două linii. Nu o dată mi se întîmplă să nu izbutesc. A doua zi reînnoiesc tentativa, fac un nou experiment. Ați înțeles, sper, că sînt pentru experimentul practic care concordă cu personalitatea mea artistică și nu pentru practicarea și promovarea lui în sfera discuțiilor abstracte sau a schimbărilor bruște ale personalității artistice.

— Văd în atelierul d-tale multe lucrări începute. Vă pregătiți pentru expozițiile jubiliare care vor marca ziua de 30 Decembrie?

— Da. Trei din aceste pînze intenționez să omagiez acest eveniment. E prematur să vorbesc însă despre ele, cînd elaborarea lor e în curs. Ce pot să vă spun de pe acum este doar atît: ele vor exprima indubitabil sensurile majore ale contemporanității.

C. BOZBICI

Obiecte pe masă violet.

Oameni pe plajă.

PREMIERĂ ROMÂNEASCĂ

CU MÎINILE CURATE

Un prim film dintr-o serie ce va purta drept numitor comun semnătura lui Titus Popovici și a lui Petre Sălcudeanu pe scenariu, un prim produs finit se află acum la confruntarea cu publicul. Regizorul Sergiu Nicolaescu, al cărui ritm de lucru reflectă o anumită

neodihnă, sănătoasă și eficace, a producției cinematografice moderne, își leagă numele și de acest început de capitol cu nuanțe particulare în filmul nostru.

Implicațiile social-politice sînt cele care dau tonul acestei noi realizări ai cărei autori au apelat la formula

«polițistelor», gest care li s-a părut unora șocant și riscant; de unde se vede răul pe care îl poate inocula încet-încet o prea îndelungată și aparent blindă vehiculare a clișeeilor lipsite de acoperire, a poncifelor ce tot legau și dezlegau ițele unor pelicule a căror singură grijă părea la un moment dat rezolvarea furturilor de tablouri. «Cu mîinile curate» marchează strădania de a ne apropia de rigorile unui gen cu vechi state de noblețe în cinematograful și, în același timp, de a-l investi cu atributele unei pregnante problematice sociale. Este limpede de la bun început că nici scenariștii și nici regizorul nu și-au propus escaladarea vreunor piscuri ale virtuozității sau ingeniozității în materie de suspense, că prezența unor personaje cu misiuni polițiste și haine care aparțin unei anumite mitologii nu este un pretext pentru încăierări spectaculoase. Pregenericul — fotograme din documentele timpului — anunță o precisă intenție de a capta rezonanțele unei perioade determinate, iar pe parcurs, ceea ce numim de obicei **fundalul unei epoci** înaintează către zona interesului nostru major. Întîlnim în acest film, aplicate în tușe viguroase, culorile triste ale capitalei anului 1945, ale unui București devastat de război și de haos economic, cu răni greu

(Continuare în pag. 18)

actori si roluri

O întîlnire așteptată cu interes se anunță a fi cea cu actorul Gene Hackman, laureatul din acest an al Oscarului, pe care îl vom revedea în filmul «Legătura franceză». Fotografia noastră îl înfățișează alături de Jane Fonda la festivitatea de decernare a rîvnitului trofeu.

de Valeriu CRISTEA

Ana BLANDIANA:

octombrie,
noiembrie,
decembrie

Se poate vorbi, cred, de o dedublare în poezia Anei Blandiana. Operind în cele mai diverse planuri: în cel al conformației spirituale și în cel existențial, în cel al temelor și în cel al metaforei. Banda melodică a poetei, ca să spunem astfel, sincronizează melancolia cu o intelectualitate uneori, totuși, prea elaborată. Viața la nivelul senzațiilor și viața la nivelul conștiinței se suprapun ca două existențe impermeabile. «Sub soarele nerușinat», trupul «abandonat de suflet» al femeii își oferă spectacolul voluptăților sale proprii conștiinței ce i se sustrage, suspendată parcă într-o neparticipare amară: «Fugi! / De brațele profanatoarei cruci / În care, fericită, mă urăsc... Viața împrumută aspectele morții: «Adorm, adormi, / Cum stăm cu ochii-nchiși / Părem întinși alături / Doi tineri morți egali. / Auzi ce somnoroasă foșnește soarele / Prin ierbi uscate, / Cerul e moale și lasă pe degete / Un fel de polen. / Peste fețele noastre se mută / Umbrele cârurilor de păsări. / Mirosul strugurilor ne pătrunde. / Adormi, / Nu te speria, / Pletele noastre vecine / Răsfirate în iarbă / Au început să prindă rădăcini», moartea se iluminează într-un chip blagian, cunoaște bucuriile simple sau voluptățile rafinate ale ființelor vii: «Mori, / Mori, dragul meu, / Va fi atât de bine, / Vei rămâne numai cu mine, / Tu, cel născut din cuvânt, / Vei cunoaște gust de pământ, / Vei simți ce frumoase sînt rădăcinile / Împletindu-ți prin ele mâinile / Cu nențeleasa bucurie / De a nu mai fi pentru vecie...» În cea mai frumoasă poezie a volumului, *Am dreptul*, străbunii defuncți resimt ca pe-un travaliu care-i mai leagă de viață succesiunea generațiilor. Din neant ei participă parcă la efortul celor vii. Truda lor nu s-a încheiat, «definitiva liniște» nu le este încă acordată. Le-o poate da doar întreruperea lanțului generațiilor. Poeta, aflată în punctul ultim al șirului «pornit de la capătul lumii», «ducându-le definitiva liniște» le va oferi ofranda repausului deplin, al trudei pentru totdeauna încheiate: «S-a terminat, / Părinți și veghetori ai mei, / Nimic nu vă mai leagă / De viață, / Sinteți liberi!»

Acest volum pus sub semnul ultimelor luni calendaristice ale anului: *octombrie, noiembrie, decembrie* este, în mod paradoxal, inundat de lumină. Ana Blandiana și-a scris cu această carte *poemele luminii*. În mica ei cosmogonie lirică, poeta suprimă, s-ar zice, întunericul, dar numai pentru că lumina, avînd aici o dublă funcție, i se poate substitui. Transformînd bezna «cea limpede», «curată», într-un fel de variantă a luminii, aceasta îi preia, păstrîndu-și-le în același timp pe ale sale, atributele, dobîndește o valoare tragică. Dramele lumii se consumă într-o transparență de cleștar ce le potențează. Cea mai mărunță dintre ele nu mai poate rămîne ascunsă: «Mor gîze-n aer / Surfîzînd, / Cad lin, fără durere secerate, / Ne cad pe umeri și în păr, / Lumina / le înfășoară în giulgiu / Frățește pe toate». Lumina e — cum spune poeta într-un loc — «feroce»: «Nu murim încă, / Mai avem / De îndurat această strălucire...» Departe de a divulga misterul existenței, lumina îl intensifică: «Tu nu vezi niciodată / Fluturii cum se privesc peste noi? / Nici semnele pe care vîntul / Le face ierbii cînd trece? / Dacă mă-ntorc brusc / Ramurile încremelesc / Și-așteaptă să ne îndepărtăm. / N-ai observat că păsările apun? / N-ai observat că frunzele se sting? / N-ai observat șoaptele / Care cresc în spatele nostru / ca mușchiul pe partea trunchiurilor dinspre nord? / Și tăcerea care ne așteaptă oriunde... / Toți știu ceva ce nouă ni se-ascunde». Dedublarea și identificarea alternează pe un fond de dureroasă confuzie în *Cine dintre noi*: «Cînd pleci, / Nu știu care dintre noi doi a plecat, / Cînd întind mîna / Nu știu dacă nu mă caut / Pe mine, / Cînd îți spun: te iubesc, / Nu știu dacă nu mie îmi spun / Și mi se face rușine».

După calendarul interior al poetei, *octombrie, noiembrie, decembrie* reprezintă sezonul unor ploii de lumină: fertilizatoare și sterilizante totodată.

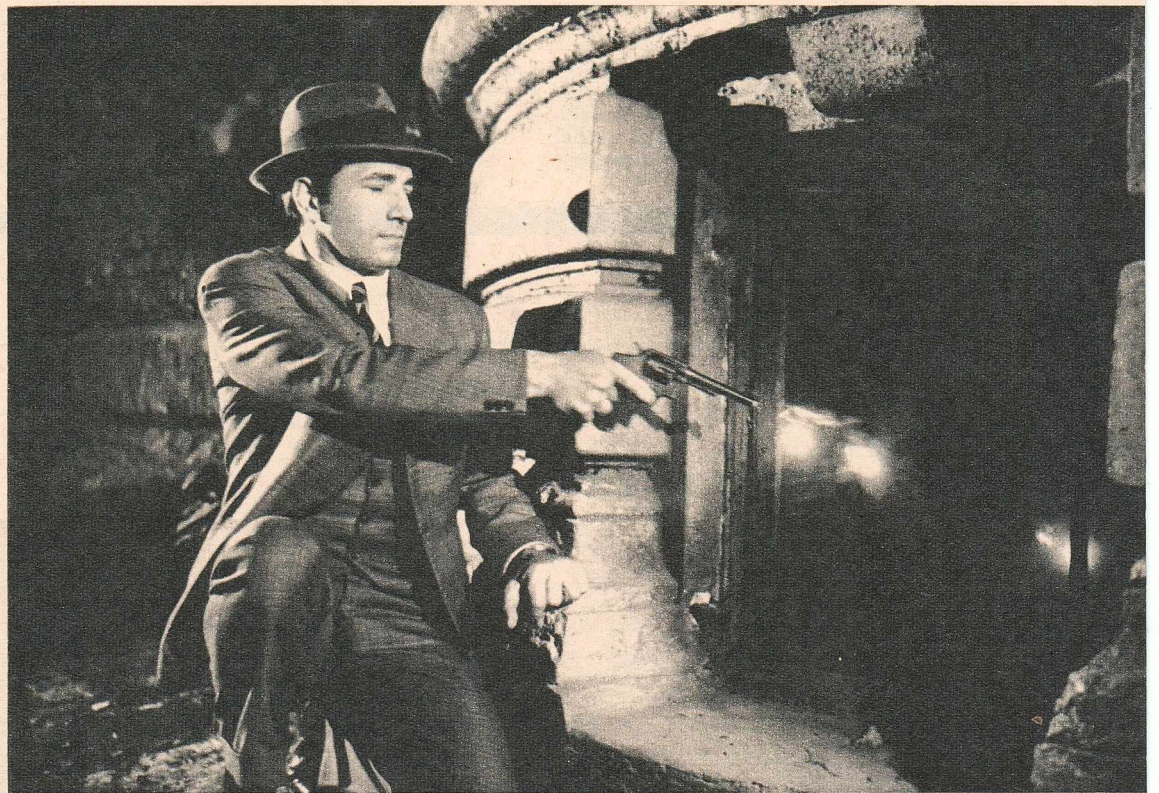
CU MÎINILE CURATE

(Urmare din pag. 17)

de tîmăduit. Instalarea ordinii era una dintre măsurile complexe acțiuni de restabilire a pulsului normal al orașului și, în acest sens, stîrpirea «gangsterismului» local, a bandelor de jefuitori cu statut consolidat se

impunea ca un stringent act de ecarisaj social. Pelicula fixează aceste celule infestate a căror activitate nu se mărginea doar la hold-up-uri. Este demnă de semnalat aici evitarea unei suprasolicitări a pitorescului unor personaje din folclorul mahalalelor de altădată (Oardă, Pascu, lichele simpatice, își termină repede rolul) iar evocarea maidanelor sordide, a cocioabelor de carton, reconstituite cu un acut simț al detaliului semnificativ de către Radu Boruzescu nu face decît să reamintească mizeria reală a unor pături sociale. Acționarea comuniștilor în diferitele sectoare ale unei vieți ce trebuia orientată către o nouă matcă, asumarea curajului sub toate formele sale a fost una din realitățile timpului, a acelui timp agitat și tulbure pe care îl traversează filmul.

Ecranul narează experiența neobișnuită, de comisar

Sergiu Nicolaescu — profesionistul pistolului.

Ilarion Ciobanu — eroul «cu mîinile curate».

al poliției, a comunistului Mihai Roman, «învățarea din mers» a unei profesii; «reinstalarea ordinii în cartiere, treabă politică». Cunoașterea dușmanilor și a binevoitorilor, izbirea de primele eșecuri, ezitarea, o anumită candoare în exercitarea noii atribuții, toate acestea sînt sugerate în secvențe bine ritmate, din care nu lipsește uneori o undă de surîs înțelegător (la primul antrenament Roman trage aiurea). Pregătirea nucleului dramatic este executată cu abilitate, fără insistențe de prisos, pînă cînd acțiunea începe în întregime în miinile a două personaje: Roman și Miclovan, ultimul — polițist de carieră, profesionist excelent, loial în colaborare. Între ei rămîne permanent deschisă disputa «asupra metodei», principiul «cine trage mai iute» al lui Miclovan neputînd fi însușit de către noul comisar pentru care stîrpierea gangsterilor înseamnă nu doar lichidarea lor, ci «aducerea în fața justiției, acționarea cu miinile curate». Legile filmului polițist modern își spun cuvîntul apăsător în această parte în care, pentru spectatorul atent, cei doi eroi nu întreprind doar o acțiune de depistare a unei bande cu întinse ramificații, ci parcurg un nemărturisit proces de a se înțelege unul pe altul. Bolovănosul, tăcutul Roman, agilul și elegantul Miclovan se tatonează reciproc iar acest aer al unei necesare înțelegeri virile conferă aparițiilor celor doi o tensiune specială. Tema imposibilității prieteniei, a singurătății eroului cu pușca, frecventă în filmul polițist de astăzi, este convertită cu suplețe în acest motiv al acordului trecător. Roman știe că trebuie să învețe o lecție dură iar pentru o astfel de lecție Miclovan este omul cel mai potrivit. Descinderile lor — filmate spectaculos dar fără a insista pe vărsările de sînge — poartă pecetea acestei

«învățări din mers». Marea degajare a profesionistului, nonșalanța, intuițiile sale fulgerătoare și cota de farmec pe care i-a asigurat-o interpretarea lui Sergiu Nicolaescu, surprizele din partea «învățacelului», plus asprimea calculată a lui Ilarion Ciobanu, tot acest echilibru de forțe este unul din atuurile grele ale filmului, privit la nivelul învelișului său «polițist». Frumos, sever rezolvată — chiar dacă se petrece într-un depozit de băuturi, spațiu ce începe să devină și el simbolic în filmele lumii — scena morții lui Miclovan, despărțirea bărbătească a lui Roman. Dealtfel, nu este singura scenă care poate fi citată pentru cadrul propice pe care îl creează emoției; Roman primindu-și misiunea în tribunele pustii ale unui stadion, mi se pare de asemeni o secvență notabilă. Ele se impun tot atît de insistente ca și episoadele ce descind direct din recuzita genului și în care recunoaștem unele citate mai de mult sau mai recent cuibărite în memoria noastră.

Plastica filmului, marcată de personalitatea lui Radu Boruzescu, de tendințele sale de cultivare a insolitului și misteriosului (a se vedea ascunzăturile lui Scorțea și Lăscărică, luxuriant-macabre), accentuează tensiunea. Pe alocuri însă excepționalul tînăr scenograf pare a cutreiera în continuare lumea lui «Felix și Otilia» (sala de întrunire a lui Semaca).

Bine susținut și de muzica lui Richard Oschanitsky, de prezența unor actori ca George Constantin, Gheorghe Dinică, Mihăilescu-Brăila, Sebastian Papaiani, filmul «Cu miinile curate» incită interesul nu numai pentru cele ce se văd pe ecran, ci și pentru viitoarele filme din seria anunțată.

Magda MIHĂILESCU

telegrame

● «Tosca» lui Victorien Sardou este ecranizată de către cineastul italian Luigi Magni care și-a instalat statul-major în apropierea Romei. Autorul a ținut să precizeze că filmul nu va fi nicidecum o dramă — cum se așteaptă cei care cunosc scrierea lui Sardou — ci «o comedie cu muzică, cu o muzică foarte ironică». Protagonistă — Monica Vitti (foto 1).

● Actorii polonezi Mariusz Dmochowski și Andrzej Lapicki sînt parteneri într-un film de Janusz Majewski închinat vieții medicilor.

● Filmul care-l preocupă pe Joseph Losey în momentul de față este «Nora», adaptare după Ibsen. În rolul principal — Jane Fonda. Partener — Trevor Howard.

● Lee Marvin este protagonistul filmului de aventuri «Impăratul Polului Nord», realizat de Robert Aldrich pentru casa 20-th Century Fox.

● June Allyson, care ani de zile a interpretat doar roluri de «fată bună», va fi o «ucigașă», alături de Katherine Ross și James Garner în «Nu și-au omorît decît stăpîni».

● Pierre Granier-Deferre, instalat într-un sat din Corsica, a început filmările unei noi producții intitulate «Fiii», un fel de «reîntoarcere a fiului risipitor». În rolurile principale — Yves Montand și Lea Massari.

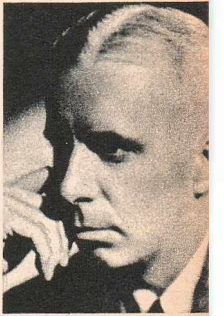
● Alain Delon și Annie Girardot, cîndva parteneri în «Rocco și frații săi», sînt din nou împreună pe platouri, solicitați fiind de Alain Jessua pentru filmul său «Aplicarea șocului». În alte roluri — Robert Hirsch, Michel Duchaussoy și Jean-François Calvé.

de la A la Z

de Constantin POPESCU

HAWKS Howard

Regizor american de film, născut la Goshen (Indiana, S.U.A.), la 30 mai 1896. Unul dintre marii regizori în viață ai Hollywoodului, activ și azi, la 76 de ani, după o prodigioasă carieră de peste o jumătate de veac, și avînd la activul său o serie de opere clasice ale filmului american. Fost aviator, H.H. devine producător independent la Hollywood (1922-1924), apoi director la departamentul scenarii la Paramount (1924-1926) și (din 1926) regizor la Fox, impunîndu-se cu o serie de filme ca: *Maiestatea sa, femeia* (1926) și *Plătit pentru a iubi* (1927), cu George O'Brien, *O fată în fiecare port* (1928), cu Louise Brooks, Victor McLaglen, *Fazil* (id.), cu Charles Farrell ș.a. Stilul său devine mai precis în ritmul, sobrietatea și perfecția sa, odată cu apariția vorbitorului. Începe atunci epoca marilor sale filme de acțiune: *Escadrila morții* (1930), cu Douglas Fairbanks jr., *Cadul penal* (1931), cu Ph. Holmes, *Cursa morții* (1932), cu James Cagney, *Pescarul din San-Diego* (id.), cu Ed. G. Robinson, *Scarface* (id.), cu Paul Muni, George Raft, *Ultima noapte* (1933), pe un scenariu de W. Faulkner, cu Gary Cooper, Joan Crawford, *Viva Villa* (id.-col. J. Conway), cu Wallace Beery, *Orașul fără legi* (1935), cu Ed. G. Robinson, Miriam Hopkins, *Escadrila de noapte* (1936), cu James Cagney, *Marșul de noapte* (id.), cu Fredric March, Warner Baxter, Lionel Barrymore, *Numai ingerii au aripi* (1939), cu Cary Grant, Jean Arthur, *The Outlaw* (1940), cu Jane Russell, *Sergentul York* (1941), cu Gary Cooper, *Red River* (1948), cu John Wayne, *The Big Sky* (1952), cu Kirk Douglas, *Land of the Pharaohs* (1955), cu Jack Hawkins, *Rio Bravo* (1958), *Hatari* (1961), *El Dorado* (1969) și *Rio Lobo* (1970), toate cu John Wayne. Dar numele lui H.H. e legat de asemenea de admirabile comedii satirice ca: *Secolul XX* (1934), cu John Barrymore, Carole Lombard, *Leopardul Suzanei* (1938), cu Katharine Hepburn, Cary Grant, *His Girl Friday* (1939), cu Rosalind Russell, Cary Grant, *Ball of Fire* (1941), cu Gary Cooper, Barbara Stanwyck, și remake-ul său muzical: *A Song is Born* (1948), cu Danny Kaye, *I Was a Male War Bride* (1949), cu Ann Sheridan, Cary Grant, *Monkey Business* (1952), cu Cary Grant, Ginger Rogers, Marilyn Monroe, *Gentlemen prefer blondes* (1953), cu Marilyn Monroe, Jane Russell, *A Man's Favorite Sport* (1963), cu Rock Hudson și de trei filme dramatice de mare clasă: *Ispita* (1936), cu Joel McCrea, Frances Farmer, și cele două filme ale cuplului Humphrey Bogart-Lauren Bacall: *To Have and Have Not* (1944), după Hemingway, și *The Big Sleep* (1946), după Raymond Chandler.

HAWKINS Jack

Actor britanic de teatru, film și TV, născut la Londra, la 14 septembrie 1910. La 18 ani avea deja la activul său o frumoasă carieră teatrală. Un an mai tîrziu va juca pe Broadway, și va continua astfel să desfășoare o intensă activitate scenică, devenind un actor de prestigiu, al cărui repertoriu începe cu Shakespeare și merge pînă la Albee. În film, marchează cu prezența sa masivă (din 1945) realizări ca: *Mandy* (1952), *The Planter's Wife* (id.), cu Claudette Colbert, *The Cruel Sea* (1953), *The Malta Story* (id.), *The Intruder* (id.), *The Land of the Pharaohs* (1955-r: Howard Hawks), *The Seekers* (1954), *The Long Arm* (1956), *The Bridge on the River Kwai* (1957-r: David Lean), cu Alec Guinness, S. Hayakawa, *Gideon's Day* (id.-r: John Ford), *Ben-Hur* (1959-r: William Wyler), cu Charlton Heston, Lawrence of Arabia (1962-r: David Lean), cu Peter O'Toole, Anthony Quinn, *Zoulou* (1963), *Judith* (1965-r: Daniel Mann), cu Sophia Loren, *Catherine the Great* (1968), cu Jeanne Moreau, Peter O'Toole, *Oh! What a Lovely War* (1969), *Shalako* (1970), *Waterloo* (1971-r: S. Bondarciuik) etc.

HAYAKAWA Sessue

Actor japonez de film, cu activitate internațională, născut la Chiba (Japonia), la 10 iunie 1889. Una din figurile legendare ale filmului mut american. După ce renunță la o carieră navală în patrie și la perspectiva de a deveni o glorie a teatrului japonez, pleacă să studieze în S.U.A., la Universitatea din Chicago. O carieră unică în istoria cinematografului îl așteaptă aci, începînd cu descoperirea sa de către Thomas Ince, care-l alege pentru tipul său exotic ca protagonist al filmului *Taifun* (1914) și continuînd cu consacrarea lui în *Forfaiture* (Călcarea datoriei-1915), film în care Cecil B. de Mille îi dă ocazia să arate superioritatea stilului de joc japonez, printr-o maximă interiorizare, o supremă sobrietate în mișcări și atitudini. Devine una din marile vedete ale filmului american, fiind considerat în decursul anilor 1915-1925 tipul ideal al actorului de film, într-o lungă serie de realizări, majoritatea de atmosferă exotică: *The Call of the East*, *Sufletul lui Kura-San*, *Sacrificiul lui Sato*, *Bănuiala tragică*, *Onoarea casei sale*, *Prințul cerșetor*, *Cinci zile de trăit*, *Templul crepusculului*, *Jurămîntul* etc. Stabilît un timp în Franța va turna aci: *La bataille* (1923) și *J'ai tué* (1924), apoi la Londra va apare în: *The Great Prince Shan* (1925) și *Sen Yan's Devotion*. Cariera sa întrerupă un timp, pentru a se întoarce la teatru (în patrie), va fi reluată în 1931 cînd, revenit temporar în S.U.A., interpretează *Fiica dragonului*, cu Anna May Wong, apoi în 1937 în Franța: *Forfaiture* (remake) și *Yoshiwara* (Max Ophüls) și în Germania: *Mitsuko* (Arnold Fanck). Stabilît o vreme în Franța turnează aci: *Furtună în Asia* (1938), *Macao* (1940), *Patrouille blanche* (1942), *Le cabaret du grand large* (1946). Reintors în S.U.A., creează admirabile roluri de compoziție în filme ca: *Tokyo Joe* (1949), *Three Come Home* (1950-r: Jean Negulescu), cu Claudette Colbert, *House of Bamboo* (1955), *The Bridge of the River Kwai* (1957), *Green Mansions* (1958), cu Audrey Hepburn, *Hell to Eternity* (1960), *Robinson elvețianul* (id.) etc.

HAYDEN Steling

Actor american de film de origine irlandeză născut la Montclair (S.U.A.), la 26 martie 1916. Fost căpitan de vas și fără nici o pregătire profesională, este solicitat să facă film în 1941, pentru fizicul său viguros și statura sa impunătoare. După un debut promițător în *Virginia* (1941-r: E.H. Griffith), cu Madeleine Carroll, și citeva bune roluri în: *Blaze of Noon* (1947), *El Paso* (1949), *Manhandled* (id.), își creează reputația unui actor original, izbutind printre altele o creație de mare clasă în rolul gangsterului din filmul lui John Huston: *Asphalt Jungle* (1950), personaj reluat oarecum în *The Killing* (1957-r: Stanley Kubrick). Marchează în continuare cu prezența lui de actor non-conformist filme ca: *Journey Into Light* (1951), *The Golden Hawk* (1952), *The Star* (1953), *So Big* (id.-r: Robert Wise), *Prince Valiant* (1954-r: H. Hathaway), *Johnny Guitar* (1955-r: Nicholas Ray), *Last Command* (1956-r: Frank Lloyd), *Valerie* (1957), *Crime of Passion* (id.), *The Iron Sheriff* (1958), *Terror in a Texas Town* (1958), *Doctor Strangelove* (1963-r: St. Kubrick) etc. Pe tărîm public s-a remarcat adesea nu numai prin performanțele sale cinematografice, ci și prin participări active la diverse acțiuni împotriva rasismului, a războiului din Vietnam etc.

re-geneză

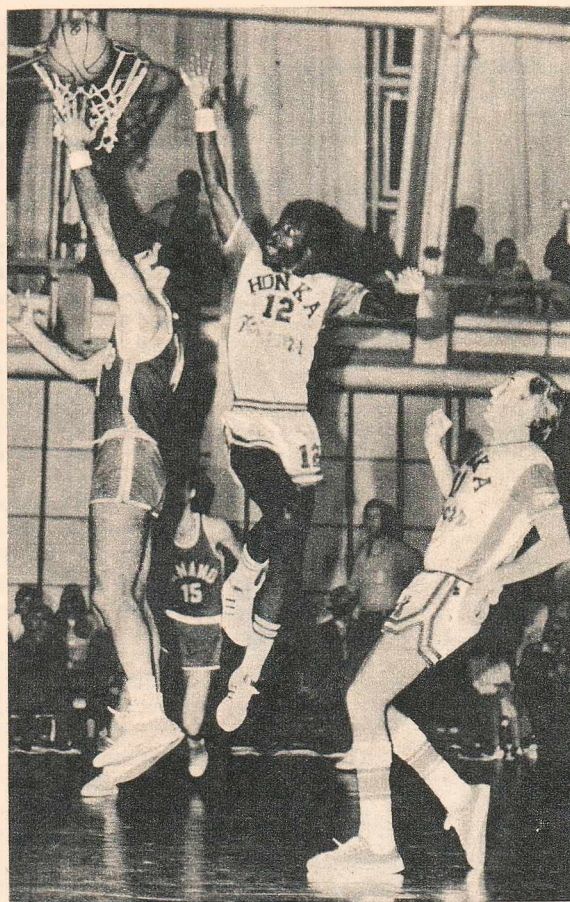
Într-o «Geneză» tradusă în limbajul timpului geologic, David Brower a calendarizat cele șapte zile ale facerii lumii astfel: «Să luăm primele șase zile ale Genezei ca pe o imagine care să ne ajute a ne reprezenta ceea ce, în realitate, s-a petrecut în patru miliarde de ani. Deci, o zi ar fi egală cu aproximativ 660 milioane de ani. Planeta noastră s-a născut luni la ora nouă seara, în timp ce arborii sequoia ieșeau din pământ, dispăreau marile reptile. Omul n-a apărut decât cu trei minute înainte de miezul nopții de sâmbătă spre duminică... Cu un sfert de secundă înainte de a bate miezul nopții a început era noastră. În cea de-a 40-a parte din ultima secundă înainte de miezul nopții a început revoluția industrială. Acum este miezul nopții de sâmbătă spre duminică și ne aflăm în mijlocul unor oameni care cred că ceea ce ei fac de numai a patruzecoa parte dintr-o secundă încoace, va continua o veșnicie...».

Probabil că o astfel de «Geneză» își are fundamentarea ei științifică, în ciuda aproximațiilor de timp. Dar calendarul de patru miliarde de ani al lui Brower îi lipsește o dată esențială: când s-a născut conștiința omului? Care este clipa sau terța responsabilității sale? Într-adevăr, au apărut sequoia și au dispărut marile reptile. Într-adevăr, erele geologice s-au succedat, lăsându-ne urmele lor minerale și ouăle de dinozauri răcite, din care niciodată nu vor mai ieși pui. Toate acestea aparțin trecutului și nu mai contează cât timp au ocupat ele în calendarul timpului. De ce vârsta rațiunii să nu fină nenumărate «săptămâni» de acum încolo? Să calculăm invers: cu trei minute înainte de miezul nopții de sâmbătă spre duminică din vârsta de patru miliarde de ani ai Genezei, a apărut omul. Când s-a ridicat în picioare și a pus mîna pe prima unealtă zicîndu-și «sapiens», mai avea două minute pînă la miezul nopții. Apoi a început să modeleze pămîntul după nevoile sale creînd o nouă Geneză. Pînă la el, nici o altă ființă nu îndrăznise să-și măsoare forța și inteligența cu voința fără vîrstă a Destinului. Toate celelalte viețuitoare l-au acceptat fără a cuteza nici cel mai mic gest de sfidare. Singur omul, cea mai nevolnică făptură, singura incapabilă să trăiască fără dragoste și dor, a cutezat marea sfidare. În suprema ambiție a nobilei sale rațiuni i-a cerut destinului să i se supună. Și chiar în clipa cînd bătea miezul nopții din primele șase zile ale chinutei Faceri către cea de-a șaptea zi de lumină și de odihnă, rațiunea sa a învins destinul, dîndu-i dimensiunea demnității umane. Cît poate dura o astfel de zi? Aproximativ 660 de milioane de ani? Noi n-avem pretenția să numim altfel veșnicia.

Sportul studentesc — intrată în «A» după un car de vreme — nu-și găsește, din păcate, tactica și forța necesare pentru a părăsi ultimul loc din clasamentul diviziei. Noul antrenor face vizibile eforturi pentru redresarea echipei, dar roadele muncii sale se vor putea culege mai târziu. În ultima întîlnire cu studenții craioveni, bucureștenii au reușit un meci de egalitate, rezultat onorabil, poate, în alte ocazii. Acum aveau nevoie de 2 puncte. Dar în fotbal nu-i pe vrute...

Sala Dinamo a găzduit săptămîna trecută întrecerea de baschet din cadrul primului tur al C.C.E. dintre echipele Dinamo și Honka Tapiola din Finlanda. Victoria categorică obținută de echipa Dinamo ne îndreptățește să o vedem învingătoare și în returul ce urmează a fi disputat în Finlanda. Dar marile confruntări — în Cupa campionilor — de-abia încep. Iată de ce e de dorit ca echipa dinamovistă să privească viitoarele întîlniri cu toată seriozitatea și să nu se îmbete de pe urma primului succes.

În această săptămîna conducerea clasamentului a revenit echipei militare, datorită victoriei cu 3-1 obținută în întîlnirea cu «U» Cluj. Partida a avut un final neplăcut din cauza unei grave erori de arbitraj. Datorită valoroșilor jucători de care dispune la ora actuală și ambiției care-o caracterizează, echipa militară are toate șansele să se mențină în fruntea clasamentului.

o veritabilă enciclopedie în imagini

Județele țării continuă să fie prezentate — pe micul ecran — în imagini, cifre și comentarii. Inițiativa nu poate fi socotită decât excelentă. Mai ales că, indiferent cît de turiști sîntem și ne cunoaștem țara, cantitatea de noutăți din fiecare oraș și ținut este atât de mare, încît interesul nostru e permanent solicitat.

Păcat însă că schema «regizorală» e, aproape întotdeauna, aceeași. Se încearcă — în filmare — unghiuri tot mai originale, spațiul urbanistic sau peisajul e surprins de camera de luat vederi în posturi variate, dar...

Poate că ar fi fost necesară o mai temeinică meditație asupra a ceea ce este **definitiv** pentru fiecare oraș și județ. S-ar fi putut porni atunci de la acest element original, propriu, în scenografia filmului documentar. Sînt orașe și județe cu vechi tradiții, altele născute în ultimul sfert de veac, altele aproape integral modificate. Zone întregi ale țării (incorporate în unul sau mai multe județe) au o fizionomie profund schimbată. Dialogul cu diverse generații ar fi marcat tocmai aceste diferențieri și ar fi impus nota proprie, specifică.

Nu originalitate cu orice pret, dar o distincție sugerată chiar și de elemente de amănunt (uneori mai semnificative decât discursuri întregi de imagini) poate da un plus de vigoare și interes desfășurării cinematografice și mai multă substanță și forță de convingere subiectului. Oricum, și așa ne aflăm în fața unei enciclopedii vivante, ne creăm o imagine globală asupra a ceea ce am realizat — în economie, în cultură, în viața socială, într-un termen, istoricește, incredibil de scurt.

• Dacă Donald ar fi solicitat să joace într-un serial științifico-fantastic e sigur că interesul nostru pentru gen ar crește considerabil. Mă gîndesc la superba lui gălăgie printre aștri și îmi imaginez o întîlnire palpitană cu extraterestrii.

Realizat cu actori adevărați și pus în scenă de un regizor cu imaginație de staniol, «Pierduți în spațiu» nu e deloc fantastic și prea puțin științific. E drept, din cînd în cînd, dialogul sugerează o problematică de specialitate, robotul mai biגיע și el cîteva fraze metalice, dar în rest, o mișcare lentă și plicticoasă, într-un studio pe care «îl simți» tot timpul și în care personajele joacă ca și cum s-ar afla la un cocktail-party. Filmului, realizat pentru tineret, îi lipsesc tocmai acele atribute care să-l facă pasionant și să provoace imaginația. Primul contact cu «ființe» din alte galaxii a fost de-a dreptul dezolant. Un soi de baloturi uriașe încărcate cu o energie deloc misterioasă care se mișcau ca o protoplasmă și reacționau la violența «umană» asemeni unor elefanți drogați.

— Vino, că începe Mannix, am auzit deseori, în preajma orei 20.

Nici o reacție însă pentru «Nava abandonată».

Tinerii sînt mult mai exigenți decît ne închipuim, și greu li se pot «vinde» surrogate științifico-fantastice, lipsite de elemente spectaculoase.

de Sanda FAUR

VALENTIN ȘI VALENTINA

la Teatrul «BULANDRA»

Dacă cineva se mai îndoaia — după ce «Love Story» a luat cu ațita precizie febra sentimentală a marelui public — că poveștile de iubire, cu sau fără leucemie, pot mișca inimile din stal potfească la piesa lui Mihail Roscin «Valentin și Valentina», de la Teatrul «Bulandra». Aici cei doi îndrăgostiți scapă pînă la urmă feferi și nevătămați, aici destinul nefast nu-și permite să se amestece, aici avem chiar parte de un happy-end sugerat, dar povestea lor tot mișcă. Și, de fapt, nu povestea care e foarte subtilă, dacă nu chiar inexistentă; căci un Romeo și Julieta de azi, și niște Capuleți și Montague reduși la două vădane încercate de viață, și dragostea adevărată contrariată de niște prejudecăți ruginite nu mai sînt în stare să provoace cutremure în conștiința spectatorului. Dar acea intensă vibrație și puritate a sentimentelor, acea dezbateră asupra dragostei pe care o încearcă autorul, acel adevăr nefardat al situațiilor, al relațiilor, al personajelor și felului lor de viață, pe care se așază istorioara sentimentală a tînărului cuplu, este realmente în măsură să întrețină interesul afectiv al publicului.

Continuator de nădejde al stilului dramaturgilor sovietici bine știuți și apreciați la noi, de la Rozov la Arbuzov, Mihail Roscin dovedește — în această a doua piesă a sa — mai curînd sensibilitate decît vigoare în construirea contînctului dintre generații — cel care se vrea nucleul piesei; argumentele «contra» ale părinților — mai ales ale mamei fetei — nu au un eșafodaj solid; de aici, poate, portretul antipatic, rigid, înverșunat al acesteia (și nu am putut decît prețui bunăvoința și consumul de bun profesionalism investit de Gina Petrini în acest rol). Piesa rezistă însă prin foarte subtila cunoaștere a psihologiei dragostei juvenile și prin cele două personaje care o întruchiează: el, Valentin, băiatul de 19 ani care se vrea bărbat și cap de familie, și e gata să-și preia toate răspunderile unei căsnicii, dar nu e decît un copilandru care-și face lecțiile pe colțul mesei din bucătărie și-și aduce sora de la grădiniță; ea, Valentina, mezină unei familii alcătuite din 4 femei, toate — de la bunică la sora cea mare — mai mult sau mai puțin ratate sentimental, adolescentă oscilînd între bravură și supușenie, dar trăind iubirea cu o frumusețe morală sincer emoționantă. Și acum închipuiți-i pe Mariana Mihuț și pe Florian Pittiș în acești Valentin și Valentina, ea, cu farmecul ei de ingenuă rotofeie și răsfațată, cu gesturile și tonurile ei anume, foarte anume, cu tonurile suspinat, explozive, soptite, răzgiate, cu gesturile ei caline ori bruște; el, cu fruntea îndărătnică acoperită de clai de păr negru, cu tenul mereu împurpurat de febra sentimentelor, cu pornirile greu stăpînite, cu stilul lui de veșnic adolescent, aprins și pur. Scena cea mai bună a piesei — în afară, poate, de cea pe care o realizează Cornel Coman (acest actor mereu surprinzător, mereu personajul, dar întotdeauna

el, care își dezvăluie de astă dată niște nebănuite — dar de cită finete! — virtuți comice) — este cea între Valentin și Valentina în parc, pe bancă, una din primele scene, scena marilor declarații, în care se formulează un soi de filozofie a dragostei, văzută ca esență a vieții sufletești, a fericirii. Nu contează ce se întîmplă pe urmă — căci nu se mai întîmplă nimic, o mai ceartă mama, se mai întoarce fata acasă, dar pînă la urmă, sigur, o ia din nou la goană spre brațele iubitului; contează doar acest sentiment tonifiant pe care îl emană piesa, această încredere în iubire, în existența și forța ei, în oameni. Care dă, dealfel, tonalitatea întregului spectacol pus în scenă de actorul Adrian Georgescu cu o simplitate și un firesc perfect adaptate textului, în decorurile de o rafinată și netorțată stilizare ale scenografei Doris Jurgea, și în care excelenții actori de la «Bulandra» — Vally Voiculescu-Pepino, Ica Matache, Elena Caragi, George Oancea — fac foarte mult, fac totul pentru a umple cu viață autentică niște contururi abia schițate.

HANUL PIRAȚILOR

la Teatrul «ION VASILESCU»

Orice s-ar spune, I. Grinevici se mișcă cu dezinvoltura unui adevărat cunoscător printre piratii săi, care au lepădat peticul de piele legată de pe ochi și basmaua roșie legată de o parte în favoarea costumelor Prince de Galles, piraiți care nu mai iefuiesc

corăbii, ci buzunarul «consumatorului», care fumează Kent, bea cinci stele și elimină cu nonșalanță acordul gramatical, care au neveste plictisite de stat degeaba și de plimbat la volan. Pe scurt, I. Grinevici «prezintă cu mult adevăr — dacă-mi permite regizorul spectacolului, N. Frunzetti, să-l citez întocmai — sectorul foarte frecventat al alimentației, demistificînd și demitizînd fără cruțare, arătînd... ce perspectivă poți avea cînd vrei să te îmbogățești cu orice preț, peste noapte».

Deci, Grinevici «demitizează» ospătarul care ciupește mărunt. Responsabilul care fură angor. Contabilul care măsluiește hîrțile. Socrul de la «trust» care vinde (închipuți-vă, peste hotare!) nu știu ce invenție frigorifică. Două ore și ceva, autorul ne obligă la compania unor găinari și la spectacolul trivialității lor greu suportabile. Îi «demistifică» total, ce e drept. Nu fără ceva umor, căci prostia și vulgaritatea sînt nu numai tragice, ci și comice. Nu fără mici răbufniri vindicative, ce dau satisfacție omului din stal care, vrea-nu vrea, «frecventează și el sectorul alimentației publice». Nu fără o oarecare cursivitate în minuarea replicii și a poantei. Dar atîta să fie oare de ajuns? Pentru că aceste personaje derizorii sînt mișcate pe tabla de șah pentru a țese următoarea poveste: în mijlocul lor, al faunei de pun-gași mărunți și certaiți cu legea, pică deodată un personaj misterios. Pe care unii îl iau, sau îl dau, drept un inspector venit în revizie. Spaimă nebună. Adunarea tuturor «piraiților» în plen. «Turnarea» reciprocă și înveninată. Declanșarea acțiunii «m» — mituirea. Strîngerea — mîină de la mîină — a unor resturi de venit ilicit... Nu știu de ce, dar parcă story-ul acesta nu îmi e complet necunoscut. Parcă parcă l-am mai citit pe undeva. Parcă tot într-o comedie — clasică să fi fost? — și deci nu de actualitate. Dar n-are rost să fim suspicioși, marile spirite se mai întîlnesc cîteodată, și nu e deloc obligatoriu să faci asociații de cultură cînd recenziți o comedioa-

ră. Mai ales că finalul ei e cu totul altul decît cel al comediei «clasice»: inspectorul nu e defel un mic ticălos profitor ci, dimpotrivă, e un pur, un Saint-Just al hanurilor, el pune adevărul pe masă, ba își sustine și dreptul la invenția sa foarte necesară bunei funcționări a restaurantelor, căci e un Saint-Just de astăzi, cu patalama de inginer în portvizit. Mai există și un alt element cu totul și cu totul propriu piesei — am păcătui dacă l-am ignora — și anume spionajul industrial (în ramura frigorifică!), care demonstrează că eroii noștri sînt, vai, găinari mult mai mari decît credeam și-s gata să-și vîndă sufletul diavolului pentru un cont la bancă în străinătate.

Piesa e subțiratică rău de tot. Apelează la prea multe lucruri comune. Se scaldă cu prea multă voluptate în situații joase și limbaj argotic. Mai are și destule insule de plictis. Momentele și eroii «pozitivi» sînt incredibili, făcuți și spuși fără convingere. Oricit s-ar fi străduit regizorul N. Frunzetti — cu mîna lui foarte sigură atunci cînd e vorba de divertismentul comic — n-a putut el demistifica tot ce se cerea demistificat la piesa aceasta. Așa că spectacolul plutește undeva într-o zonă care satisface gusturile prea puțin evoluate și nevoia unui ris prea puțin lucid. Ca foarte adesea pe scenele noastre, actorii fac tot ce pot ca să ridice textul din zborul său jos, și cînd e vorba de Mihaela Dumbravă, de pildă, întotdeauna poți avea încîntarea unei compoziții actoricești de bună clasă. O ai și de data asta, chiar dacă pe alocuri îngroașă prea tare contururile personajului. Sigur, apariția maestrului Al. Giugaru e masivă și succulentă, sigur, Dinu Cezar și Sorin Gheorghiu sînt doi actori de o bună calitate. Dar mie cel mai mult mi-a plăcut un actor pe care — să-mi fie iertat — nu l-am reținut pînă acum, un actor între două virste, măruntel, corpulent, dar cu un joc de o naturalete, un adevăr scenic și un farmec comic absolut cuceritoare. Actorul se numește Ion Dutu.

SÎNT ÎN AER!

Doamna și domnul Gerlinde și Hans-Jörg Bergmam au plăcerea să vă invite la oficierea căsătoriei lor care va avea loc la Viena etc., etc.... Pînă aci, totul banal, terre-à-terre, cum spune francezul. Dar după căsătorie, lucrurile încep să părăsească pămîntescul, odată cu cei doi miri îmbarcați, pentru voiajul lor de nuntă, în nacela unui balon. Interesant ar fi de știut cine a avut inițiativa acestei călătorii. Dacă a avut-o mirele, se cheamă că el a luat-o pe mireasă în balon. Și viceversa...

ZBOARĂ, ZBOARĂ, ZBOARĂ...

La comanda companiei aeriene Pacific Southwest Airlines, în anul 1974 va fi livrat modelul Tri Star produs de Lockheed, un nou gigant al aerului. Este de ajuns să remarcăm spațiul neobișnuit de mare afectat barului de la bord ca să ne dăm seama de proporțiile acestei noi mașini zburătoare.

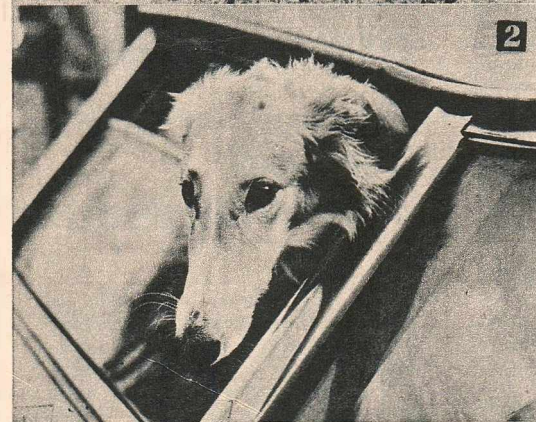
DE VORBĂ CU MINE ÎNSUMI

S-au plins muncitorii unei fabrici de sticlă ultraautomatizată din Dallas (Texas — S.U.A.) că singurătatea în care lucrează și-și petrec ora de masă le dăunează psihic. Drept care, conducerea fabricii a luat măsuri radicale: în secțiile în care lucrează oameni singuratici au fost instalate oglinzi care le multiplică personalitatea. E inutil să precizăm că oglinzile fiind unul din produsele fabricii, măsura aceasta, nițel cam cinică, are avantajul de a costa foarte puțini dolari.

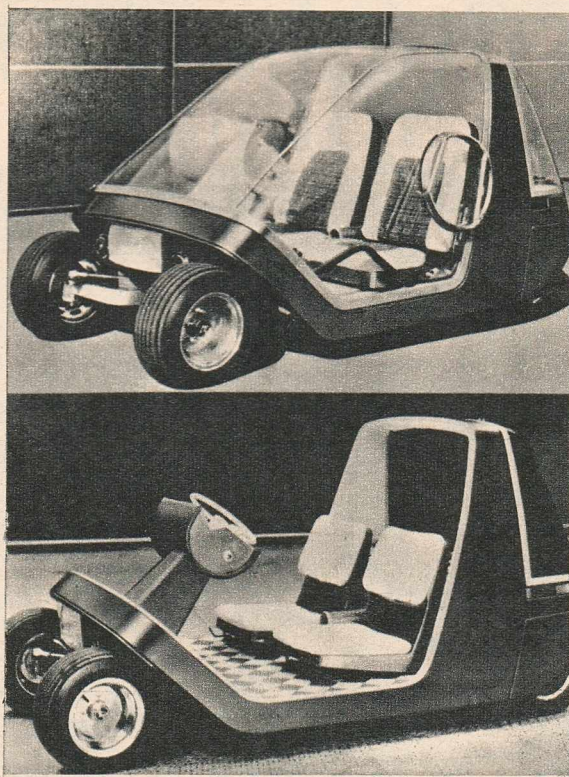
DOAMNA CU CĂTELUL

Și concursurile de frumusețe canină au început să se specializeze. La Viena, de pildă, s-a organizat de curînd un asemenea concurs numai pentru ogari, cu două categorii: «Doamna cu ogarul» și «Automobilul cu ogarul». Iată în fotografiile noastre doi concurenți: un «Afgan» din prima categorie și un «Balșoi» din cea de-a doua.

FĂ-MĂ MAMĂ CU NOROC...

... și la doi ani și jumătate sînt și eu cineva! Heidi Louise Monsen este atît de cineva, încît în fața ei se descoperă pînă și grandomanul portar al hotelului Hilton din Londra. Micuța miss este cîștigătoarea concursului intitulat «Cel mai bine îmbrăcat copil din Marea Britanie», organizat de întreprinderea de confecții Ladybird Ltd. în cadrul unei acțiuni întreprinse de un institut de cercetări a condiției copilului englez.

ÎNCET, DAR SIGUR

Cum ne vom deplasa în viitor pe magistralele metropolelor sufocate de automobile? Propuneri se fac de tot felul, ca de pildă cea prezentată de firma japoneză «Daihatsu». Se numește BCX-11-CITY CAR, este un fel de jucărie cu două locuri, decapotabilă (capota din plexi), de 2,4 metri lungime, 1,27 lățime, 1,26 înălțime și 450 kg greutate. Viteza de parcurs — 20 km pe oră.

ZECI DE MII DE CIOCÎRLII

Vestita melodie românească CIOCÎRLIA stă, de ani de zile, pe primul loc în listele de export al discurilor muzicale. Un exemplu concludent: într-un singur an (1969) casele de muzică din S.U.A. au cumpărat 10 000 de «Ciocîrlii» cîntate de marile noastre formații orchestrale. Ne-am pus întrebarea de cînd zboară peste hotare încîntătoarea melodie? Cînd a avut loc premiera sa pe plan mondial? Aflăm răspunsul în dările de seamă, publicate de ziarul francez, referitoare la expoziția internațională, din primăvara anului 1889, de la Paris. România a avut la această expoziție, în afară de standurile industriale, și un restaurant, numit BAR ROUMAIN, la care cînta permanent celebrul taraf al lui Angheluş Dinicu (în fotografie). Acesta a lansat atunci și Ciocîrlia, pe care parizienii, îndrăgind-o, o aplaudau seară de seară. Naiul lui Angheluş, cobza, chitara, contrabasul și cele patru viori ale tarafului au cîntat melodii românești și în rîltele saloane pariziene, la recepții, unde prezența le era insistent solicitată.

cititori căt-re cititori

Pentru a putea insera un număr mult mai mare de adrese la această rubrică, vom folosi prescurtări pentru anumite teme foarte solicitate. Astfel, teme diverse = D; automobilism = A; cinema = C; enigmistică = E; filatelie = Ft; literatură = L; limbi străine = Lb; muzică = M; prietenie = P; sport = S; teatru = Te; tehnică = Th; viața tineretului = T; schimb de foto actori = Fa; schimb de ilustrate = V.

Următorii cititori doresc să corespundă:

Stoicescu Francisca-Florentina, 18 ani, elevă, Brăila, Piața Halelor, bl. A, sc. B, et. I, ap. 25; V; Ghioc Virgil, Deva, str. Zamfirescu, cămin 2; P, schimb de discuri; Căpățîna Viorela, 16 ani, elevă, Buzău, str. Independenței nr. 22; D; Nicolae Ionica, 18 ani, Fetești-gară, str. Dumbravei nr. 10, jud. Ialomița; D, V; Stănilă Sorica, 17 ani, Focșani, str. Constituției nr. 43; V; Braic Valonia, 38 ani, prof., Toplița, str. Măgura nr. 7, jud. Harghita; psihologie, P, V; Cojocaru Emil, 48 ani, Tulcea, căsuța poștală nr. 52; D; Iliescu Corneliu, 21 ani, stud., Iași, complex stud. «Tg. Copou», bl. 1; matematică, M, S, V; Dumitru Alexandru, 17 ani, elev, Galați, str. Avintului nr. 30; P, S, Fa, V; Moldovan Emilia, 17 ani și Deac Monica, 16 ani, Bistrița, Calea Armatei roșii nr. 17; D, V; Lupu Magdalena, Hirliu, str. Republicii nr. 82, jud. Iași; Fa; Zah Niculina, 17 ani, elevă, com. Piatărești, sat Cucuiești, jud. Ilfov; P, T, V; Vlad Mircea, 19 ani, termotehnician, Galați, str. Tineretului II nr. 56; L, M, P, S, V; Dragomir Iluță, 22 ani, Pitești, cart. Trivale, bl. 49, sc. A, ap. 4; E, Th, P, V; Voinescu Eleonora, 17 ani, Timișoara, str. V. Cîrlova nr. 16; P, V; Sîngeorzan Teodora, factor poștal principal, com. Ilva Mică, str. Văleni nr. 133, jud. Bistrița-Năsăud; D; Radu Eugenia, 16 ani, elevă, Galați, Tîglinea II, bl. B 2, ap. 49; D, V; Farcaș I. Nicu, 18 ani, elev, com. Căvărhan nr. 55 B, jud. Caraș-Severin; medicină veterinară, P, S; Voinescu Luminița, 18 ani, elevă, București, sect. 8, Calea Griviței nr. 212, bl. J, sc. A, et. VI, ap. 24; D; Tripon Aureliana, 16 ani, com. Urșeni, str. Coloanștilor nr. 345, jud. Timiș; M, P, S, Fa, V; Cismaru Florică, com. Bălănești, jud. Olc; P, S, V; Aungurenci Elena, 19 ani, elevă, com. Bucecea, sat Călinești, jud. Botoșani; D; Stoianescu Eugenia, 17 ani, elevă, București, sect. 5, Șos. Olteniței nr. 204-210, bl. 16, et. VII, ap. 32; D, V; Bujor Beatrice-Laura și Bujor Laurențiu, Iași, str. Decebal nr. 2, sc. B, ap. 2; D, Fa, V; Cotoi Ion, 22 ani, Reșița, str. P. Maior, bl. 800, ap. 205; D; Ghiță Gr. Costică, 17 ani, elev, Alexandria, str. Turnu Măgurele nr. 136; matematică, P, Fa, V; Popa Marioara, 20 ani, elevă, Oradea, str. Iza nr. 17, bl. S 5, sc. B, et. I, ap. 28; D, schimb de discuri; Georgescu Roxana, elevă, București, sect. 3, str. Const. Ivănuș nr. 4; L, S, Fa; Barta Dicran, 22 ani, tehnician, București, sect. 4, Bd. Leontin Sălăjan nr. 15, bl. L 6, et. III, ap. 14; L, P, Th, V; Năstăsioiu Valeriu, elev, Timișoara, Calea Șagului, bl. turn B 35, sc. B, et. IV, ap. 19; istorie, M, P, S; Olărescu Valentin, 20 ani, lăcătuș-mecanic, Rm. Vilcea, cart. Traian, bl. 5, sc. D, et. III, ap. 15; C, M, P, V; Ghioc Tatiana, 23 ani, asist. medicală, Spitalul unificat Tg. Frumos, jud. Iași; D, V; Sîndrilaru Nicolae, 17 ani, elev, com. Ianca, sat Plopu, jud. Brăila; D; Neagu Grigore, 21 ani, operator chimist, com. Casimcea, jud. Tulcea; pictură, L, P, Fa, V; Dumitrescu Liliana, 18 ani, elevă, Pitești, str. Craiovei, bl. 22, sc. G, ap. 17; M, P, Fa, V; Cucuruz Eiliana, 16 ani, elevă, Mangalia, str. Rozelor nr. 2, bl. B, et. II, ap. 12; Fa, V; Stier Ghizela, 19 ani, Tășnad, str. Cîmpului nr. 65, jud. Satu Mare; arte plastice, L, M, P, V; Cădaru Felicia, 16 ani, elevă, Satu Mare, cart. Someș, bl. 82, sc. B, et. III, ap. 33; M, P, T; Bălan Petrică, 20 ani, lăcătuș, Piatra Neamț, str. Primăverii nr. 11; D, Fa; Costă Mircea Cristian, elev, București, sect. 6, str. V.A. Ureche nr. 23, parter; Fa, V; Smarandache Vasile, 20 ani, com. Coșoveni, jud. Dolj; P, T, V; Petrescu Lucica și Petrescu Dumitru, Galați, str. Cristea Nicolae nr. 147, ap. 2; D; Mihai Petrică, 21 ani, electro-mecanic, com. Balșa, jud. Hunedoara; P, T, V; Anghel Ionela, 20 ani, Pitești, str. Negru Vodă, bl. F 1, sc. A, ap. 2; D, V; Icsovic Andrei, 20 ani, Bălan, bl. 1, et. I, ap. 43, jud. Harghita; L, P, V; Coșnea Titu, 27 ani, contabil, București, sect. 2, str. Alecu Russo nr. 21; D, V; Florea Doina, 17 ani, Hirșova, str. Carsium nr. 52, jud. Constanța; pictură, geologie, V; Popiniuc Gheorghe, 22 ani, tehnician arhitect, Iași, Splai Bahlui, 37, et. IV, ap. 20; arhitectură, numismatică; Purice Vespasian, 17 ani, Hirșova, str. 23 August nr. 17, jud. Constanța; istorie, S, V; Lipan Georgeta, 20 ani, prof., com. Bordei-Verde, jud. Brăila; D, V; Spasob Lenuța, 18 ani, elevă, Vaslui, str. Crizantemelor nr. 15; P, Fa, V; Kulcsar S. Alexandru, Timișoara, str. Tigrului nr. 7; D; Lucescu Lambrina și Mănescu Odette, 19 ani, elev, Constanța, str. Timișanei nr. 25-29; pictură, L, M, P; Stroe D. Constanțina, 21 ani, com. Slobozia-Conachi nr. 240, jud. Galați; M, P, V; Irimia Niculina, 19 ani, București, sect. 1, str. Popa Savu nr. 72; D; Gavril Eugenia, 16 ani, elevă, Hunedoara, str. Ion Creangă nr. 6, et. I, ap. 5; D, V; Nicolescu Cristina, 16 ani, București, post-restant 1; P, Fa, V; Bădărău Maria Mirela, com. Broșteni, bl. A 4, sc. B, et. III, ap. 20, jud. Suceava; M, P, S, Fa, V; Chiriac Adriana, 18 ani, elevă, Focșani, str. Moldova nr. 9; L, Fa, V; Bogos Atena, presatoare, Brașov, str. Lămiței nr. 76, bl. 70, sc. A, ap. 3; P, S, V; Haisă Petre, 17 ani, elev, com. Bilita, jud. Gorj; C, P, V; Chifu Adelina, 30 ani, prof., Botoșani, str. Independenței nr. 111; D, V; Alexoay Viorel, 19 ani, operator chimist, Iași, str. Nicolina, bl. 8, sc. A, et. I, ap. 8; chimie, P, S; Chivu Alexandru, com. Florești, str. Unirii nr. 18, jud. Prahova; V; Berteu Valeriu și Cecală Agripina, 16 ani, elevi, com. Răchitoasa, sat Dumbrava, of. p. Motoșeni, jud. Bacău; Fa, V; Ene Petre, 34 ani, tehnician, București, sect. 8, Calea Griviței nr. 203, ap. 6; D; Vlaicu Constantin, 20 ani, stud., Iași, str. Țușora nr. 2, sc. B, et. III, ap. 14; V; Banciu Neli, 23 ani, com. Virfurile, jud. Arad; D, V; Trimbaciu Nicolae, maistru instalații, Cîmpulung, str. I.C. Frimu, șantier 4, jud. Argeș; D, V; Pohaci Rodica, 23 ani, telefonistă și Aroșoie Filofteia, 22 ani, asist. farmacie, com. Frumușica, jud. Botoșani; V; Ilie Alexandru George, 22 ani, muncitor, com. Ciorani, jud. Prahova; pictură, C, M, P, S, Fa, V; Ștefănescu Maria, 24 ani, prof., com. Tătaru-Podgoria, jud. Prahova; D; Crăciun Dinu, 24 ani, subofiter, București, sect. 7, str. Bujoreni nr. 63, bl. ODB, sc. C, et. IV, ap. 98; D; Iľrosie Costel, 18 ani, elev, Tecuci, str. Tineretului, internatul de băieți; M, S, V; Munteanu Valeria, 27 ani, casieră, com. Teiuș, str. Republicii nr. 57, jud. Alba; D, Fa; Bonat Irina, Oradea, str. B. Breiner nr. 31, ap. 3; D, Fa, V; Iancu Gh. Dumitru, 16 ani, elev, com. Roșiile, sat Păsărei, jud. Vlcea, D, V; Luca Viorela Mădălina, 20 ani, Iași, str. Maior Popescu Irimia nr. 3; D, V; Bănanu Elisabeta, 18 ani, elevă, București, sect. 8, str. Dornei nr. 123; L, Lb, M, P, S, T; Simion Mircea și Bălan Elena, București, sect. 1, str. Fr. Chopin nr. 13, sc. A, et. II, ap. 12; artă, turism, L, M, P.

F Nr. 46 (910)

CUPON
DE PARTICIPARE
«CITITORI CĂTRE CITITORI»

FABRICA DE NASTURI ȘI MASE PLASTICE

DIN BUCUREȘTI COMPETITIVĂ PE PIAȚA EXTERNĂ

Industria de mase plastice din țara noastră include astăzi o gamă largă și variată de produse de mare utilitate. Dintre acestea, foliile de polietilenă se fabrică în cantități impresionante și din ele se confecționează pungi pentru ambalaje, la dimensiuni diferite, imprimată și bogat colorate. Tot din mase plastice se fabrică nasturi și alte accesorii pentru îmbrăcăminte și încălțăminte, cum sînt:

lații de înaltă tehnicitate, unele concepute și construite în întreprindere, prin auto-utilare.

— O preocupare deosebită a colectivelor de muncitori este respectul pentru gustul cumpărătorilor nu numai de la noi, ci și din alte țări, producînd mărfuri care să poată rezista pe orice piață — ne-a spus tovarășa Florica Voican, secretar al organizației de bază P.C.R. Executarea curentă a unor

comenzi de mică serie, pentru export, constituie, de pildă, o rezolvare eficientă a condițiilor unui comerț exterior modern. Există o largă participare a resortului de creație al fabricii la toate concursurile de modă pentru confecții și tricotate. Din aceste ocazii se nasc noi modele de nasturi și alte accesorii de îmbrăcăminte.

O comisie de specialiști activează permanent pentru omologarea unor tipuri noi de ambalaje elegante și atrăgătoare, precum și pentru realizarea unor sortimente de produse din mase plastice sau metal, pentru voiaj sau articole de menaj.

Multe produse ale FABRICII DE NASTURI ȘI MASE PLASTICE au cucerit o poziție solidă pe piețele din Anglia, R.F.G., Cuba, Bulgaria, Liban, R.D.G. etc.

Pe Calea Victoriei nr. 91-93 din București se află magazinul propriu de prezentare în care se găsesc cele mai noi sortimente de produse ale fabricii.

Bogăția de culori și strălucirea obiectelor lucrate cu mult simț artistic indică o bună pregătire a muncitorilor și tehnicienilor, justifică intensă solicitare a produselor FABRICII DE NASTURI ȘI MASE PLASTICE din București și întăresc angajamentul luat pentru îndeplinirea sarcinilor de plan ale cincinalului cu cel puțin jumătate de an mai devreme.

- tocuri pentru încălțăminte. Au un aspect frumos, contribuind la realizarea de încălțăminte ușoară și comodă;

- profiluri din p.v.c. pentru îmbinarea elementelor de marochinărie;

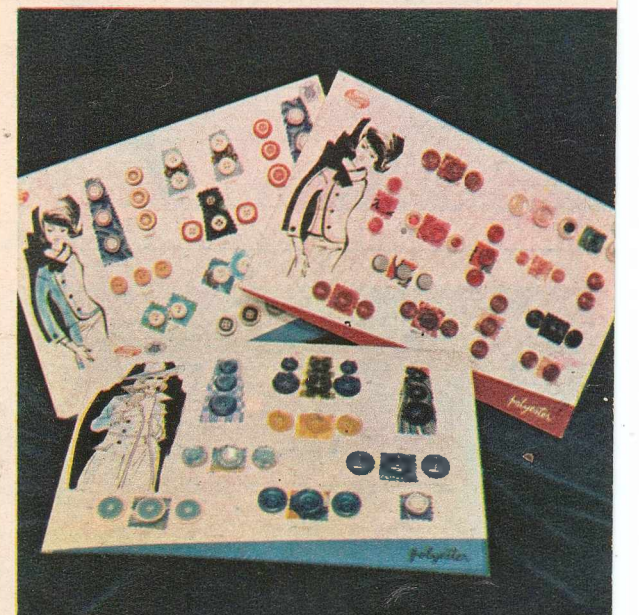
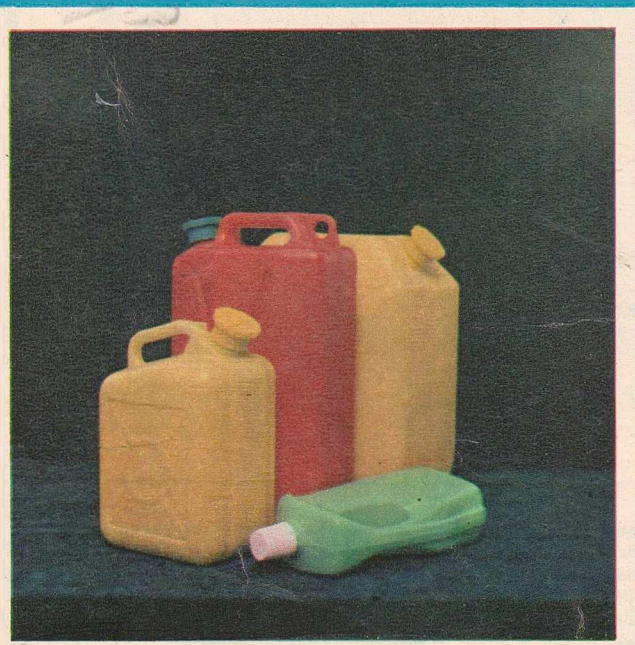
- tuburi pentru stropit grădinile, înlocuind furtunurile din cauciuc;

- articole de voiaj, variate și atrăgătoare;

- jucării și nenumărate articole de menaj.

Acestea sînt doar cîteva dintre sortimentele pe care le desface pe piața internă și externă FABRICA DE NASTURI ȘI MASE PLASTICE din București, strada Al. Postolache nr. 1, sectorul VI.

Creșterea producției și diversificarea sortimentală s-a realizat prin dezvoltarea unor secții noi care au fost înzestrate cu utilaje și insta-

 PUBLICITATE

săptămîna în lume

Există o constantă a politicii externe românești, care se bucură nu numai de o largă audiență dar și de adeziuni manifeste în cadrul numeroaselor contacte și convorbiri oficiale internaționale pe care exponenții țării noastre, în frunte cu președintele Nicolae Ceaușescu, le abordează, în țară și străinătate. Este vorba din punctul de vedere exprimat ferm și cu toată claritatea că în contextul marilor mutații și frământări ce au loc în arena mondială este imperios necesar ca să se asigure participarea tuturor statelor interesate la rezolvarea problemelor stringente ale vieții internaționale. Documentele semnate cu prilejul vizitelor întreprinse de conducătorul statului nostru în Belgia și Luxemburg au proclamat în mod solemn tocmai voința comună a părților de a se asigura participarea activă a fiecărui stat în parte la realizarea securității europene, la consolidarea rolului O.N.U., la înfăptuirea unor măsuri eficiente pentru salvagardarea păcii.

Activitatea politică, diplomatică, desfășurată pe parcursul acestei săptămîni în țară, reflectă aceeași participare activă a României pe temeul principiilor fundamentale ale politicii noastre externe. În cadrul primirii de către tovarășul Nicolae Ceaușescu a delegațiilor de parlamentari și conducători politici uruguayeni, oaspeții au acordat o înaltă apreciere rezultatelor obținute de poporul nostru, atât în dezvoltarea economică, socială și culturală, cât și — pe plan internațional — «în apărarea și respectarea dreptului fiecărei națiuni de a-și făuri propriile destine, fără nici un amestec din afară».

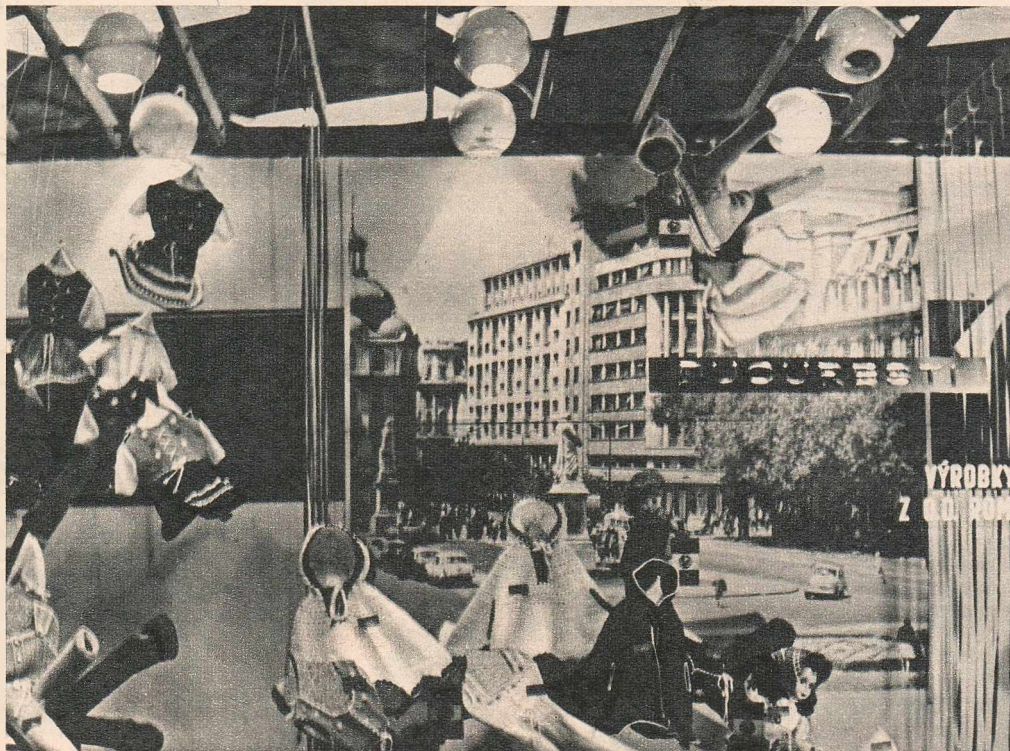
Preocuparea constantă a României socialiste de a imprima un curs ascendent raporturilor de prietenie și colaborare cu toate țările socialiste a fost marcată zilele acestea de semnarea Convenției de cooperare economică între țara noastră și Republica Cuba. Cu prilejul primirii de către tovarășul Nicolae Ceaușescu a tovarășului Carlos Rafael Rodriguez Rodriguez s-a evidențiat dorința comună de a se intensifica pe mai departe raporturile bilaterale româno-cubaneze. În interviul pe care președintele Nicolae Ceaușescu l-a acordat corespondentului agenției U.P.I., Henry Shapiro, difuzat presei americane și internaționale, a fost relevat pe de altă parte efortul depus de țara noastră în promovarea unui climat internațional de pace și colaborare între popoare, în mod deosebit în Europa. În acest cadru s-a evidențiat rolul activ al României la pregătirea și organizarea Conferinței general-europene. În același timp s-a anunțat sosirea la București a ministrului de externe italian Giuseppe Medici, precum și vizita ministrului de externe al Republicii Populare Bangladesh, Abdus Samad Azad. La solemnitatea prezentării scrisorilor de acreditare de către ambasadorul Afganistanului, președintele Consiliului de Stat a mulțumit pentru amabilitatea invitației pe care i-a adresat-o regele Afganistanului de a vizita această țară și a declarat că va da curs cu plăcere acestei invitații. Între timp, pregătirile în vederea întâlnirii preliminare multilaterale de la Helsinki, în vederea viitoarei conferințe general-europene, au intrat în ultimă fază și această reuniune va putea începe, după cum a precizat ministrul de externe finlandez, la 22 noiembrie. Evenimentul este așteptat cu legitim interes, pentru că reprezintă un pas important, menit să netezească drumul spre convocarea mult așteptatului forum intereuropean. Faptul că îndelungatele tratative dintre reprezentanții celor două state germane s-au soldat zilele acestea cu parafarea tratatului referitor la bazele relațiilor dintre R.D.G. și R.F.G., precum și a altor documente de interes reciproc, constituie de asemenea un eveniment deosebit de important. La rîndul lor, convorbirile din Berlinul occidental, inițiate de cele patru puteri (U.R.S.S., S.U.A., Franța și Anglia), concurează la rezolvarea problemelor atât de controversate a intrării ambelor state germane în O.N.U. Ca rezultat al unei politici sănătoase, lucide și pătrunse de rațiune umană se poate realiza un acord viabil convenabil fiecărei părți în parte. Merită reținută în acest sens o apreciere făcută zilele acestea de tovarășul E. Honecker, primul secretar al C.C. al P.S.U.G.: «Independență de divergențele de păreri existente între cele două state germane, care rezultă din sistemele lor sociale diferite, o înțelegere acceptabilă de ambele părți este nu numai posibilă, ci și utilă». Dorința ambelor state germane de a fi prezente și de a participa activ la proiectata conferință general-europeană corespunde de fapt necesității vitale ca în inima Europei să fie asigurat acel climat propice pentru statornicirea unei securități reale.

Opțiunile politice înverdate în ultimele săptămîni în campaniile electorale din S.U.A. și R.F.G., ca și într-o serie de alte manifestări internaționale de anvergură, indică sensul obligatoriu spre normalizarea raporturilor internaționale, prin rezolvarea pașnică a litițiilor, prin lichidarea focarelor de război, prin zădărnicierea oricăror încercări de a se pune în primejdie pacea, în orice parte a globului pămîntesc. Cei 82 de candidați la alegerile pentru Congresul S.U.A. care s-au pronunțat, în ajunul alegerilor de la 7 noiembrie, în favoarea semnării imediate a acordului pentru instaurarea păcii în Vietnam au dat glas voinței ferme a întregului popor american de a se pune capăt unui război pentru care a plătit și așa destul de scump.

Succesul categoric obținut de președintele Richard Nixon în alegerile din S.U.A. nu face decât să demonstreze că marea majoritate a poporului american este gata să sprijine acel curs politic în problemele externe care corespunde intereselor sale vitale și contribuie la normalizarea vieții internaționale prin renunțarea la orice acțiune menită să pună în primejdie pacea și securitatea internațională. Faptul că în ajunul scrutinului american, președintele Nixon a ales calea spre încetarea războiului din Vietnam a contribuit nemijlocit la un spor considerabil de voturi, asigurînd-i o victorie certă.

Dic. BABOIAN

Miercuri, 8 noiembrie 1972

BRATISLAVA

săptămîna românească

În cadrul schimburilor devenite curente dintre marile magazine din țara noastră și cele din țările socialiste vecine, un supermagazin din Bratislava a găzduit «Săptămîna românească». «Romarta» a prezentat cu acest prilej produse ale industriei românești de textile, confecții, pielărie, tricotaje

etc. Afluența de public, cantitatea articolelor vîndute au demonstrat elocvent interesul și aprecierea de care s-au bucurat la Bratislava mărfurile românești. În fotografie, o vitrină amenajată cu prilejul «Săptămîinii românești».

nemulțumire față de scumpirea chiriilor...

...și majorarea taxelor școlare

Un numeros grup de vest-berlinezi a venit la Senatul Berlinului occidental pentru a-și exprima nemulțumirea față de scumpirea chiriilor și a cheltuielilor de întreținere, îndeosebi pentru cei care beneficiază de apă caldă curentă. Iată-i (în fotografia de jos) înmîinînd unei oficialități a Senatului protestul lor.

Studenții a 14 universități japoneze și-au început în această toamnă anul școlar... boicotînd cursurile și organizînd un marș pe străzile orașului Tokyo, încheiat cu un miting de protest în parcul Kekisen (în fotografia din dreapta). Apoi, demonstrații s-au îndreptat spre sediul ministerului educației.

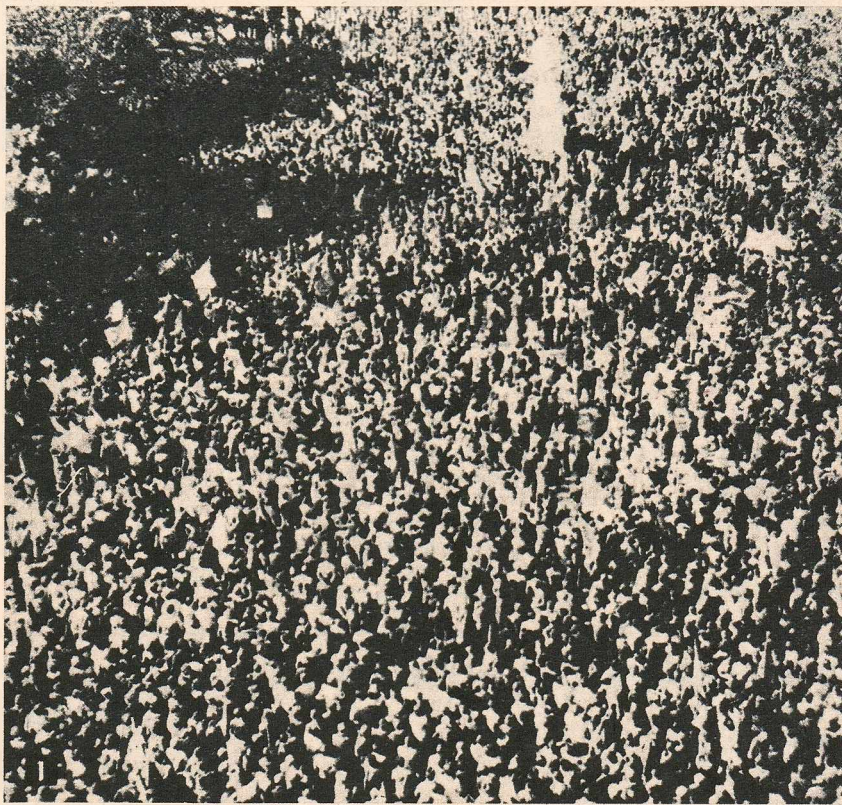

CHILE

sprijin noului guvern

Hotărîrea președintelui Salvador Allende de a forma un nou guvern, cu participarea reprezentanților armatei și Centralei Unice a Muncitorilor, a fost apreciată în cercurile largi ale opiniei publice chilene ca o măsură patriotică justă, impusă de necesități și menită să zădărnicească manevrele reacțiunii, să ducă la normalizarea vieții economice și politice a țării. Guvernul are misiunea de a contribui la unirea forțelor patriotice ale țării pentru a putea înfrunta agresiunea din

exterior a companiilor imperialiste, de a asigura garantarea condițiilor necesare schimbărilor structurale, concomitent cu respectarea democrației și libertății, față de încercarea de a se împiedica realizarea alegerilor parlamentare de la începutul anului viitor. În fotografie: demonstrație în fața ambasadei S.U.A. din Santiago de Chile, în semn de protest împotriva acțiunilor provocatoare ale companiei nord-americane «Kennecott Copper Co».

pentru rezolvarea problemelor mezzogiorno-ului, împotriva fascismului

O impozantă manifestație la care au participat aproximativ 50 000 persoane s-a desfășurat la Reggio Calabria, la încheierea unei conferințe asupra problemelor sudului Italiei — Il Mezzogiorno (fotografia 1). În ajunul acestei întruniri, pe liniile ferate unde urmau să treacă trenurile ce aduceau pe participanți au fost comise mai multe atentate. Ca urmare a acestui fapt, după reuni-

unea și demonstrația de la Reggio Calabria, la chemarea celor trei mari centrale sindicale italiene — CGIL, CISL și UIL — a avut loc în întreaga Italie o grevă generală de protest de o oră, la care au luat parte 14 milioane de italieni, iar pe străzile Romei o mare mulțime a demonstrat împotriva convocărilor neofasciste (fotografia 2).

glob comentariu foto

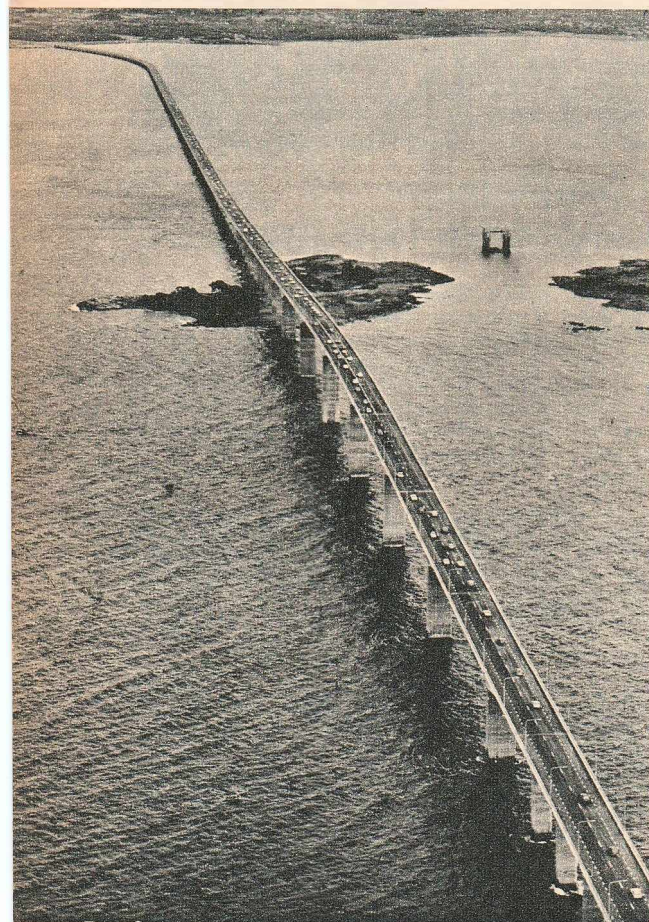

CUBA

scolile legate de producție

Pornind de la principiul cu perspective generoase că școala trebuie să fie nu numai un centru de instruire, ci și un centru de producție, în Cuba au fost inaugurate 44 noi școli secundare amplasate în sate. Prin crearea acestor școli, care cuprind 22 000 elevi proveniți în majoritate din mediul rural, se urmărește, paralel cu procesul de învățământ, participarea cursanților la activitatea de producție, la dezvoltarea agriculturii și, în același timp, modificarea peisajului social și cultural al satelor. Pe aceeași linie de legare directă a școlii de producție, în Cuba se creează școli tehnice pe lângă unitățile industriale. Luînd cuvîntul la ceremonia de inaugurare a celor 44 școli sătești,

care a avut loc la școala «Cel de-al XIII-lea Congres muncitoresc» din Aguacates (în fotografie), comandantul Fidel Castro, prim-secretar al C.C. al P.C. din Cuba și prim-ministru al Republicii Cuba, a arătat că pînă în 1975 vor fi construite 300 de școli de acest tip, iar pînă în 1980 ele vor cuprinde 100 000 de elevi: «Cînd vom reuși să realizăm acest lucru — a declarat Fidel Castro — vom avea certitudinea că am realizat cea mai mare revoluție împlinită vreodată pe tărîmul educației și că aplicăm un sistem de educație optim, făcînd tineretul nostru să participe la dezvoltarea economică».

cel mai lung pod din Europa

Vedere aeriană a noului pod care leagă, peste Marea Baltică, insula Oeland de Suedia continentală. Lungimea podului — 6 070 metri (13 kilometri cu drumurile de acces) — depășește cu peste un kilometru pe cea a podului Oosterschelde din Olanda, aflat pînă acum pe primul loc din lista celor mai lungi poduri europene. Construcția a durat patru ani, a necesitat 100 000 metri cubi de beton și 6 000 tone de armături metalice, iar prețul întregii lucrări s-a ridicat la 28 000 000 dolari. Bani cu care, afirmă adversarii acestei «construcții de prestigiu», s-ar fi putut realiza 130 kilometri de șosea din traseul autostrăzii europene E.4, pe o porțiune foarte frecventată, între Stockholm și Hålsingborg. Au fost de asemenea exprimate temeri în legătură cu invazia de turiști prea puțin grijulii, care vor «polua» peisajul cu cutii goale de conserve, vor distruge fauna și flora. Autoritățile suedeze speră însă că noul pod va crea condiții favorabile implantării unor întreprinderi industriale care vor pune capăt procesului de depopulare a insulei Oeland.

E28

tot victimele plătesc?

La șapte ani după tragedia de la Mattmark — cînd lunecarea unui ghețar peste barăcile muncitorilor care lucrau pe șantierul unui mare stăvilor ce se construia în Elveția a ucis 88 oameni, dintre care 55 italieni — un tribunal elvețian a pronunțat o sentință calificată unanim în presa italiană drept incredibilă: firmele elvețiene constructoare nu sînt responsabile de moartea celor 88 muncitori, cu toate că nu au reacționat în nici un fel la indiciile care dovedeau că ghețarul sub care fuseseră construite barăcile începuse să se deplaseze; cheltuielile de judecată vor fi plătite de familiile victimelor. Un proces asemănător se judecă acum la un alt tribunal elvețian, la Cevio, în cantonul Ticino. Este vorba de o catastrofă petrecută, acum șase ani, în galeriile subterane ale construcției unui bazin hidroelectric la Robiei. Datorită unui șir de neglijențe și violări ale regulilor de construcție, în momentul cînd trebuia să se facă joncțiunea între două tronsoane ale galeriei, 17 muncitori — dintre care 14 imigranți italieni — au murit, unii din lipsă de oxigen, alții intoxicați cu gaze. Procesul este urmărit cu viu interes în paginile presei italiene. Opinia publică se întreabă dacă, și de data aceasta, tribunalul

LIVERPOOL

«vrem să muncim!»

Din Marea Britanie noi știri relevă creșterea în amploare a manifestărilor de protest împotriva legii Carr asupra relațiilor industriale, care încearcă să frîneze mișcarea revendicativă, să impună muncitorilor acceptarea înghețării salariilor în condițiile scumpirii continue a costului vieții. Muncitorii cer abrogarea legii și participă în număr sporit la lupta pentru îmbunătățirea condițiilor de salarizare, împotriva concedierilor în masă. În cadrul mișcării de protest iau naștere noi forme de luptă. În unele locuri, de pildă, muncitorii ocupă întreprinderile, instituind propriul lor control asupra producției. În fotografie, pichet în fața porții uzinei aparținînd companiei «J. Lucas» din Liverpool. «Vrem să muncim!» este principala lozincă sub care se desfășoară lupta revendicativă a muncitorilor din această întreprindere.

PARIS

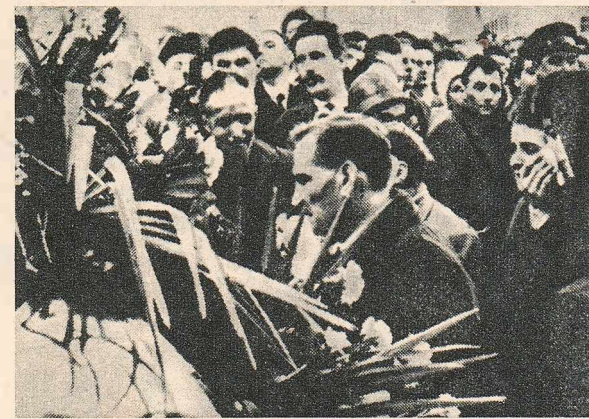
... nu ești niciodată prea bătrîn

Aproape zece mii de pensionari au răspuns chemării CGT participînd la acțiunile organizate în Franța cu prilejul «Zilei naționale a persoanelor în vîrstă». La marea adunare care a avut loc la Bourse de Travail și la manifestația de pe bulevardul Magenta, pensionari veniți din toate colțurile țării și-au apărat demnitatea, dreptul de a trăi decent, au demonstrat că înțeleg să lupte ei înșiși — în ciuda poverii anilor — pentru o viață omenească. Principalele lor revendicări privesc vîrsta de pensionare și ridicarea plafonului pensiilor situate la nivelul minim

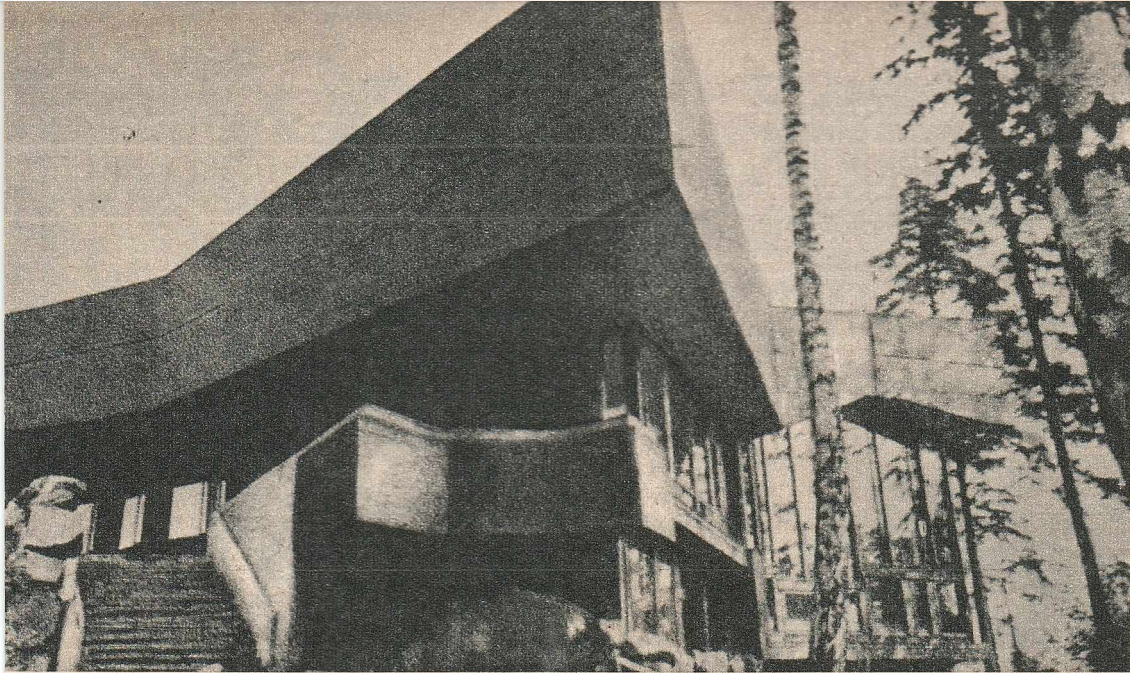
ultimul reprezentant

Odată cu retragerea hîrtiei de 5 franci, pe care este imprimat portretul lui Pasteur, dispăre de pe bancnotele franceze ultimul om de știință. Celelalte bancnote poartă portretele lui Voltaire (cea de 10 franci), Racine (cea de 50), Corneille (cea de 100) și Pascal (cea de 500). Toată literatura, sau aproape toată — se remarcă în ziarul «L'Humanité» — este reprezentată pe bancnote. Ceea ce e destul de nedrept față de oamenii de știință, al căror ultim reprezentant era Pasteur.

Îi va absolvi pe adevărații vinovați — reprezentanții companiilor elvețiene — iar familiile victimelor, în loc să fie despăgubite, vor fi puse să plătească cheltuielile de judecată. În fotografie: înmormîntarea victimelor de la Robiei.

HELSINKI

locul întâlnirii preliminare

Clădirea aparținând Asociației studenților Universității tehnice din capitala finlandeză a fost aleasă pentru a găzdui întâlnirea preliminară multilaterală consacrată organizării Conferinței general-europene, întâlnire care — după cum s-a anunțat oficial — va începe la Helsinki, la 22 noiembrie 1972.

HAGA

cînd rolurile se inversează

În Olanda a avut loc un eveniment calificat de agenția ANP din Amsterdam drept unic în istoria acestei țări: mii de poliști din întreaga țară au venit la Haga, majoritatea în uniformă, ca să protesteze împotriva nivelului scăzut al salariilor cu care sînt plătiți. Rolurile s-au inversat: în loc să fie ei aceia care să reprime, ca de obicei, demonstrația, poliștii au demonstrat cu pancarte, au vociferat și și-au folosit fluierul profesional pentru a atrage atenția autorităților și a opiniei publice asupra revendicării lor. Fotografia prezintă poliști-manifestanți în fața sediului guvernului.

cronica de trei secunde

CÎNȚAȚI ȘI VĂ BUCURAȚI!

Mai mult ca sigur că acum — după restaurarea «Pietei» lui Michelangelo — nu vom citi atîtea articole cîte au izbucnit la distrugerea ei. Șeful atelierelor de restaurare a operelor de artă din Vatican, profesorul cu nume somptuos, pe măsura parcă a muncii sale — Deocleiro Redig de Campos — a anunțat că statuia deteriorată de acel dezechilibrat a fost perfect refăcută, izbutindu-se, după luni de muncă asiduă, să se «relipească» cele 50 de bucăți rupte din brațul stîng, din nasul și voalul Madonei. Restaurarea e într-atît de reușită încît semnele resudării nu se vor observa decît de la o distanță mai mică de un metru.

Am impresia — punînd urechea pe șinele de cale ferată și pe sirmele de telegraf ale lumii — că bucuria și entuziasmul pentru această izbîndă nu vor fi la intensitatea indignării din luna mai, cînd a avut loc nenorocirea. Lumea s-a învățat să plîngă, să deplîngă, să blesteme, să se ia cu miinile de cap, să se tragă de păr, să tragă de păr concluziile cele mai catastrofice, să consume energie în grețuri, urlete și gînduri negre. Nu se pierde nici o ocazie pentru un lamento — și ocaziile, acestea, poți fi și orb și tot vezi cît de numeroase sînt — în schimb prin mii de justificări și ter-tipuri se ratează orice prilej pentru un suris, pentru un cînt de slavă și ușurare.

Mi s-ar putea răspunde că aceste prilejuri sînt prea puține — la care aș riposta că în aceste domenii nu se discută cu «mult» și cu «puțin», altfel nu înțeleg de ce ne-am fi indignat pentru distrugerea «Pietei» care e un fleac față de distrugerea Hiroshimei. După cum, dacă totul ar fi pustie neagră și deșertă, n-ar fi trebuit să ne indignăm deloc de fapta dezechilibratului, căci cu «Pietă» sau fără «Pietă», tot acolo se ajunge.

Fără îndoială că pot fi acuzat de optimism convențional. Numai că fără acest optimism convențional — «Pietă» nu ar fi fost restaurată (cea ce probabil ar fi fost spre încîntarea pesimiștilor neconvenționali și sistematici), lumea n-ar fi avut artă, filozofie și cerneală cu care să se dezbătă de secole, de dimineață pînă seară, dacă totul e sau nu deșertăciune. Numai niște optimiști convenționali puteau să-și piardă timpul în 1972 să sudeze 50 de fărîmături de statuie, în timp ce în jurul lor se anunțau bombardamente, incendii, asasinat, amenințări cu moartea, ciocniri de trenuri și avioane, cutremure, cicloane, sinucideri. Imaginea acestor oameni care lucrează la brațul stîng și la voalul Madonei în plină absurditate și în gravă violență a lumii mi se pare atît de halucinantă, de terorizantă și incredibilă încît, deodată, constat că lumea e departe de a fi așa de violentă, de absurdă și de ieșită din țîțini — precum zic majurii regimentelor de pesimiști — iar oamenii acela, optimiștii mei convenționali din jurul «Pietei» restaurate, imi apar, în aceeași răsturnare, ca un grup statuar și terorist de sceptici frumoși și constructivi.

Lucrurile sînt de o asemenea complicație încît în curînd ne vom da seama cu toții că în fața acestui pesimism mărginit, șablonar și lozincard — optimismul nostru convențional va căpăta însemnele de noblețe ale nonconformismului, bucuria va fi o minunată îndrăzneală care va întuneca strălucirea sumbră a pieselor lui Beckett, iar entuziasmul va avea statut de idee nouă, proaspătă, revoluționară.

Dacă nu va fi așa — nu văd de ce am ajuns pînă aici; căci nimic din ceea ce va fi, n-ar fi dacă nu s-ar povesti, mai întîi pe dos, dialectic și anapoda.

Radu COSAȘU

agendă

La cea de-a 18-a aniversare a declanșării luptei de eliberare a Algeriei de sub dominația colonială, HOUARI BOUMEDIENE, președintele Algeriei, a declarat că în anii care au urmat recucerii suveranității naționale țara a făcut pași mari în direcția construirii unei economii naționale moderne. Algeria, a precizat președintele Boumediene, manifestă dorința de a colabora cu toate statele pe temeiul respectului suveranității naționale.

ANDRÉ MALRAUX, eminentul om de cultură francez și fost ministru al culturii sub președinția generalului de Gaulle, a fost internat în spital, acuzînd o suferință care — după cum s-a relatat ulterior — nu ar reprezenta deosebită gravitate. În vîrstă de 71 de ani, autorul cărții «Condiția umană» trăiește din primăvara anului 1969 retras la reședința sa din Verrières-le-Buisson.

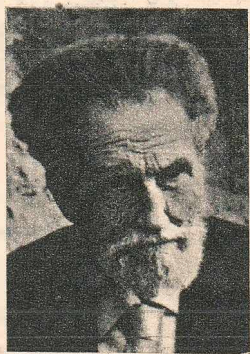
VLADIMIR PROMISLOV, președintele Comitetului Executiv al Sovietului Orașenesc Moscova, evocă într-un recent interviu amploarea noulor construcții pe harta capitalei Uniunii Sovietice în actualul plan cincinal. Pînă în 1975, investițiile în acest domeniu se vor ridica la aproape 13 miliarde ruble. Suprafața locativă va fi extinsă cu încă 27 miliarde metri pătrați.

MELINA MERCOURI a reapărut zilele acestea pe Broadway, pe scena Teatrului Brooks Atkinson, unde a avut loc premiera mondială a musical-ului «Lisistrata», realizat ca adaptare după comedia antîrăzboinică a lui Aristofan. Regia lui Michael Cacoyannis și muzica lui Peter Link asigură, laolaltă cu interpretarea Melinei Mercouri, succesul spectacolului.

Încă o dată sondajele de opinie au dat greș. Scrutinul canadian s-a soldat cu o neașteptată înfrîngere pentru partidul liberal aflat la putere din 1963. Principala forță de opoziție, partidul conservator progresist, al cărui lider este ROBERT STANFIELD, a întrunit sporuri substanțiale de voturi, asigurîndu-și 109 mandate în viitoarea Cameră a Comunelor, deci cu 40 de mandate mai mult decît cele pe care le deținea pînă acum.

Marele poet american EZRA POUND a încetat din viață la Veneția în vîrstă de 87 de ani. Născut la Halley în statul Idaho (S.U.A.), el a petrecut mai mult de 40 de ani în străinătate. Compromis prin atitudinea sa nefastă în timpul războiului, în 1958 s-a stabilit în Italia, la Veneția, unde, pe lîngă alte lucrări ale sale, au fost editate și cunoscutele volume: «Personaje» și «Cantos».

cronica satirică

de Teodor MAZILU

oaia frenetică

Am vorbit mai demult despre oaia exigentă, oaie care imediat ce a sărit țarcul voia o artă mare. Iată însă că am descoperit și o oaie frenetică. Drept să vă spun, la una ca asta nu mă așteptam. Dar trebuie să admitem realitatea: oaia frenetică există. A fi și oaie, a fi și frenetică, e desigur un paradox, dar și paradoxurile au dreptul la viață.

Oaia frenetică nu stă locului. Mobilitatea e prima caracteristică a enigmaticei oițe. A rămâne în țarc i se pare nedemn de valoarea ei. Behăitul nu o împiedică să aibă conștiința propriei valori. O oaie frenetică e o trăsniță. Vrea ca prin alcool și frivolitate să-și depășească mereu condiția de oaie. În adîncul inimii se simte prost că e numai oaie, în ciuda calităților ei ieșite din comun, socoate asta o mare nedreptate și încearcă s-o uite prin băieți și alcool.

Frenezia oiței, hai s-o dezmierdăm puțin că prea a bătut-o Dumnezeu, e multilaterală. Ea n-are idei dar și le schimbă. Ea n-are principii dar le păstrează cu sfințenie.

O altă trăsătură a oiței frenetice e grandomania. Are o singură copită dar crede că are patru și din grandomanie merge fără să șchioapăte. Deși născută și tunsă în cartierul Tei, se socoate rudă apropiată cu toate oasele aristocratice. Oița frenetică se socoate superioară tuturor colegilor de țarc și de tuns și behăit. Se socoate o nedreptățită, o frustrată, de aici aerul ei ușor protestatar. Ea merita un țarc mai mare și niște copite de aur, pe măsura sensibilității ei. Oița frenetică primește numai vești bune. Nu există zi de la Dumnezeu să nu fie chemată la vamă să primească un Alfa Romeo, făcut cadou de un berbec bine intenționat. Toți berbecii din localitate o visează, evident, numai pe ea, ori oița frenetică, ori neantul.

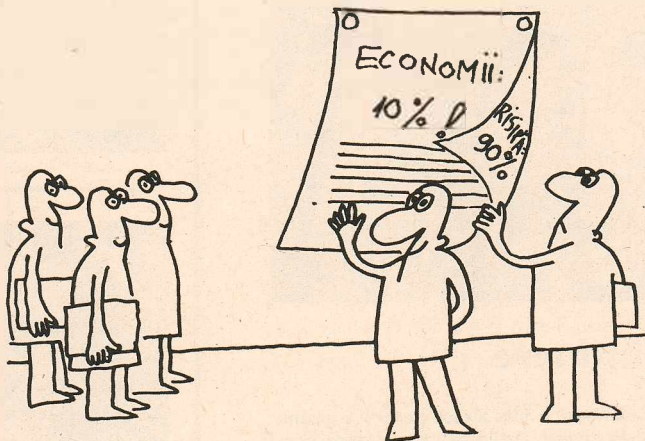
Totuși, cînd se gîndește că e oaie are criză de isterie. Are dreptate...

Dacă n-ar fi oaie, totul ar fi în regulă.

umor

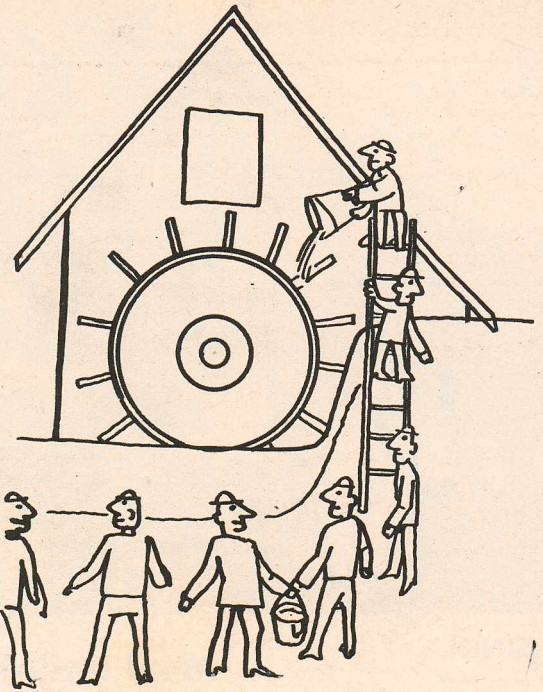
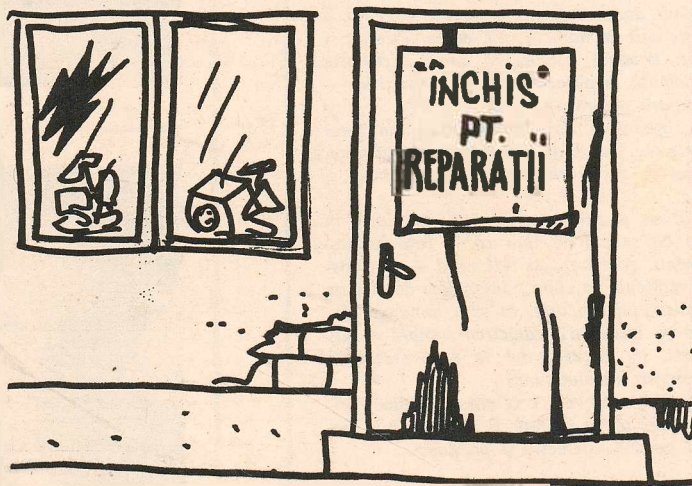
de ANDO

„RISIPITORII“

de M. OPROIU

ATELIER DE REPARAȚII

LA MOARĂ

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
	S	A	O	V	E	A	K	U		
3	V	E	A	C		R	A	V	T	V
4	A	S		A	S		R		I	R
5	M	O	N		Z	M		S	E	U
6		L	U	C	M	I	A	N		I
7	L	A		A		H	R	E		
8		C	O	S	M	J	C		O	N
9	A	R	A	C	I		A	O	A	E
10	C	I	U	B	A	R		A	O	E
11	U	N	D	E			E		T	

ORIZONTAL: 1) Lăzi în care cade făina la moară—Se duc la moară. 2) A scris romanul «Venea o moară pe Siret». 3) Vie!—De cusut la... un sac!—Interpretul lui Pintea din filmul românesc «Moara cu noroc», ecranizare după I. Slavici. 4) Oraș în Norvegia—E cel mai bun—Alifie moldovenească. 5) Dă apă la moară—Centimetru—Grăsime animală. 6) Pictor român, autor al tabloului «Moara de la poduri». 7) Notă muzicală—Pictor francez a cărui viață i-a inspirat pe realizatorii filmului «Moara roșie». 8) Clasic român, autor al poeziei «Fata morarului».

În ton! 9) N-au nici ce duce la moară (fem.)—Oraș antic în Focida. 10) Producători de site—În adevăr! 11) Valuri—Moară.

VERTICAL: 1) Autor al melodiei «Macină mai iute moară». 2) Axul roții unei mori de apă—Cain decapitat! 3) Auxiliar al viitorului—Măcinat prin eroziune—Nu e copț. 4) Lampă de radio—Coridoare. 5) A măcina—Protector al capului. 6) Patru roman—Autorul ciclului de lieduri «Frumoasa morărită». 7) Erbiu—Nume masculin—Cămașa leliței (pl.). 8) Bazin carbonifer din centrul Europei—Corabia lui Noe. 9) Una dată peste cap!—Nomă în vechiul Egipt—Snopesc. 10) Ladă—Rînd... 11) A măcina—Pictor olandez, autorul pinzei «Moară pe rîu».

Toma MICHINICI

Dicționar: AAS, AB AE, EDA, SNE.

Dezlegarea jocului DIVERTISMENT PE ȘAPTE NOTE, apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) RELATARE — FASOLE. 2) LAMII — DO-SIRE. 3) SN — SOLARE — CT. 4) OPERE — SOLII. 5) GRAM — IDT. 6) RE — LANDOU — ALA. 7) SIMI — ANTARES. 8) TREI — AERE — A. 9) ALAMIRE — SARE.

Traian STOICA (carte) • Magda MIHĂILESCU (cinema) • Vlad MUȘĂTESCU (disc)

Cornel BOZBICI (plastică) • Sanda FAUR (teatru) • E. DASCĂLU (muzică și televiziune)

ce părere aveți?

Se apropie sfârșitul de an și odată cu el tradiționala anchetă a revistei noastre, a cărei reușită depinde de dv., dragi cititori. Vă rugăm deci să spuneți care sînt, după părerea dv., cei mai buni actori și cîntăreți români și străini ai anului 1972, precum și care sînt cele mai bune filme pe care le-ați văzut în 1972.

Răspunsurile — care vor fi trimise pe adresa redacției pînă la data de 1 decembrie 1972, cu mențiunea pe plic: **Pentru ancheta «Flacării»** — trebuie să cuprindă opiniile dv., separate, în legătură cu:

- 1) cel mai bun actor român de film
- 2) cea mai bună actriță româncă de film
- 3) cel mai bun actor străin de film
- 4) cea mai bună actriță străină de film
- 5) cel mai bun film românesc
- 6) cel mai bun film străin
- 7) cel mai bun actor român de teatru
- 8) cea mai bună actriță româncă de teatru
- 9) cel mai bun interpret român de muzică ușoară
- 10) cea mai bună interpretă româncă de muzică ușoară
- 11) cel mai bun interpret român de muzică populară
- 12) cea mai bună interpretă româncă de muzică populară
- 13) cel mai bun serial de televiziune
- 14) cel mai bun actor (actriță) sau prezentator (prezentatoare) la televiziune.

IMPORTANT: Precizăm că TOATE întrebările de mai sus au în vedere ANUL 1972.

CARTE

• Victor Tulbure: **Dragoste supremă**. Expresie a unei incandescente dragoste față de patrie, a nefericitei încrederi în partidul nostru (sentimente care i-au înobilat în atîtea rînduri versurile), recenta carte de poezie atestă darurile și harurile de mult recunoscute (dar cam uitate de critica noastră literară) ale autorului **Viorii roșii**. Și de astă dată poezia lui Victor Tulbure e o clară și firească exprimare a unei afectivități sincere, autentice (Editura Eminescu).

• În colecția Culegere de lectii, destinată învățămîntului de partid, a Editurii politice semnalăm următoarele apariții:

— **Principii și norme ale organizării și activității Partidului Comunist Român** (coordonatorul volumului: Paul Radovan).
— **Etică și echitate socialistă** (coordonatorii volumului: Gheorghe Berescu, Vasile Popescu, Ionel Achim).

— **Știință, religie, societate** (ediția a II-a, coordonatori: Vasile Asanăchescu și Vasile Oprescu).

• La Editura științifică a apărut primul volum din cele trei consacrate comentării și adnotării **Codului penal** (partea generală).

• Gh. Vlăduțescu semnează la aceeași editură **Etica lui Epicur**.
• În colecția **Psyché**, Robert Floru e autorul lucrării **Introducere în psihofiziologie**.

• Prima secvență a numărului 5 al revistei **Secolul 20** e dedicată «prezenței vii» a lui Tudor Vianu. Sînt pagini care contribuie substanțial la cunoașterea marelui om de cultură semnat de Eugen Ionescu, Zoe Dumitrescu-Bușulenga, Edgar Papu, Al. Dima. De asemenea întîlnim și câteva texte inedite ale lui Tudor Vianu. Celelalte capitole ale acestui interesant număr: Giorgio Bassani sau permanența luminii. O tînră prozatoare americană; Literatura și evenimentul; Arta de a traduce; Scriitorii români în perspectivă europeană.

DISC

• **Dida Drăgan**, stea cu nume a muzicii noastre ușoare, continuă să câștige și să uimească nenumărați admiratori. Glasul frumos cizelat, știința dozării efectelor, trăirea intensă, toate acestea ne impun o artistă, un nou tip de solistă, cu adevărat vrednică de acest titlu. Între gîstează trei bucăți excelente: «Visata mea iubire» de Marius Țicu — C. Săbăreanu, «N-am știut» de Mișu Iancu — Al. Mandy și «Greu se mai fac oamenii oameni» de

Al. Mandy (45-EDC-10 261).

• **Sava Negrean**, o apariție încintătoare pe firmamentul muzicii folclorice: «Dorule, nu fi nebun», «Țucu-te, oiagă neagră», «Nu vă mirați că doinesc» și «Floare-nflorică de marți» improspătează cunoștințele comune despre muzica populară (45-EPC-10 253).

• Ne gîndim ce dar minunat ar putea să ofere Electrecordul, unica noastră casă de discuri, nenumăraților săi prieteni și... clienți, dacă s-ar gîndi la un disc special de revelon. Televiziunea se ostenește de pe acum pentru sărbătoarea de an nou, mobilizînd forțe însemnate. Radioul, așijderea. Pe vremuri, buucii noștri se delectau cu discuri (adică plăci) de petrecere, avîndu-i pe Iulian și C. Tănase ca declanșatori de bună dispoziție. De ce nu s-ar furniza și contemporanilor, la nivel '72, astfel de discuri?

CINEMA

• **În trecere prin Moscova**. Umorul tandru, lirismul și încrederea în permanența solidaritate a oamenilor caracterizează cele patru scheciuri ale regizorului sovietic Iliia Gurin. În distribuție — Evgheni Karelskih, Serghei Șakurov, Nikolai Merzlikin, Hodjom Ovesghelenov, Lidia Konstantinova, Viaceslav Nevinin, Vera Kuznetova.

• **Vacanță la Roma**. Deși are în spate o vîrstă considerabilă (aproape douăzeci de ani), filmul lui William Wyler își păstrează o fermecătoare prospețime, iar interpretii — Audrey Hepburn și Gregory Peck — scapără scintei. Cu această comedie actrița și-a semnat statutul de mare vedetă căci a obținut nu mai puțin de trei prestigioase distincții: Oscarul, premiul criticii newyorkeze și premiul presei străine din Hollywood. Muzica — Georges Auric.

• **Am încălcat legea**. John Frankenheimer, cineast binecunoscut de acum publicului nostru (Marele premiu, Trenul, Jocul de-a moartea, Călăreții), se dovedește preocupat mai mult decît în alte ocazii de definirea relațiilor psihologice dintre personaje, de înțelegerea unor eroi care își asumă și riscul unei existențe mai puțin spectaculoase. Protagonist — Gregory Peck, prezent pe ecranele noastre «din primăvară pînă în toamnă». Parteneri — Tuesday Weld (Premiu de interpretare la Veneția), Estelle Parsons, Ralph Meeker, Lonny Chapman, Charles Durning, Freddie McCloud. Muzica — Johnny Cash.

• **Al treilea**. Producție a studiourilor Defa. Destinul unei femei care a învățat dificila lecție a

Tuesday Weld

asteptării unei șanse. Scenariul și regia — Egon Günther, după o povestire de Eberhard Panitz. Interpreti — Jutta Hoffman (actriță surprinzătoare, un nume care trebuie reținut), Barbara Dittus, Rolf Ludwig, Armin Mueller-Stahl, Erika Pelikowski, Klaus Manchen.

• **Născut liber**. Autorul «Efantului Slowly», James Hill, cu încă una din **Zoaramele sale**, la mijloc de fabulă și documentar. În distribuție — Virginia McKenna, Bill Travers, Geoffrey Keen, Omar Chambat, Bryan Epton.

MUZICĂ

• «Soliștii din Zagreb», interesantă formație muzicală (dirijor — **Dragutin Hrdjek**), cu un repertoriu divers și original. Pe estrada Ateneului, la 17 și 18 noiembrie, muzicienii croaiți se prezintă cu următorul program: Suita a II-a de J.S. Bach (solo flaut — **Tinka Muradori**); Piese de concert de François Couperin (solo violoncel — **Srecko Praseli**); Suita a III-a de Rossini; Simfonia simplă de B. Britten și două prime audii: Improvizatie concertantă de Miklo Kelemen și Scherzo de Șostakovici.

Dintre manifestările cu caracter de ciclu ale Filarmonicii notăm:

• Studio 72/73 Debuturi — Afirmări — Confirmări, propune recitalul de flaut **Vladimir Gantolea**: J.S. Bach, Stan Golestan, Hindemith, Vasile Jianu, Edgar Varèse. La pian — **Doina Prodan**. Recital de pian **Remus Manoleanu** (Liviu Coures, Beethoven, Prokofiev) (14 noiembrie, Studio, Ateneu).

• La 15 noiembrie în sala mică a Palatului — ciclul «Laureați ai concursurilor internaționale în recital» — basul **Dan Mușatescu**, la pian **Martha Joja**. În primă audiere, ciclul de lieduri «Cornul fermecat al băiatului» de Gustav Mahler.

• În Studioul din strada Nufelor, concertul Orchestrei simfonice a RTV, dirijor — **Paul Popescu**: «Divertisment pentru orchestră de coarde» — o primă audiere de Mircea Chiriac; Concert pentru violoncel de Robert Schumann, solist **Stanislav Apolin** din Cehoslovacia și «Amorul vrăjitor» de Manuel de Falla, solistă **Mihaela Botez** (16 noiembrie).

TEATRU

• **Uraganul** de Bill Beloiterskovski și **Vise din Petersburg** (după romanul «Crimă și pedeapsă» de Dostoievski): două spectacole de excepție, purtînd semnătura prestigiosului regizor I.A. Zavadski care au adus în această săptămînă mesajul de înaltă artă a binecunoscutului Teatru «Mossoviet», din nou în oșpeție în țara noastră. Eveniment teatral al acestui început de stagiu.

• **Insula de Mihail Sebastian** (Teatrul de stat din Tg. Mureș): spectacol colorat și tineresc traversat de cuvenitul fior liric, realizat cu vervă regională de Const. Anatol — deși poate slăbind ca intensitate în partea a doua. În distribuție: Dora Ivanciuc, Mihai Gingulescu, Florin Zamfirescu.

• **Vasa Jeleznova** de Maxim Gorki (Teatrul Giulești): o mare piesă oferind, în sfîrșit, unei mari actrițe — Marga Anghelescu — prilejul unei creații care să ne dea măsura forței sale dramatice. Alături de ea, excelenții (în regia Getei Vlad): Dana Comnea, Corado Negreanu, Ileana Cernat, Teodora Mazanitis-Fugaru și alții.

• **Războiul vacii** de Roger Avermaete (Teatrul de stat din Tg. Mureș): pe un subiect evocînd realități, tipologii și conflicte ale secolului XI flamand, o meditație despre putere și dreptate, convertită scenic de regizorul Dan Micu într-o tonalitate gravă, punctată de accente satirice. În expresivul cadru scenografic al lui Zsolt Köllönte, câteva bune interpretări actricești: Florin Zamfirescu, Mihai Gingulescu, Zoe Muscan, Valentina Iancu, Fana Geică, Marinela Popescu, Vasile Vasiliu, C. Doljan, Al. Făgărășan.

• **Ariciul albastru** de Alexandru Popescu — versiune scenică de Stefan Lenkisch (Teatrul «Tîndărică») — pe un text de o mare delicatețe poetică, susținînd nevoia de prietenie, cu o subtilitate a ideii nu totdeauna foarte accesibilă micilor spectatori, un spectacol fermecător, realizat (regie și păpuși) de tînră norvegiană Mona Våg. Ca de obicei, minuțioasă și interpretarea actricească — de mare clasă...

Ileana Cernat

PLASTICĂ

• **Desenul Anei Iliuț** nu e subjugat de rigorile unui canon, ci e supus imperativelor interioare ale momentului. Artistă caută întotdeauna clipa expresivă a personajelor, pe care le plasează într-un mediu decorativ. Dintre lucrări, gravurile expuse sînt de o certă frumusețe (Simeza).

• Azi, cînd scriitorilor li se fac foarte rar portrete, «replacile» grafice ale lui **Silvian** ne aduc aminte de o preocupare rară. O linie fluidă care observă și caracterizează... Portretele sînt pe linia celei mai bune tradiții a caricaturii românești (Simeza).

• Expoziția picturii **Mircea Teodorescu**, în organizarea revistei «Arta», prezintă publicului un artist foarte puțin cunoscut. Desenele sale au două obsesii: zborul, în multiplele lui ipostaze, și anatomia descriptivă a instrumentelor cu coarde (Amfora, str. Mihai Vodă, 2).

• **Pierre Francastel**: «Realitatea figurativă» (Editura Meridiane). Volumul cuprinde o serie de studii redactate de-a lungul anilor, pe care autorul, adunîndu-le în volum, le-a ordonat tematic. Ele formează astfel scheletul unei metode, care evidențiază rolul de document, ca semn al imaginii plastice și raporturile intime ale artei cu epoca istorică în care a fost produsă. O carte care, în afară de propune o nouă lectură a imaginii figurative, este absolut necesară pentru înțelegerea analizei structurale pe care Francastel o face Quattrocentului în cartea sa «Figura și locul».

• O interesantă expoziție la Tirgoviște: în patru săli din localul Comitetului pentru cultură și educație socialistă al județului Dimbo-

vița, sculptorul tirgoviștean Corneliu Marinescu expune un mare număr de lucrări în lemn, piatră, metal și teracotă. Cunoscut pentru prodigioasa sa activitate artistică și pedagogică, Cornel Marinescu se străduiește în lucrările sale să imbine cît mai armonios tradițiile artei populare cu caracteristicile sculpturii moderne contemporane.

TV

ÎN ACTUALITATE: Județul Galați (duminică), Gorj (marți), Harghita (joi) în atenția emisiunii **Comentariu la 40 de stele**. • Zilnic, în cadrul **Teledinului** de la 19.30, cronică mării întreceri închinată Republicii.

REPORTAJ: Actualitatea în agricultură (miercuri, ora 19.00) • **Bucureștii necunoscuți** — Arhitectura de început (joi, ora 21.10).

DEZBATERI: Evocare: P.P. Negulescu în peisajul gîndirii filozofice românești (vineri, ora 21.10, pr. 2).

ȘTIINȚĂ: Cu participarea acad. E. Condurachi, un nou capitol din «Istoria civilizațiilor» al **Universității TV** — Lumea elenistică (vineri, ora 21.55).

LITERATURĂ: Întru reușita **Revistei literare TV** se ostenește: Al. Piru, Virgil Teodorescu, Constantin Buzea, Al. Andrițoiu, Teodor Mazilu, (joi, ora 18.50).

TEATRU: Ibsen, un fidel al **Serilor de teatru TV**, de data asta cu «John Gabriel Borkman». Distribuție strălucită în frunte cu George Constantin și Olga Tudorache (marți, ora 20.25).

FILM: Filmul sportiv, o nouă tradiție duminicală? «Cursa de 100 de km» cu Massimo Girotti (duminică, ora 20.30) • «Sora Carrie», după romanul lui Theodore Dreiser — în viziunea regizorului a lui William Wyler și interpretarea lui Laurence Olivier și Jennifer Jones (miercuri, ora 20.40) • Noua emisiune de film **Telerama** ne prezintă un scurt metraj artistic polonez cu Daniel Olbrychski (joi, ora 17.40).

MUZICĂ: Concertul concertelor de pian: nr. 5 de Beethoven, în două interpretări ilustre: Magda Tagliaferro din Franța și Shura Cherkasky din S.U.A. (duminică, ora 11.10) • Ansamblul operei din Timișoara, cu «Sînge vienez» de Johann Strauss (duminică, ora 20.25, pr. 2).

FOLCLOR: O emisiune apreciată — «Floarea din grădina», varianta folclorică (și autentic artistică) a **Stelei fără nume** (luni, ora 21.35).

DIVERTISMENT: Un «show» cu Corina Chiriac, Dida Drăgan, Cornel Constantiniu (duminică, ora 21.55).

SPORT: Fotbal: Dinamo-C.S.M. (duminică, ora 14.00) și Steaua-F.C. Argeș (miercuri, ora 16.30).

PRONO

Pronosticul cronicarului sportiv **EFTIMIE IONESCU** la **Concursul Pronosport, etapa din 12 noiembrie 1972**

I. Dinamo-C.S.M.	1
II. Rapid-Iul	1
III. «U» Craiova-Steaua	x, 1
IV. S.C. Bacău-A.S.A.	1
V. Steagul roșu-C.F.R.	x, 1
VI. «U» Cluj-Farul	1
VII. Petrolul-U.T.A.	1, x
VIII. Atalanta-Torino	1
IX. Fiorentina-Milan	1, x, 2
X. Inter-Napoli	1
XI. Lanerossi-Bologna	1
XII. Roma-Lazio	1, 2
XIII. Ternana-Cagliari	1

PREȚUL REVISTEI: 3 LEI

flacăra **F** *album*

ALI MAC GRAW, readusă în memoria noastră
de recenta apariție (în volum)
a cărții lui Erich Segal «Love Story».

